دغني ځاله

نصیر احمد احمدي

Ketabton.com

ناول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب له متن څخه

له ځان سره مې وویل چې ښه! په دې سړي کې د مینتوب څه دي؟! ارته سپړمې که اوږده خوله؟ یو هم نه، خو زړه مې قناعت نه کاوه، همدا ارته سپړمې او بې دوله خوله هم ښه راته ایسپدله.

په دې سړي کې یو بل څه و، غرور؟ نه، له غروره مې بد راتلل، پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو، همدا، انسانیت، د ژوند په زموزو پوهېدل او مهرباني، یا به دا هم نه وو، ما پینځه خبرې نه وې ورسره کړې، نه پوهېدم، خو له دې سړي مې ښه راتلل، پاک راته ښکاربده، په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده یوه بې باکي هم نه وه لیدلې.

بیا مې په زړه کې را تېره شوه، وي به، بې باکه به وي، هېڅ نارینه هم پاک نه دی، ټول په ښځو پسې ګرځي، ځینې بې پیدا کړي، ورسره پرېوزي، خو نورو ته چې موقع نه شي مساعده، هیله بې وخېژي، له بې وسې ورځې په زور ځان متقي کړي، خدای وربانديې ګران کړي، خو دې خبرې هم قانع نه کړم، عیاش انسان که هر څومره ځان وساتي او د پاکي تمثیل وکړي، بیا به یې هم بې باکي ښکارېږي، خو دې سړي یوازې خپل کار کاوه، نه بې ښځو نه کنټل او نه یې له کومې یوې د تلیفون شمېره غوښته، نه پوهېدم، خو ماته یې نه و کنټلې، کنټلې بې ول، خبرې بې راسره کړې وې، خو بدې سترګې له ورایه ښکاري، انسان وربانديې پوهېږي، ټول شهوت سترګو نه راختلی وي، دې سړي د ماشوم غوندې معصومې سترګې درلودې.

داسې نارینه کم پیدا کېږي، په زرو کې یو، یا به نه وي، نه پوهېږم، ما خو چې له کوم نارینه سره خبرې کړې، نو سترګو بې هم ځپلم.

چاپجاري:
مومند خپرندویه ټولنه او کتابپلورنځی
Momand.books@gmail.com
اړیکښې: 0700626161 - 0777626161

(c) ketabton.com: The Digital Library

4125-150

د غنې ځاله

(ناول)

صداقت منصور زرمتي pdf

نصير احمد احمدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مومند خپرندويه ټولنه – جلال اباد، ننګرهار
momand.books@gmail.com – www.fb.com/momand626161
۰۷۸۱۲۲۶۱۶۱ – ۰۷۰۰۶۲۶۱۶۱ – ۰۷۷۷۶۲۶۱۶۱

د کتاب ځانګړتيا:

د کتاب نوم: د غنې خاله
ليکوال: نصير احمد احمدي – ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
کمپوز: ن. ا. احمدي
پښتی: ضياالحق ارمان
ډيزاين چارې: ايمليار ساجد
چاپ کال: ۱۴۰۰ل – ۲۰۲۱م
چاپ وار: لومړی
د چاپ شمېر: زر ټوکه (۱۰۰۰)

د چاپ حقوق له خپرندويې ټولنې سره خوندي دي.

کابل: اصلاح افکار ، دارالسلام، مستقبل، پکتوس، اکسوس او مروش کتابپلورنځی.
پکتيکا: محاهد او آريانا کتابپلورنځی.
ګندهار: امير کرور، افغان او عرفان کتابپلورنځی.
خوست: غرغښت، رحيمي، ساوون، ژوندون، ابدالي، لېوال، غازي او شبخ زيد کتابپلورنځی.
هلمند: سيد جمال الدين او تاج منور کتابپلورنځی.
پکتيا: علمي او روحاني بابا کتابپلورنځی.
غزني: فيومي کتابپلورنځی.
لغمان: يونس کتابپلورنځی.
مزار شريف: ثقافت کتابپلورنځی.

منصور کتابتون Telegram

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه په شپږ ویشت کلنۍ کې کونډه شوم. سړی مې زما تر مخ برق ونیو، یودم وپوړېد، سترګې یې ړې راوختې، څو دقیقې همداسې بې حرکته، کړه خوله پاتې و، کله چې یې سا وخته، سیم مې کرار له برقه وایست.

مه راته وایاست چې ملامته یې، بې رحمه یې، ظالمه یې، قاتله یې. دی په خپله له عقله خلاص و، په برق کې بنده سه ساکته یې په سترګو لیده، خو بیا یې هم تر لوڅ سیم رابرتېپ تاواوه. د خینو په مرګ کې د ډېرو نورو پرده وي.

په جنازه کې یې خپلوانو چیغې وهلې، بدې ورځې اخیستې ول، ژړل یې، ندرور مې خپل وېښته شکول، خو ما اونیکه تویه نه کړه. یوې ګاونډۍ راته وویل چې د خلکو له شرمه خو خپلې توري کړې سترګې په اوبو لندې که. پر بفور را څخېدلې رانجه به دې د ژړا نښه وي، خو ما د دې مردارخور له لاسه ډېرې اونیکې تویې کړې وې. بس وې، نه ارزېده.

یوه هم د مرګ لایق نه ګانه، خوانې ته یې ژړل، خاورې یې بادولې، خو زه په تشناب کې اینې ته ودرېدم، رانجه او سلایې مې را واخیستل، خپلو غټو تورو سترګو ته مې توري لکې ورکړې. ما حتی خپله بوولس

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلنه لور او نهه کلن زوی هم له ژړا منعه کړل. همدا دوه اولادونه مړ
ول، په پته به مې د وچو دوا خوړه، نه مې غوښتل چې د مردار خور مې
نسل مې دهر شي، ګناه راته ښکارېدله.

کور ته ګاونډیانې را ماتې شوې، زما پر ځای دوی زما د سړي په اړه
قضاوت کاوه. ښېګڼې یې نه خلاصېدې. "اه! انجنیر صېب نو حیاناک
سړی و، په خوش اخلاقي کې یې هم وړې وه، تل به یې خندل، یو
وخت یې زما زوی ته لسګون ورکړ، بل وخت یې زما ناروغه وړه لور تر
شفاخانې ورسوله..."

تولو دورواغ ویل، مخامخ دورواغ! تر تولو دېره صفت ویونکې وچ موږې
دېنګره بودۍ یوه ورځ په ژړا کور ته راغلې وه، ویل یې چې خدای ومنه،
مېړه دې سم ځناور دی، زما غېرګ تنکي لمسیان یې په قمار راوستل.
مېړه مې قمار باز و، پلار مې هم همدا کمال درلود، زه څوارلس کلنه
وم چې په قمار کې یې بایلودم. ترڅې ورځې نه هېرېږي، همصنفیانې
مې د نهم صنف له پاره کلنې امتحان ته تلې، خو زه یې په هماغه ورځ
ګلبوش موټر ته ور وخېژولم، نه ورختم، چیغې مې وهلې، خو د پېچلو
چوندیو زور و، همدې خېرن ته کېناستم.
ورک یې که، له نارینه وو مې کرکه کېږي. ښه به هم لري، خو ما ونه
لید.

زما د مېړه د مرګ څلوېښتې لا نه وه پوره شوې چې لبور مې راته
کېناست، تر خولې مخکې یې د کوناتو ښورېدا خبرې کولې، پوهېدم
چې په اخیر کې به څه وایي. دېرې خبرې یې وژدویلې، له یوې او بلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوا راته وغږېد، قیمتي یې یاده کړه، ویې ویل چې تور سړي یې، ځان او خپل اولادونه به ځنګه ساتې! له لاسه دې وځي...

ټولې خبرې یې له نهیلي او اندېښنو ډکې وې، ټکی داډ یې نه درلود، ویل یې چې ځوانه جانه یې، وخت خراب دی، په تا پورې مو د پلار، نیکه شمله یادېږي... خو اخیر یې اصلي خبره له خپلې راووته، ویې ویل چې بله لار نه لرو، له ما سره به واده کوې.

دی زما د پلار پر ځای و، یو نیم درجن اولادونه یې لرل، نه مې خوښېده، په ناوښتوب کې یې په ګډ کور کې لا دوه ځله تر لښتو ایستلې وم. اوله بانه یې دا وه چې د حویلي په دروازه کې ولاړه وې، بیا یې ځکه وټکولم چې د دېګ مالګه یې ډېره بلله.

اوله خبره یې سمه وه. د دروازې له چولې مې ګاونډي ته کتل، له خپلې ښځې او تکې سپینې اسراتمنې کوچینۍ لور سره روان و، ښځې او سړي خبرې سره کولې، خندل یې، د سړي له خولې مې خو واړي د (ګرانې) خبره واورېده، ناولده راته ښکاره شوه، خوند یې راکړ، ماته په دې انداز د ګرانې ټکی نوی و، نه مې و اورېدلی، سړي به مې تل فاحشه بللم، یوازې د ویدېدا په وخت کې (ګرانه) وم، وروسته به یې شا را وګرځوله، بېرته به فاحشه شوم، تر سهاره به یې خرهاری خوت. خو د لېوړه دویمه خبره دروغ وه، وچ دروغ، دېګ مالګه نه درلوده، اصلا مې مالګه هېره وه، کتغ بلمنګي و، خو له هغه وروسته مې قصدا ډېره مالګه ور اچوله، لېوړه مې د وینې لوړ فشار درلود، مالګه ورته زهر وه، خو یوې بلا هم ونه خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اه! نارینه د ښځو د وهلو او سپکولو له پاره ان دومره زحمت هم نه باسي چې د بانې په منطق فکر وکړي. له چایو ډکې پیالې ته به ور پوه کړې خو تاته به وایي چې سترګې نه لرې! چای سوړ دی. دوی ښځو نه ز گناه مخکې څېړې نیسي چې گناه ونه کړي.

لېوره ته مې وچ خواب ورکړ، ورته ومې ویل چې زما او ستا نه سره کېږي یو بل ته نه یو جوړ، دا واده، نه واده، زه د همدې دوو اولادونو له پاره سر سپېنوم.

ویې نه وهلم، د حیرانۍ خبره نه وه، ولې به یې وهلم! لا یې تمه نه وه ختلې.

څه وخت وروسته مې خوابښې راغله. د کورنۍ عزت یې له زوی سره زما په واده کې لید. اه! عزت! بودۍ هېڅکله زما مېړه ته نه و ویلي چې وه زویه! توله ورځ دې له خولې د شرابو ډډوزي خبړې، په کوڅه کې په شرابخور مشهور یې، دوه منزله کور، موټر، هستي، نیستي دې په قمار کې غرقه کړه. بس! دوی ته یوازې ښځې یې عزته ښکاري.

خوابښې ته مې وویل چې له دې واده تېره یم. بودۍ وار له واره د مرداري تکۍ را پورې پورې کړ. ویل یې چې ډیرې مرداري سترګې دې دي، یې شرمه یې، ډېر ژر به حرموني واچوي.

د بودۍ خبره بده نه راباندې ولګېده، څه به یې ویل؟! همدا! په دې وطن کې که د کوندې یا نجلۍ څوک خوښ وي هم مرداره ده، وایې چې هان، تار ورسره لري. وژني یې، که یې خوښ نه وي هم مرداره ده،

(c) ketabton.com: The Digital Library

پای یې خراب بوله، وایي چې نښه، خونښ دې نه دی، نو حتما له بل سره یارانه پالي.

بودی مې تر ولي ونیوله، د خپلو خبرو غوندې سپکه وه، په چوپه خوله مې کراره د حویلی له دروازې و اېسته. نښېراوې یې کولې.

په هماغه مازدیګر مې لېوره تلیفون را وکړ، اول یې فاحشه وګنلم، بیا یې د اولادونو د بیولو او زما د وژلو زیری راباندې وکړ. طبیعي وه، دی مې ونه مانه، اوتومات فاحشه شوم، خو پوهېدم چې هېڅ هم نه شي کولای، ده خپل اولادونه نه شوای ساتلی، ان وچه دودی یې ور جلا کوله، زما وال به یې پوره مارې کړي وای. له مرګه هم باک نه راته، ما داسې ژوند نه درلود چې تر مرګ نښه وي.

میاشت ووته، نه څوک راغلل، نه چا ووژلم.

ما به سهار وخته اولادونو ته چای تیار که، مکتب ته به مې ولېږل، دوې کوټې به مې جارو کړې.

نور کار نه و، د کابل په شوربازار کې په یوه زاړه کرایي خام کور کې اوسېدو، تر غرمې به ترکي سریالونو ته ناسته وم. یو په بل پسې به مې کتل.

کله کله به مې کتاب را واخیست، د اروا پوهنې له کتابونو سره مې جوړه وه، دېر مې ولوستل، خو تکی اروا یې رابدله نه کړه.

وروسته اندېښمنه شوم، په کور کې ذخیره کړې پیسې په خلاصېدو وې. دا پیسې مې له مېرۀ پټې کړې وې، نه یم پښېمانه، په خپله یې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه پاکټ ګولیو پیسې نه راکولې، خو په قمار کې به یې یو داو پیسې یا لس زره اوغانۍ وې.

کله چې به نشه شو، د کورتۍ جېبونه به مې یې ولټول، یوه ورځ به ږې ول، خو بله ورځ به مې ګوتې یوازې د سیګرټو له کوټي سره ولګېدې. دومره به مې را اخیستې چې له نشې وروسته شک ونه کړي.

اه، مېړه مې انجنیرې ویلې وه، خو انسانیت په فاکولټو کې نه دی. ټکی رحم یې نه درلود.

له مېړه سره مې ژوند تریخ و، له اوله تریخ و، له سپکو سپورو او وهلو پرته مې هېڅ نه پېژندل، د واده په لومړیو کې به مې په چیغو چیغو وژړل، ښه و، د زړه درد به مې له اوښکو سره را ووت، خو وروسته یې ژړا ته هم نه پرېښودم، زما په غږ کې یې عزت تاوانې کېده، ویل یې چې عزت ته مې نه ګورې! ګاونډیان دې غږ اورې.

خوله به مې وازه وه، ټول درد به مې ستونې ته راغی، غږ مې نه را ایست، غږ لا تاوانې کولم، زما هرې چیغې، درزې، څلور اضافه لغتې درلودې. وروسته عادت شوم، پزه به مې تکه سره وه، خوله به مې د تودو وینو له تریو خونده ډکه وه، چیغې به مې یوازې په ستونې کې راټولې وې. دی به راکې خوت، ما به یوازې چوپه خوله ورته کتل، څه مې کړې وای! د مېړه عزت تاوانې کېده.

د سکوت درد د چیغو له درده ډېر دی. زړ واړې ډېر. اه! له هر وار سره به مې له زړه یوه وړه توته ښلېدله، تر ستونې به راغله، همالته به وچه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ودرېده، وېه مې توخل، له خولې به مې کنډک وینې راتویې شوې. نوک توک وم.

خندا خو نه وه، ژړا مې هم هېره شوه. غمونه مې د هډوکو په مغزو کې ګرځېدل، سمې خولې یې پرې لګولې.

یو خل مې لور ته وخندل، مکتب ته تله، پرتوګ یې راوتلې تار تار درزونه لرل، په چپه خوا یې اغوستی و، خو دې اینې ته له ټیکرې راوتلی تور پېکی سماوه. شوندې مې له خندا سره نابلدې وې، پرې شوې. ماشومان مې هم همداسې ول، په کومه ورځ چې به یې ناپامه وخندل، ناروغه به شول.

یو سهار مې خان پرېږی، اینې ته ودرېدم، خپلو غټو تورو سترګو او سپین مخ ته مې وکتل، ګارګوټي اوږده لاندې وېښته مې څنډ وهل، لور مې را وغوښته، ورته ومې ویل چې ماته وګوره! کوم کمی لرم؟!

نجلی ردې سترګې راته نیولې وې.

همدا مې ژوند و. مېړه به مې د شرابو له بوتله پرته کور ته نه راته. څه مې کاوه، بلا مې ور پسې، په ما یې څه! نشه یې خپل کار و، خو د ده هره نشه زما د خولې له ماتېدا سره تړلې وه. هېڅ به هم نه و، یودم به یې یوه خبره وکړه:

" سترګې دې چاته تورې کړې؟! ها! غومبرې دې سره دي، ووایه! د حاجي فرید زوی غابنونه پرې لګولي که د رنګمال جبار وراره؟!..."

قسمونه به مې خوړل، خو نه، د ده په خبره د کوڅې ټول هلکان زما یاران ول. وروسته یې دومره زحمت هم نه ایست، له بانو پرته به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څپېړې راته ونيولې. اخير اموخته شوم، هر ماښام به مې په سره گرمۍ کې تر کميس لاندې دوه، درې ډبل بنيانونه واغوستل، د وهلو وار به تېر شو، بنيانونه به مې وايستل، خو د ده ډېر وارونه به زما مخ، غاړې او غوږونو ته سيخېدل.

يوه ورځ نه وه، دوې نه وې، درې نه وې، هر ماښام به مې وهلو ته لکه فرض لمونځ تياری نيوه. ښه خبره به يې فاحشه وه، مړه مور به مې يې لوڅه لپړه راته ترسيم کړه، د ورځې به څو وارې پرې وخوت، بېرته به ترې کښته شو، خو له پردو سره يې تل خندل، په تليفون کې لکه پوست باد داسې نرم غږېده، په هره خبره کې يې ځار، قربان گډ و.

يو ماخستن مې ډوډۍ ورته کېښوده، ووتم، شېبه وروسته د لوښو د ټولولو لپاره بېرته ورغلم، يوه لوښې ته مې ملا ټيټه کړه، وار له واره يې بړچ وهل:

- پر غاړه دې د غاښ د لگېدو نښه ده!

سر مې پسې ونه گرځاوه، دا خبرې تکراري وې، زما پر غاړه يا ټتر يې خدايي سور بخار هم عادي نه گاڼه، خامخا به د کوم چا د غاښ نښه وه.

اشپزخانې ته لاړم، غوړ لوښي مې مينځل، وار له واره مې په ککرۍ کې څړېکه شوه، سترگې مې تورې شوې، ولوېدم، غوږونه مې ډپ ول، وروسته ورو ورو خلاص شول، بنگېدا کمه شوه، خو لا مې هم سم څه نه اورېدل، د سړي له خولې لاړې بادېدلې، کنځاوې يې جړې راتلې. په تشې کې يې اخيرې لفته راکړه، له اشپزخانې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زحمت کښاستم، سر مې نه شوای تم کولای، لاندې وخړېد، څک، څک، څک...د پزې څوکې ته مې وکتل، د وینو په څاڅکې کې د ګروپ سپینه رڼا تازه ښکارېدله، سره څاځکي څو سپینې لکی درلودې، یوه شېبه به مې د پزې پر څوکه ولاړ و، درومد به شو، څک، پر سپینه کاشي به ولوېد، بل څاځکي به یې خای ونیو.

ګرېوان ته مې لاس کړ، له تټره مې غوړې ماتې ښیښې را واېستې. ده د غوري وار راباندې کړی و.

حویلی ته ووتم، نور نو نه کېده، ماته وم، ژوند مې له وسه وتلی و، څاه ته مې غبرګې پښې ور وغځولې، لاندې په اوبو کې ستوري ښکارېدل. وروسته ګډود شول، اوبه د وینو څاځکو کراری ته نه پرېښودلې.

یوه شېبه مې فکر وکړ، تېر ژوند مې تېز په ذهن کې را وګرځاوه. نه مې له پلاره ښه ورځ لیدلې وه، نه له مېرې، خو پلار مې یو څه ښه و، اته کاله یې درس راباندې ووایه، په کومه ورځ چې به یې په قمار کې بخت بیداري کړې وه، نو په خپل نوم به یې بللم، طاهره، خو په تاوان کې به ببرته فاحشه شوم.

فکر خلاص شو، لنډ و، تېر شو، یوه نتیجه راووته، په مرګ کې مې خپل خیر لید. د څاه د چک پر ژی مې ګوتې تینګې کړې، اوبو ته اونښکې او وینې ګډې ور روانې وې، ببرته مې جټکه وخوړه. لور مې د قمار په یوه داو کې بایللې لیده. له ځان سره مې وویل، طاهرې! څاه څوک نه درنه وړي، پښې هم نه لري، همدلته ده، راځه! تر مرګ مخکې یو وار زړور ژوند هم وازمایه.

(c) Ketabton.com: The Digital Library

کوټې ته ورغلم، سړي مي تلویزیون ته کتل، کله کله به یې ډک ږ
خولې ته ور ووړ.
سر ته یې ودرېدم، د شرابو بوتل مې له خولې ونیو، لاس مې پرې
بېرته مې په چټکی پرېښود، د بوتل ماتې ښیښې د سړي په ګنو
وښوېدې. اخ یې هم ونه کړ، بېسده پرېووت.
ریموټ مې را واخیست، یوه مسته سندره مې راوسته.
میړه ته مې وکتل، په وینو کې پروت و. وروسته یې ګوتې وښوړ
کېناست، تر دیره یې پر ماته ککړی رغوی اینبی و، بیا یې یودم رابا
خپړې کړې، نه یې زما مخ ته کتل، نه خان ته، سم خرېده، خولې
راباندې لګولې. ستړی شو، ستوني ستغ وغزېد.
خان مې سره راټول کړ، په ټول بدن کې مې وچ ځای نه و، ان د ګ
له نوکانو مې هم وینې څڅېدلې.
پوهېدم چې میړه مې په دې وارو قناعت نه و کړی، وړه خبره نه
ساه یې سموله، بېرته را ولاړېده، خو د ده لا په پروتو ستمی خوت چ
پر تنده مې د پیالې واړی پرې وکړ، دا وار مې ولاړېدو ته پرې نه ښو
له لوښو ډکه الماری مې پرې را ړنګه کړه. ستمی یې هم غلی شو.
ماشومان عادت ول، ان د الماری د لوېدو په درانه غږ هم له خپل
کوټې را ونه وتل. همالته پرېوتم. د میړه مې یوازې سر له ړنګې الماړ
راوتلی و.
تشناب ته لاړم، سر مې په ډک سطل اوبو کې ننه ایښت. په اوبو کې
مې سترګې لوڅې کړې، اول رنې وې، د شنه سطل، شین بېخ له ورای

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکارېده، خو ورو ورو سرې شوې. له خولې مې لوی- واړه ډومبکان را وختل، سر مې پورته کړ، له لندو وښتو مې سرې اوبه څڅېدلې.
په ناستو د تشناب دروازې ته ور وښویېدم، د وره کیلي مې تاو کړه. همالته په تشناب کې پرېوتم.
یو وخت مې سترګې رنې کړې، نه وم مړه، د دومره ډېرې وینې له بهېدو وروسته مې لا هم ساه اخیسته. اول کوټې ته ورغلم، مېړه مې لا تر الماری لاندې و، خو سا یې وهله. بیا مې د ماشومانو د کوټې دروازه خلاصه کړه، ګروپ مې ولګاوه، خپلې لور ته کښاستم. پر سپینو غومبرو یې د اوږدو بنو سیوري پراته ول. زوی ته مې وکتل، ښه ورځ یې نه وه لیدلې، په ماشومتوب کې یې لا نازک تندي ژوري ګونځې درلودې.
لور مې وسونګېده، ور ومې کتل، له بغوره یې غټ، شین مچ والوت. په هوا کې مې دواړه رغوي سره وجنګول، مچ لاندې ولوېد، را وامې خیست، پښې یې وهلې، په موټ کې مې چختاړی کړ. له ځان سره مې وویل:
ـ طاهرې! نور داسې ژوند نه کېږي.
دهلېز ته ووتم، درې بنیانه مې را واخیستل، په حویلي کې مې اور ور واچاوه. سوځېدو یې خوند راکړ، په زوره مې وخندل، د لمبو رڼا ته کښاستم، پر دېوال زما د لوڅ سر د جړو، ببرو وښتو سیوري تېرې څوکې درلودې.
تر سپېده چاوده همالته وم. کړپا مې واورېده، کوټې ته ورغلم، مېړه مې له خپله ځانه الماری لیرې کوله. پر الماری کښاستم، له غولي مې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبوو د سپينولو تېره چاقو راواخيستـ، د مېړه پر ستونې مې ور کېږ
پوه مې کړ چې په بيا ولاړېدا کې يې تاوان دی. ده سپينې سترګې
نيولې وې.
تشناب ته لاړم، اينې ته مې وکتل، مخ مې وچو وينو نيولی و. پر خ
مې سړې اوبه تويې کړې. وروسته مې چای تيار کړ، اولادونه مې په س
ماړه کړل، مکتب ته مې ولېږل. چاړه مې را واخيسته، د ماشومانو په
کوټه کې اوږده وغزېدم.
کړپا شوه، مېړه مې له لرګي سره راغی، خو زما په لاس کې نيولې چاړې
په وره کې ودراوه.
ده يوه شېبه په راوتلو ردو سترګو راته کتل، بيا له کوټې ووت.
له هغه وروسته مې وهل ونه خوړل، په يو بل مو کار نه درلود، کوټه مې
ور پرېښوده. زه به له کوچنيانو سره ويدېدم، خو چاړه او د دروازې ټرل
مې نه هېرول.
خو ورځې وروسته دا تشويش هم ليرې شو. برق عادل و، ويې نيو، بې
غمه شوم، خو اوس بله اندېښنه را لوېدلې وه. په کور کې يوازې د دوو
هفتو د خوراک پيسې پاتې وې.
يو مازديګر دروازه وټکېده، ورغلم، د وره تر چولې مې ور وکتل، ډنګر
ډېره، برېت خرېيلی سړی ولاړ و، توره قره قلي خولی يې پر تندي اينې
وه، ويل يې چې د کور مالک دی، کرايه غواړي.
وخت مې ورنه وغوښت، خو ده په ډېر احترام راته وويل چې د تېرې
مياشتې کرايه هم درباندې پاتې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله خبره یې ونه کړه، روان شو.
په حویلۍ کې حیرانه ودرېدم. د خرڅلاو له پاره مې څه نه لرل، د سرو زرو بنګړي او ګوتمۍ مې لا د واده په اوله میاشت مېړه په قمار کې بایللي ول. کوټې ته لاړم، تلویزیون ښه و، خو ماته الماری او د پیسو په رابړ تړلی زوړ خراب مبایل په پینځو سوو اوغانیو هم نه ارزېدل.
د بلې کوټې دروازه مې خلاصه کړه. غالۍ هم یو څه راته جوړول، په ګوتو مې حساب وکړ، زر، دوه زره، درې زره...تلویزیون ته مې اته زره قیمت وټاکه، خو غالۍ یو ځای پینه درلوده، که مې بخت بیداري کړې وای، نو پینځه زره ښې وې.
چادري مې پر سر کړه، له تلویزیون سره له کوره ووتم. ما اته کاله په شوربازار کې تېر کړي ول، خو له خپلې کوڅې هاخوا نه وه را مالومه. مېړه مې له کوره وتل بد ګڼل، د واده په اولو کې مې د کوڅې د سر له دوکانه اورلګیت راووړ، مېړه مې تېل راباندې وپاشل، د هماغه اورلګیت دانه یې بله کړه، قسم یې و ایست چې له کوره دوهم ځل وتل به دې د ژوند پای وي.
اوس یوه خوا هم نه را مالومېده. په تنګو کوڅو کې روانه وم، د ماشومانو را پام شول، مردکۍ یې پرېښودې، ټوکې یې راباندې کولې، ویل یې چې خاله! کوم فلمونه دې خوښېږي؟ سېکس؟
باک نه راته، په دې خبرو روږدې وم، عادي راته اېسېدې.
په پوښتنه پوښتنه جادې ته ووتم، د مستعملو شیانو د پلورلو کوڅه مې پیدا کړه، څو کسانو ته ودرېدم، تلویزیون یې ارزانه غوښت، ویل یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د غلا مال دی. قسمونه مې خوړل چې همدا تلویزیون مو
مخکې په دیارلس زره واخیست، خو نه یې منله.
بهرته مې اول سړی وموند، ده څلور زره راکولې، په ګټه کې د غلا خ
نه وه. ور مې کړ.
غرمه مې ماشومان له مکتبه راغلل، لورکی مې وار له واره د تلویزیو
کوتې ته ور منډه کړه، دې یو ترکي سریال نه قضاه کاوه، بهرته
اشپزخانې ته راغله. تلویزیون یې یاد نه کړ، زړه یې نه درلود، اولادونه
مې همداسې عادت شوي ول. دوی هېڅوخت د پوښتنې اجازه نه لرله
همالته مې کچالو په قاب کې ورته واچول، لور مې خوابدې وه، دودې
یې نه خوړه، پوهېدم چې په زړه کې یې څه ور ګرځي. تلویزیون نه و.
لنډه مې وپوهوله چې تلویزون مې خرڅ کړ.
د نجلی په سترګو کې اوښکې را ورغړېدې، ولاړه شوه، په غوسه مې
ورته وویل چې کېنه. دې منډه واخیسته، پسې ورغلم، په کوټه کې مې
تر څنګ ونیوله، بهرته مې اشپزخانې ته راکش کړه. دسترخوان ته مې
کېنولە.
د لوښو د مینځلو په وخت کې مې تر څنګ ور وکتل، خوله یې پټه وه،
ژامې یې نه خوځېدې، له سپېرو شوندو یې د سپېرې وچې دودی
سپېره وړه څنډه راوتلې وه، له غټو تورو سترګو یې دانه، دانه اوښکې
روانې وې.
اجازه مې ورکړه. دا چټکه له اشپزخانې ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همالته کښناستم، سر مې پر زنګنو کښښود، ومې خندل، په زوره مې وخندل، دومره په زوره چې په پټناسه کې ایښې پیالې ولرزېدې. بیا مې بیو دم وژړل. د زړه له اخلاصه مې وژړل، په چیغو چیغو مې وژړل. د کلینو کلونو زړه مې تش کړ، باک نه راته چې ګاونډیان به څه وایي. زوی او لور مې په وره کې راته ولاړ ول، دواړو ژړل.

په زړه کې را تېره شوه:

ـ ظاهري! اولادونه به دې هم ستا غوندې وي.

ببرته مې خپل خان ته خواب ورکړ:

ـ نه، اولادونه به مې زما غوندي نه وي.

لور ته مې اشاره وکړه. راغله، په غېږ کې مې ونیوله. لور مې یودم وژړل، بخښنه یې وغوښته.

وروسته مې دواړه کښول. خبرې مې ورسره وکړې، خپله مجبوري او د کور کرایه مې یاده کړه، د دوی نظر مې وپوښت...

زوی او لور حیران راته کتل، له دوی سره تر اوسه چا د کور خبره نه وه شریکه کړې. یوازې امر پرې شوی و چې څه کوئ څه مه کوئ.

یوه هفته وروسته د کور خاوند بیا راغی. سهار و، ماشومان مکتب ته تللي ول. د دروازې له شا مې خبرې ورسره وکړې، د یوې میاشتې کرایه مې د ورە له چولې ور وایسته، درې زره وې، خو ده د دواړو میاشتو پیسې یوځای غوښتې. وریاده مې کړه چې په کور کې یوه غالۍ لرم، بده نه ده، په ورلو ارزي، خو ده نغدې پیسې غوښتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی لومړی په ادب راسره غږېده، ویل یې چې درې اولادونه مې دي
له پیسو پرته یې ژوند سخت دی، خو وروسته یودم جدي شو، اخیري
خبره یې دا وه چې یا به تر سبا سهاره کرایه را پوره کوې او یا به له کوره
وځې.

ورځ مې په چورتونو تېره کړه، شپه هم نا ارامه وم، کرایه به مې له کومه
کوله؟! چېرې به تلم؟! نه پوهېدم.

سهار دروازه وټکېده، زړه مې پرېووت، په وېره ورغلم، ارامه شوم، په
کوڅه کې ماشومانو کرکټ کاوه، توپ یې زموږ حویلۍ ته را لوېدلی و.
اول وار نه و، پوه مې کړل چې د کرکټ له پاره بل ځای پسې وغواړئ.
زړه مې ډاډه شو، د کور خاوند نن نه راته.

لس بجې بیا دروازه وټکېده، دا وار مې د کوڅې ماشومانو ته غوسه
راغله، په بېړه مې دروازه خلاصه کړه، ژر مې پر لوڅ مخ او خلاص ټټر
ټیکری را کش کړ، بېرته مې دروازه پورې کړه. د کور خاوند و، بښنه
مې ترې وغوښته، ومې ویل چې د کور کرایه مې نه ده پیدا کړې.

دی یوه شېبه غلی و، وروسته یې غالی یاده کړه، خو ما ورته وویل چې
اوس په کور کې څوک نه شته، مازدیگر راشه. ده خپل مصروفیت یاد
کړ، ویې ویل چې ښار ته ځي.

زړه نا زړه وم، خو اخیر خپله مجبوري راباندې زوروه شوه، سړی حویلۍ
ته راغی. په بېړه مې کوټه ور وښوده، زه په کوڅه کې ودرېدم. وارخطا
وم، خو ښه و، په کوڅه کې یوازې له یوه خړ پراته سپي پرته بل څوک
نه و. سپي مې پرده کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي له هماغه خایه را ناري کړې چې غالی ډېره زړه ده. زړه مې خولې ته راغی، خدای خدای مې کول چې په کوڅه کې د کومې زړې، لرګینې دروازې خوله خلاصه نه شي.

سړی ناوخته شو، ناره مې هم نه شوای ورکولی، د څنګ ګاونډیان پوهېدل چې تر دوولسو بجو یوازې یم. دوی په دې هم خبر ول چې هېڅ خپل نه راته راځي. ناره، مانا، پردی.

په ښېره چوترې ته وختم، له کړکی مې ور وکتل، سړی په تاخچه کې ناست و، په مبایل کې یې ګوتې وهلې.

کړکی مې ور وټکوله، پوه مې کړ چې کور پرېږدي، خو د دروازې د خلاصېدو په وخت کې زما لوڅ مخ او خلاص سپین تټر کار کړی و، ده یوازې راته خندل.

د کوتې په وره کې ودرېدم، خوله مې جینګه کړه، خواست مې ورته وکړ چې خدای ومنه، مه مې بې پردې کوه. خو خدای بې څه کاوه، زما د سینو سپین نری چاک زورور و، نه ته.

قران مې ورته راواخیست، ور ویې هم نه کتل، د غالی پیڅکې یې واړوله، ویې ویل چې د اخیستلو نه ده.

ورته ومې ویل چې چیغې وهم، خو چیغې مې نه شوای وهلی، دی مې ډاراوه، په چیغو کې مې خپل تاوان و، خلک خبرېدل، ګاونډیان راتلل، که مرداره نه وای دې پردې سړي به زما په کوټه کې څه کول؟!

ومې ژړل، سړی په ډېرو نخرو له حویلی ووت.

(c) kitabton.com: The Digital Library

دومره زړه مې نه درلود چې کوڅې ته غړی ور اوړده کړم. یوه شیبه د پورې دروازې شاته کېناستم. زړه مې درېېده، بیا مې ور مازې چوله کړ. شکر مې وایست، د دروازې تر مخ یوازې خړ سپی ولاړ و.

بل سهار بیا راغی، له کوڅې راسره غږېده، خبرې یې مودبې وې، نه یې کرایه یاده کړه او نه یې له کوره د وتلو خبره په خوله راوړه، برعکس. بخښنه یې وغوښته، ویې ویل چې خپل کور دې دی، له کرایې پرته پاتې کېدای شې.

دې لورېدا مې زړه خوړ.

دوې ورځې ووتې، سړی رانه غی. په درېیم مازدیګر دروازه وټکېده، ما په ګازي تبی پاستي پخول، زوی مې ور ووت، خو بېرته پر یوه خوا کړ راغی، په لاس کې یې له مایع غوړو ډکه پینځه لیټره بوشکه نیولې وه. په حیرانی مې ورته وکتل، ده په خوشالي رایاده کړه چې بوره، چاکلیټ او په پلاستیکي کڅوړه کې اینبی شین چای هم شته. یوه قره قلي وال راوړل، په حویلی کې یې کېښودل.

په بېړه انګړ ته ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، د کوڅې په سر کې یو ماشوم یو خیرن توپ رغړاوه.

د پلاستیک کړپا مې واورېده، د زوی یو بغور مې پورته راختلی و. ګوته مې په خوله کې ور ننه ایسته، چاکلیټ مې ژوندی را وایست. بېرته مې په کاغذ کې ونغاړه، په خلطه کې مې واچاوه. زوی مې په لندو سترګو راته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سودا دوې ورځې لمر ته پرته وه، خو د سړي درک ونه لګېد. درېیم سهار بیا دروازې ته ور ووتم، ور مې نهمکښه کړ، اول د تېزې سپرې بوی راغی، بیا مې د سړي خلاصه اوړده خوله ولیده، خندل یې.

سودا مې ور وایسته، مننه مې ترې وکړه، ومې ویل چې تر موږ نور دېر غریبان شته.

دروازه مې پورې کړه، خو چوترې ته لا نه وم رسېدلی چې بیا مې تک تک واورېد. غوسه راغله، همالته ودرېدم، دا ځل د بندې دروازې لاستی تېت شو. زړه مې خولې ته راغی. پښو مې پرک واخیست، کېناستم. یوه شېبه د دروازې لاستی تېت پاتې و، وروسته بېرته خپل ځای ته ورغی.

غرمه بیا دروازه وټکېده، ډاډه وم، اولادونه مې له مکتبه په دوولس راتلل، د دروازې په کولپ کې کیلي لا سمه نه وه تاو شوې، چې د دروازې درنه پله تېزه راباندې راغله. سړي وار له واړه په غېږ کې ونیولم، وانې مې ووتې، ټول بدن مې بې حسه و، ده مې پر خوله خپله خوله کېښوده، شوندې یې لندې وې، ساه مې نه شوای ایستی، پورې مې واهه، نه کېده، متې یې غښتلې وې. په زحمت مې خپل مخ ترې لرې کړ، ده تېزه سا وهله، په سا کې یې د نصوارو بوی ګډ و.

پر غاړه مې کلکه خوله ور ولګوله، سړي اخ کړل، شاته شو. خپلې غاړې ته یې لاس ور وړ، ګوتو ته یې وکتل، سړې وې.

په ببره له دروازې ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کولپ کې مې کیلي تاو کړه، همالته کښناستم، ومې ژړل، ومې ژړل.
ومې ژړل.
په کوټه کې پرمخې پرېوتم.
یو وخت مې ناره واورېده، ګاونډی وه، د دېوال له سره یې زما نوم اخیست.
"طاهرې! اولادونه دې سره لمر ته ولاړ دي".
ور ووتم، دروازه مې خلاصه کړه، لور مې په لاس کې وړه دېره نیولې وه. دواړو په حیرانۍ راته کتل، خو ما هېڅ ونه ویل، ان دودۍ مې هم په پټه خوله ورکړه. بېرته کوټې ته لاړم.
په زړه کې مې اور بل و:
- نو دومره چور!
کوټې خای نه راکاوه. په حویلۍ کې سره لمر ته کښناستم. خړو خاورو ته مې کتل، یو وخت مې یو دم توپ کړل، ور ومې کتل، لور مې زما له اوږې لاس پورته کړ. نجلۍ په وارخطایۍ وویل:
- ادې! لمر دی. ناروغه کېږې.
په غېږ کې مې ونیوله، ومې ژړل.
دې وچې سترګې راته نیولې وې.
مازدیګر بیا دروازه وټکېده. د کور خاوند و، بخښنه یې غوښته، خو ما خل ما ورته وویل چې د شپې یوه بجه درته ماتله یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی خوشاله وم. اول یې زما د غټو سترګو او خلاصې سپینې غاړې صفت وکړ، وروسته یې په هیجان زما عزت ته قیمت وتاکه، ویې ویل چې یو ساعت راسره تېر که، د یوه کال له کرایې بې غمه یې.

ماخستن مې د کوچنیانو کتابچې ور ټولې کړې، دوی کورنۍ وظیفه لیکله، ویل یې چې معلم مو وهي، خو ما ورپاده کړه چې یوه ورځ مو دې بیا نه وي لیکلې.

دواړه حیران ول، ادې تل د کورنۍ وظیفې په لیکلو ټینګار کاوه، داسې یې نه پرېښودل، درس یې مهم ګانه، د دوی اینده یې وربورې ترلې وه، دا وار یې خپله قلمونه له ګوتو تړې وایستل.

پر دواړو مې نرۍ کمپلې واچولې.

په تیاره کې حویلۍ ته ووتم، د بدرفت (د کمود د چټلې) له څا مې د لرګې درنه تخته ونبویوله. د دې خامې ژورې څاه ژوروالی نه و را مالوم، خو په دې کور کې یوازې مور اته کاله اوسېدلې وو، څاه په دې اتو کلونو کې نه وه پاکه شوې.

د چوترې د سر ګروپ مې مړ کړ. همالته په چوتره کې ګډناستم، د زړه دربا مې په خپله اورېده.

پاو کم یوه بجه مې د دروازې د لاسټي د تاوېدو ورو غږجی واورېد. ورغلم، دروازه مې خلاصه کړه، سړي وار له واړه زما تر ملا لاسونه تاو کړل، سینې ته یې ور جوخته کړم، ده نرم عطر وهلي و، له خولې یې د غابنونو د کریمو بوی ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو مې وویل:

- ګډه پرېوتا ښه نه ده!

ده سوکه وخندل، زما خولې ته یې خپلې شوندې را نږدې کړې، ستا یې ډېره شوه، مخ مې تړې وګرځاوه، ده زما د دواړو ورنونو تر مینځ لاس تېر کړ، لږ مې ځان ور مخکې کړ، سړی یو ګام شاته شو، تیاره وه، خو زما د اټکل له مخې دی د ځا پر ژی ولاړ و. ورو مې د ده بل لاس په خپل لاس کې ونیو، دا ځل یې مقاومت ونه کړ، ګوتې یې زما له ملا ښلې شوې. یودم مې پورې واهه. سړی کوږ شو. چیغه یې کړه، لاندې په ټینګه چټلې کې مې یوازې یو څرپ واورېد.

غوږ مې ونیو. هېڅ هم نه و.

ورو مې د ځاه پر سر د لرګي ډبله تخته کېښوده.

کوتې ته لاړم. ګروپ مې ولګاوه. لور مې کراره سا اخیسته. د دواړو اولادونو په مینځ کې پرېوتم.

تر یوه څه وخته مې زړه دربېده، وروسته مې ځان ته قناعت ورکړ، له دې سړي بل رنګ نه شوای خلاصېدای، څوک پوهېدل، چټلو خلکو نه همداسې چټل ځای ښه و.

سهار وخته د باندې ووتم، زړه مې ولړزېد. د ځاه دره لیرې شوې وه، تر خلاصې دروازې پورې د لندې چټلې لیکه ښکارېدله.

ځاه ته ودربدم، په ټیکري مې پزه پته کړه، د ځاه په خامو دېوالونو کې د لاس او پښو د تم کېدو ژور ځایونه لاتده ښکارېدل. سړی وتلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تخته مې بیرته سمه کړه. خای مې پربمانځه. خو لا هم ټوله حویلی د چټلي بوی نېولې وه.

وخ ووته، سړی مالوم نه شو، خو د دروازې له هر وار ټکېدو سره به له چاړې سره ور وتم.

بل سهار د جومات ملا او د کوڅې یو سپین ږیری راغلل. د چایو ست مې ورته وکړ، دوی هم بله ونه کړه، په چوتره کې مې پلاستیکي فرش ورته وېر کړ.

ډېرې خبرې د جومات ملا کولې، ده اول د اسلام له نظره د نورو د حق د خوړلو په اړه اوږدې خبرې وکړې، د مسلمان د حق خوړونکی یې دوزخي وګانه، بیا یې د مامور قدوس د کرایې د ورکړې غوښتنه رانه وکړه، ویې ویل چې مامور صاحب نېک او متدین شخص دی، پینځه وخته جومات ته راځي، حیا لري، له ډېرې حیا په کوڅه کې خوړند سر روان وي، بد یې چا نه دي لیدلي، یو خل یې جومات ته ګړی راوړه، بل وار یې ترکي بخاری ورته واخیسته...

زه د ده له خبرو پوه شوم چې قره قلي وال مامور قدوس نومېده.

ملا صیب اوږدې خبرې وکړې، مامور قدوس یې د ابرو او عزت سړی وباله، دا یې هم وویل چې په دې وخت کې دا ډول نېک او حیاناکه کسان کم پیدا کېږي. دی یوازې دوه خله درته راغلی و او په ډېر درناوي یې د کرایې غوښتنه کړې وه، دا وار یې موږ را ولېږلو، ویل یې چې پردی ناموس دی، جنجال نه شم ورسره کولای... په پای کې یې وویل چې

(c) tetahton.com: The Digital Library

د دا رنګه خلکو عزت ته باید په سپکه ونه ګورو. یا د دوو میاشتو کرایه ورکړه او یا له کوره ووځه.

یوه هفته وخت مې وغوښت.

فکر مې وکړ، نه مې کرایه ورکولای شوای او نه هم دې کور نور خوند راکاوه. دې خامو دېوالونو خولې راباندې لګولې.

بل سهار د کور په پیدا کولو پسې ووتم. له شوربازاره مې ورټ کېده، لیرې لاړم. د کابل په کمپنۍ کې له موټره کښته شوم. ماشومتوب مې همدلته تېر کړی و، دا ځای بې نخشې و، خام کورونه یې ډېر لرل.

په تنګو کوڅو کې مې ډېرې دروازې وټکولې، دوه کوره مې پیدا کړل، خو کرایې یې لوړې وې. اخیر مې یوازې یوه کوټه او یو تشناب وموند. ګډ کور و، خو لاره یې بېله وه.

کور زما په څیر د یوې کونډې و. په کرایه ورسره وغږېدم، بیه یې ارزانه وه، یوازې یونیم زر، خو د پینځو میاشتو کرایه یې پیشکي غوښته. خواست مې ورته وکړ، دا هم پوهېدله چې په دې نمجنه، زړه کوټه کې خدایکه سپی هم ګذاره وکړي، دریو میاشتو ته را ټیټه شوه. پینځه سوه اوغاني مې بیانیه ورکړه.

غرمه ستړې کورته راغلم، ماشومان مې بندې دروازې ته ولاړ ول.

بله ورځ له کوڅې یو تېره غږ راغی. سړي نارې وهلې، د کور زاړه وسایل، زړې اوسپنی، بیطری، پلاستیک او وچه ډوډۍ یې اخیسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ووتم، رامی ووست. د کور ټول وسایل مې ور وښودل. ټول یې په شل زره غوښتل، چنې مې ورسره ونه وهلې، خو دومره مې پوه کړ چې ټکنده غرمه به راځې.

سړی لاړ، غرمه راغی، اول مې کوڅې ته غړی ور اوږده کړه، هېڅوک نه ول، بیا دواړو په بېړه د زرنج باډی له زړو وسایلو ډکه کړه.

غرمه مې اولادونه سپېرو خاورو ته ودرېدل.

ماخستن له یوه پلاستیکي فرش او څو لوښو سره له کوره ووتو. ټیکسي مې ونیوله، ساعت وروسته په کمپنۍ کې وو.

کونډه په تیاره کې زما ورتګ ته حیرانه وه، کیلي مې ترې را واخیسته. درې ورځې له کوره ونه وتو. ما او اولادونو په ګډه کوټه پاکه کړه، د لندو دېوالونو رالوېدلو ځایونو ته مو ختې ور وتپلې، سپین ګچ مو ورکړ. بله ورځ مې ماشومان نوي مکتب ته را سه پارچه کړل.

وخت ووت، شل زره اوغانی روانې وې، تلې.

څومره چې به وخت تېرېده، هماغومره به مې د اولادونو د جامو پېنې زیاتېدلې.

وروسته له دوه وخته خوړو سره عادت شوو، سهار او غرمه.

ماښام به وخته پرېوتو. وخته پرېوتا مو په ګټه وه، په خوب کې ډېره لوړه نه احساسېدله.

یو سهار مې زوی د مکتب کالي اغوستل، ګېډه یې ننوتې وه، د سینې پښتی یې نیفې ولاړې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل سهار راته کښناست، ویل یې چې مکتب پرېږدم، د بوټونو د رنګوړ چل راوښیه.
په غېږ کې مې ونیو. وریاده مې کړه چې تر اوسه لا ساه راکې چلېږي. بله ورځ د خوړلو له پاره هېڅ هم نه ول.
چادري مې پر سر کړه، نانوایي ته ورغلم، ګڼې بڼځې ناستې وې، هر تېرېدونکي سړي ته به یې خولې جینګې کړې، دوی د یوې وچې دودۍ د اخیستلو خواست کاوه.
یوه شپېه ورسره کښناستم، چوپه خوله وم، سخته وه، ډېره سخته. خواست ته مې خوله نه جوړېده. یو سړی راغی، ټولو ته یې یوه یوه دودۍ واخیسته. دودۍ ته مې وکتل، ما نه شوای خوړلای، دې خوړلم. دودۍ مې تر ځنګ د ناستې بڼځې په لمنه کې ور واچوله. چټکه روانه شوم. ګرمي وه، تنګه کوڅه تشه وه، چادري مې پورته کړه، په فکرونو کې ډوبه وم، څوړند سر مې سوکه سوکه ګامونه اخیستل، یو وخت پر خړو خاورو سیوری راباندې راغی، په ښېره مې پورته وکتل، تر ځنګ تېرېدونکي له عمره پاخه پېرور سړي وچې سترګې راته نیولې وې.
په وره کې مې کیلي تاو کړه، تر ځنګ مې ور وکتل، سړي پر سمیټي پایه پورې د مېترونو ټرلې بکسه خلاصوله، خو ماته یې کتل.
کوټې ته لاړم، غلي کښناستم، فکر مې وکړ، څه به مو خوړل؟! لاره رانه ورکه وه، په کور کې د خوراک له پاره هېڅ هم نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کونج کې کړپا شوه، ناولې جامې مې لیرې کړې، له پلاستیکي خلتې ېو مویک را ووت. مویک ته مې دعاوې وکړې. په خلته کې د وچې دودۍ څو کلک توکه پراته ول.

دودۍ مې پزې ته ور وړه، د چناسو بوی یې ته، خو بیا هم د خوراک وړ راته واښېدله، نه به وه، په زوره مې واښوله. اول مې پرېمینځله، بیا مې په اوبو کې لنده کړه.

غرمه مې اولادونه راغلل، حیرانه شوم، لور او زوی مې ایسکریم څټل. پوښتنه مې تري وکړه، ویې ویل چې میتر جوړونکي سړي ایسکریم راته واخیستل.

زړه مې اور واخیست، د مامور قدوس کیسه بیا تکرارېدله، له غبرګو ایسکریمو سره د باندې ووتم، څوک نه ول. زوی ته مې ورغړ کړ، راغې، وارخطا و. ده دریمه دروازه را وښودله، ویې ویل چې له عمره پوخ سړی همدې کورته ور ننوت.

دروازه مې ور وټکوله، دوه غبرګ کوچنیان را ووتل، له خیرنو مخونو، شکېدلو جامو او پلاستیکي زړو څپلکو یې غربت اورېده. ورته ومې ویل چې حاجي صاحب را وغواړئ.

یوه یې د کور خواته منډه کړه، دویم په راوتلو ردو سترګو زما په لاس کې نیولو ایسکریمو ته کتل. داسې راته ښکاره شوه لکه په ټول ژوند چې یې ایسکریم ته ژبه نه وي را ایستلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی راغی، وارخطا و. خبرې ته مې پرې نه ښود، پوه مې کړ چې له ما او زما له ماشومانو لیرې اوسه، که نه نو په کوڅه کې به دې لوڅ لپړ وشروم.

سړي یوازې رډې سترګې راته نیولې وې.

غبرګ ایسکریمونه مې ماشوم ته ورکړل.

کورته راغلم، لور مې تر وېښتو کش کړه، خو زوی منډه رانه واخیسته. کېناستم، زړه مې ډک و، خو ومې نه ژړل. لور ته مې وویل چې که دې بیا له کوم چا څه اخیستي ول، تر ستوني دې نیسم. قسم، د چرګ غوندې کفا به دې راته خېژي. د نجلۍ سپین ټیکری لړزېده.

بل سهار مې د کور له مالکې سل افغانۍ پور کړې، بل کمال مې نه درلود، د بوټونو تور رنګ او برس مې واخیستل، نېغه نانوایي ته ورغلم، کېناستم، برس او رنګ مې پښو ته کېښودل.

اول مې تر څنګ د ناستې ځوانې سوالګرې خندا واورېده، بیا نانوای را غږ کړل، ویل یې چې د نانوایی مخه مه نیسه.

د نانوایي تر مخې یوازې زه نه وم ناسته، ګڼې سوالګرې وې، یوې ته یې هم څه نه ویل.

هېچ خبره مې ونه کړه، د دوکان مخې ته کېناستم، خو دوکاندار په بېړه را ووت، ویل یې چې دلته ستا کېناستل شرم دی، دوکان ته مې مشتریان نه راځي.

حیرانه شوم، دې خلکو ته د ښځو سوال شرم نه ښکارېده، خو د هغوی له کاره یې بد وړل، غرور یې نه منله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د همدې دوکان تر مخ دوه نور سړي هم ناست ول، یوه یې جوار نینې کول، بل ته یوه بودا خپل لاس پورته نیولی و، تخرګ یې ور خرڅیه. ضد ونیولم، نه تلم.

دوکاندار په خواره خوله راته وویل چې عزت ته مې ګوره.

دې خلکو ته سوال کول عزت ښکارېده، خو کار کول یې بې عزتي ګڼله. لاړم، د کمپنۍ په بازار کې مې د چهل متره سړک د ګلدان په مینځ کې په سپېرو خاورو کې پلټنې ووهلې. د چادرې له وړو سورېو مې تر څنګ وکتل، په لنډو فاصلو کې کتار موچیان ناست ول.

تر څنګ ځوان څنګېور موچي را وکتل، ټنډه یې تروه شوه، بېرته یې د بوټ تر تلې ستن وایسته، خو شېبه وروسته یې یودم وخندل، له سره رنګه ډک بوتل یې را بېرته کړ. ویې ویل چې خلک یوازې تور رنګ بوټونه نه په پنبو کوي.

ویوهېدم چې دا مهرباني یې بې ځه نه وه، ده زما پنبو ته کتل، په زړو ځپلکو کې زما د پنبو سپین رنګ مهربانه کړی و.

ولاړه شوم، څو ګامه لیرې، د دوو سپین ږیرو موچیانو تر څنګ کېناستم. یو مصروف و، بوټونه یې رنګول، خو بل نصوار تو کړل، وار له واړه یې د نصیحت ژبه را واخیسته، ویې ویل چې ښځې په کور درنې ښکاري. ده اوږدې خبرې وکړې، مرګ یې تر بې حیایي ښه ګانه، خو ماته باک نه راته. مخکې لا مړه وم.

د هر سړي په پنبو پسې به مې ورمېړ کوږ شو، سپېرو او په خاورو ککړو بوټونو به مې زړه ښه کړ، قسمت مې ورپورې غوټه و، خدای خدای به

(c) ketabton.com: The Digital Library

مې کول چې را وګرځي، خو سات ووت، یو هم رانه غی. اخیر مې بخت بیداري وکړه، یوې زړې ښځې بسته خلته راته کېښوده. د ماشومانو پوره اوه جوړه بوټونه او څپلی وې.

ومې رنګول، اسانه وه. د مېړه یوازې همدا یوه نېکي را پاتې وه، د بوټونو رنګ یې سم غوښت. د ستنې د څوکې په اندازه سپېره ځای هم کنځلې درلودې.

ښځې اویا اوغانی راکړې. باید راکړې یې وای، رنګ یې ښه راغلی و، تک تور، په همدې تور رنګ کې مې د خپلو اولادونو ژوند لید.

له ښځې مې د سات پوښتنه وکړه، له مکتبه د کوچنیانو راتګ ته یوازې دېرش دقیقې پاتې وې.

نانوایي ته ورغلم، درې تودې ډوډۍ مې واخیستې، په ژوند کې مې اوله ګټه وه، د غرور احساس مې وکړ. د چادري پېڅکه مې کش شوه، هغې ځوانې ښځې چې په ما پورې یې خندلي و، د یوې وچې ډوډۍ د اخیستلو خواست راته کاوه.

وار له واره اجیانی شوم " اجیانی، خدای ومنه، یوه وچه ډوډۍ خو راته واخله! "

چادري مې ترې کش کړه، ډوډۍ مې خپلې پزې ته ور وړې، خوند یې کاوه، سړي مې د ډوډۍ له تاوده بویه ډک کړل.

په کوڅه کې نېغ سر روانه وم. زړه مې هوا کوله. اه! وزرې نه وې، الوتم، په ذهن کې مې سندرې راګرځېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاره کې مې درې هګۍ واخیستې. کورته لاړم، غوړي نه ول، شپېه وروسته مې په اوبو کې جوش کړې هګۍ او درې وچې ډوډۍ پر هوار کړي اخبار کېښودې. اولادونه مې راغلل، حیران ول، د هګیو پوستکي یې هم په ګوله کې ونغاړل.

له کوڅې د ایسکریم خرڅونکي موزیک راغی. زوی مې ور ولېږه، خان او خور ته یې دوه ایسکریمه راوړل. دواړو ایسکریمونه په خوند څټل، ژبې یې تکي سپینې وې، تکی وینه یې نه درلوده.

ماسپښین مې دوی ویده کړل، پر لاسونو او پښو مې د بوټونو د رنګولو برس وسولاوه، بله چاره نه وه، تورو، خیرنو لاسونو او پښو د نارینه وو شهوت نه راپاراوه.

د سړک ګلدان ته ورغلم، خوان څنیور موچۍ راغږ کړل، ور ومې کتل، ده تر څنګ پلاستیکي بوجۍ راته هواره کړه. تري تېره شوم، د دوو سپینو ږیرو په مینځ کې کېناستم، خو خوان همالته راپسې راغی، خندل یې، له ما یې څانته نږدې د ورتلو غوښتنه کوله.

سر مې پسې ونه ګرځاوه، خو دی تر اندازې ډېر سپی سپی کېده، سپک مې کړ. وار له واره یې فاحشه وګڼلم.

زړه مې اور واخیست، خو څان مې کابو کړ. خوان یوه شپېه ولاړ و، ببرته لیرې پر خپل څای کېناست. له هماغه ځایه یې را ناره کړه!

- ته فاحشه یې!

بودا راغږ کړل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښځه چې له کوره را ووځي، داسې ده لکه له شاتو ډک بې سرپوښه بوتل. له شاتو ډک خلاص بوتل ته خامخا مچ ورځي. زما خبره ومنه، په کور کې درنه کښنه، پته به يې، دلته ګذاره نه شې کولای.

ومې ويل:

- نه، ګذاره کولای شم.

يودم ودرېدم. پر ناست ځوان مې منډه ور واخيسته، وار له واره مې تر ځنو کش کړ، رنګ شو، سندان ته مې لاس ور وغځاوه، نه کېده، درونده و، د بوټونو د رنګ ډبی په ګوتو راغی، ځوان اخ کړل، پر تندي يې د وينو نرۍ ليکه را وبهېده، زړو موچيانو منډه را واخيسته، دواړو تر وليو ونيولم. خلک راټول شول، ماشومانو خندل، لويان غلي ولاړ ول.

بېرته خپل ځای ته راغلم، د چادري سپېرې پيځکې مې وځندلې، ځوان ته مې وکتل، غلی ناست و، په دسمال يې د خپل تندي وينه پاکوله.

راټول شوي خلک لاړل. بيا ورغلم، د ځوان تر مخ اينښې ستن مې را واخيسته، ومې ويل:

- که دې بيا فاحشه راته ووېل نو په دې ډک بازار کې به دا ستن په ک...در ومنډم.

د ځوان سترګې ړندې راختلې وې.

بېرته خپل ځای ته راغلم. زړو موچيانو سرونه ټيټ نيولي ول، خولې يې پټې وې، خو ګډې يې کښته پورته کېدې، په ګډو کې يې خندل.

ما ته هم د مکتب يوې وړې نجلۍ خپلې ځپلی را وايستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته مې د بوډا موچي خندا واورېده:

- یاره بلا یې بلا! سړی دې له دې ځایه ورک کړ.

ور ومې کتل، ځوان په دوړو کې پټ و، لیرې ځای یې چارو کاوه. شېبه وروسته یې د موچیتوب وسایل همالته یو وړل.

بوډا ته مې وویل:

- گناه په شاتو کې نه ده، په مچانو کې ده. پاک شیان خدای پاک پیدا کړي دي، باید چټل شیان ترې لیرې کړو.

مازدیگر مې پیسې وگڼلې، پینځه جوړه بوټونه مې رنگولي وو.

ژوند یو څه ښه شو، دومره څه مې موندل چې له لوړې یې ساتاو، وروسته مې ډوډۍ بېرته درې وخته کړه، خو په اول سهار مې د زوی گېډه خرابه شوه، ولې به نه خرابېده! گېډه یې له درې وخته خوراک سره نابلده وه.

زه به هر سهار سړک ته وتم، تر مازدیگره به مې بوټونه رنگول، ښه و، چا کار نه راباندې درلود، په چادري کې پټه وم، عمر مې نه مالومېده، په رنگ رنگ کړیو تورو او خیرنو لاسونو ته هم چا نه کتل.

زه او خپل اولادونه مې ول، نه مې په چا کار درلود او نه چا کار راباندې درلود. له هېچا سره مې راشه درشه نه لرله، لېور مې هم نه پوهېده چې زه چېرته اوسم، څه کوم، له چا سره یم! زه ورکه وم، له ټولو، ان له خپل ځان او خپل ژونده هم ورکه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هوا په سړېدو سره مې د ذغالو یوه زړه بخارۍ واخیسته. د مني په اخېره کې مکتبونه رخصت شول، لور مې په یوه مضمون کې مشروطه وه، زوی په دریو کې.

سپک مې نه کړل، نه ول ملامت، درس به یې څنګه زده کېده، نیم کال یې په اوبو کې لنده ډوډۍ خوړلې وه، خو د ژمې په اوله کې مې دواړه په کورسونو کې واچول.

یخني ته مې نه کتل، ان د واورې د اورېدو په وخت کې به هم د دواړو سړکونو په مینځ کې ناسته وم، سپین بڅرکي به راباندې تویېدل، خو باک نه راته، لا راته ښه وه، په اورښت کې به زیاتره موچیان نه ول، ناروغه کېدل، خو زه به په خټو کې ناسته وم، پزه به مې بهیده، ټوخل به مې، د ځان غوندې، لندې، په خټو لړلې چرمي موزې به ماته راتلې، موزې به وځلېدې، تازه به شوې، خو زه به هماغسې په خټو ککړه ناسته وم.

ککړه دې وای، نو څه!

د ماشومانو په غومبرو کې مې سرخي پیدا شوه، له خندا سره روږدې شول، شونډې یې نه وتې.

یوه ورځ مې زوی له کورسه راغی، ژړل یې، جامې یې په خټو لړلې وې. ویې ویل چې د کورس تر مخې یوه هلک ووهلم، قلم یې په زور رانه واخیست.

پاکې جامې مې ورکړې، ورته ومې ویل چې خیر دی، ته جنجال مه ورسره کوه، خو دوې ورځې وروسته بیا سرې سترګې راته ودرېد. پزه یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینې وه. لور مې راته وویل چې مور کرار راتلو، هماغه هلک یو واړې د لندې واورې غوندوسکي راته ونیول.

زوی ته مې د هغه هلک کور مالوم و، دواړه ورغلو، پلار یې را ووت، په نرمه مې ورته وویل چې خپل زوی وپوهوه. سړي هېڅ ونه ویل، ولې به یې ویل! له نرمي نو خدایکه دا خلک سترګه وکړي، لا یې تنده تروه شوه، کور ته ننوت.

یوه شېبه ماتله شوو، بېرته رانه غی.

دوې ورځې وروسته مې زوی کورس ته نه ته. غوسه راغله، خو ده مرګ تر کورس ښه ګانه. لور مې را وغږوله، اول یې څه نه ویل، خو وروسته یې سترګې لندې شوې، سر یې وخړېد، په شرمېدلي غږ یې وویل چې تېره ورځ هغه هلک زما د ورور کوناټو ته لاس ور وږ.

له خپل زوی سره د کورس په وره کې ودرېدم، زوی مې په وېره خپل یو همزولی را وښود، هلک تک ژېړ و، خیرن غاښونه یې لرل.

وار له واړه مې لاس ور واچاوه، ده چیغه کړه، زور یې وواهه، خو ما کله په اسانه پرېښوده. زوی ته مې وویل چې پتلون تړې وباسه. د زوی سترګې مې ردې راختلې وې.

هلک کمر بند نه درلود، پتلون مې تړې کش کړ، ګروې (تکمه) وشکېده.

زوی ته مې وکتل، هماغسې وارخطا ولاړ و، له خولې مې لاړې باد شوې، ورته ومې ویل چې وژنم دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی مې د هلک پتلون کش کړ، هلک پر خمکه کېناست. چېغې یې وهلې، ژړل یې. خپل پتلون یې ټینګ نیولی و.
هلک ته مې وویل چې زما له اولادونو لیرې ګرځه، قسم! بل وار به لوش کونه ناست یې.
یوه ښځه راغله، پورې یې وهلم، فاحشه یې وګڼلم.
له خپل زوی سره کور ته راغلم، شېبه وروسته دروازه وټکېده. ذهن مې مخکې له مخکې همدې شېبې ته تیار و، د پیازو چاړه مې را واخیسته د هلک پلار په دوه دوه کېده، سپکې سپورې یې ویلې، له خولې یې څګونه بادېدل، ما سوکه دروازه پورې کړه. خو ده د وره په لیخک کې پښه کېښوده. له چاړې سره ور ووتم. ګاونډیان راغلل، لنډ مې ورته وویل چې د ده زوی زما د زوی کوناټو ته لاس ور وړی و، ما پرتوګ ترې واېست.
یوه ګاونډي په راغلي سړي ور بړچ وهل، ویې ویل چې زوی دې سم که، لوچک دی. د کوڅې ماشومانو ته په سپکه ګوري.
دوی یوبل ته کنځلې پیل کړې، ما کرار دروازه پورې کړه. کور ته راغلم. په سبا مې بیا زوی کورس ته نه ته، وبریده، خو ما وریاده کړه چې زه درسره یم، زړور اوسه.
غرمه راغی، ویل یې چې هغه هلک کورس ته نه و راغلی، خو بله غرمه خوشاله و، هلک په خوړند سر ترې تیر شوی و.
زوی او لور مې کېنول. وریاده مې کړه چې په دې وطن کې کمزوري ژوند نه شي کولای، دلته که دې نورو ته خوله جینګه ونیوله، دربانډي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېژي، نه درته گوري، پر ستوني دې پښه ږدي، له کفېدو دې خوند اخلي، دلته په دوو پښو روان موجودات، ټول انسانان نه دي، لېوان هم شته، زړور به یاست.

دا مې هم ورته وویل چې له دې وروسته به له موره هېڅ هم نه پټوئ.

اول څرمنی (پسرلی) مې له بوډا موچي د بوټونو گنډل هم زده کړل.

اوس مې پښې او لاسونه پر رنگ نه تورول، خدایی تور ول. د ژمي سوړ باد او د اوړي تود لمر رنگ ور اړولی و، گوتې مې له شهوته وتلې وې، وینې ترې څڅېدلې.

خپلو چاودو، تکو تورو لاسونو ته خوشاله وم.

یوه ورځ یوه دنگه ښځه راغله، بوټونه مې ور ورنگول، دې د اوږې له بکسه وړه چرمي بټوه را وایسته، لسگون یې راته ونیو، لاړه.

ما یو بل بوټ را واخیست، په برس پسې مې وکتل، هماغه بټوه په خاورو کې پرته وه. ورو مې را واخیسته، د چادري له وړو سوریو مې شاوخوا وکتل، خلک گرځېدل. بټوه مې په چادري کې وکته، سترگې مې رډې را وختې، څلور سوه ډالر او څه باندې یونیم زر اوغانی وې.

کراره ولاړه شوم، دا پیسې مې څو میاشتې بس وې، خو ډېر ژر مې زړه نا ارامه شو. په لاس کې نیولې بټوه درنه راته واېسېده، ډېره درنه.

پر زړه مې بوح راغی، بېرته کېناستم، له ځان سره مې وویل:

- طاهرې! ته حرامو ته نه یې جوړه.

یو وار مې په ذهن کې د ملا صېب خبره را وگرځېده، ده هره جومه د جومات په لاوډسپېکر کې نصیحت کاوه، زیاتره خبرې یې لوڅې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زنا کیسې یې ډېرې په خوند یادولې. مثالونه یې هم د دخول او خروج په اړه ول، ډېر کله به یې د ستنې او تار مثال راوړو. یا به د شخو د میاشتنۍ ناروغۍ په اړه دومره لوڅ غږېده چې زه به په کور کې له خپلو اولادونو شرمېدم. خو کله کله به یې نورې خبرې هم کولې. ویل به یې چې که مو څه وموندل، نو درې ځلې ناري کړی چې دا د چا دي؟! که یې صاحب پیدا نه شو نو نه یاست ملامت.

خو په ډک بازار کې به مې څنګه ناره کوله! ټول غله ول. چور کیسه د بوټونو رنګونه او برسونه یې هم رانه وړل.

بېرته مې زړه لږ کرار شو، له ځان سره مې وویل:

- که راغله، نو ور به یې کم، که یې درک مالوم نه شو. تو نه یم ملامته ورځ ووته، خدای خدای مې کول چې ښځه را نه شي. په ژوند کې مې همدا یوه دعا قبوله شوه، ښځه رانه غله. فکر مې وکړ چې خدای را وبخښلې.

مازدیګر خوشاله وم، ځان او ماشومان مې تر یو څه وخته له بدبختۍ راوتلي ګڼل. پیسو ته مې په ذهن کې سم حساب وکړ، ډالر مې اوغانۍ کړې. څلور سوه ډالره څه کم دېرش زره اوغانۍ راتلې. د ماشومانو د مکتب جامې، بکسونه، بوټونه... مې نوي لیدل.

د کور په دروازه کې مې لا په اولادونو زېری وکړ، زوی مې خوشاله و، خو لور مې تروه ټنډه نیولې وه. سپکه مې کړه، ورته ومې ویل چې نو څه وکم! زه به په ټول کابل کې د کوم کور دروازه ور ټکوم چې هلې. اې خلکو، دا پیسې د چا دي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشاله وم، له زوی سره مې ژمنه وکړه چې تکه کباب به ورباندې خورم.
ده تکه کباب نه و خوړلی، د اخیستلو وس یې نه درلود، لور به مې ویل چې ورور یې ډېر وخت کورس ته نږدې د هوټل د کباب په لوګي کې ارته سپږمې ولاړ وي، د کباب په بوی نه مړېږي.
د بینډیو د پخولو په وخت کې مې نرمه سندره ویله، سندرې ته مې موزیک هم جوړ کړ، څمڅه مې له دېګ سره لګوله، ټنګا یې خدایي ښه راباندې لګېده. خو د لور غږ یودم غلې کړم. ویل یې چې په بټوه کې دوه کارتونه دي.
په بېړه مې ور وکتل، بټوې یو بل کوچینی جېب هم درلود.
کارتونه مې را واخیستل، یو د بانک کارت و، بل د دفتر.
د دفتر کارت مې واړاوه. شاته یې د تلیفون شمېره لیکلې وه.
غلې دېوال ته ور وښوېدم، ولي مې ولګول، زړه مې نا ارامه و، کاشکي بټوې دا کوچینی جېب نه درلودای، کاشکې کارتونه نه وای، کاشکې مې لور ړنده.
یودم غلې شوم، له ځان سره مې وویل:
- خدای دې یې نه ړندوي.
بېرته مې خپله خبره ترمیم کړه، کاشکې مې د لور پر سترګو یوه شېبه تیاره راغلې وای، یوازې یوه لنډه شېبه، دومره چې دا کوچینی جېب یې نه وای لیدلی.
لور ته مې غوسه راغله، دې باید دا کارتونه نه وای موندلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر په مخه کړم، د زوی شوندې مې همداسې وچې راته ښکارېدې، کباب یې خوب و.

د لور غږ مې واورېد:

- دېګ وسوځېد.

پزه مې کش کړه، د پیازو د سوځېدو بوی ته.

د دودۍ د خوړلو په وخت مې لور را یاده کړه چې ښځې ته باید تلیفون وکړم. خو زما زړه نه و، تلیفون مې بانه کړ، مور تلیفون نه درلود. لور مې راته وویل چې د ښځې به اندېښنه وي، ورور به د ګاونډي له کوره مبایل راوړي.

بله بانه نه راته جوړېده. هېڅ مې ونه ویل، زوی مې ورغی، یو زور مبایل یې را وړ.

شمېره مې ووهله، تلیفون مې غوږ ته ونیو، اه! که شبکې راته ویلي وای چې دا نومره په دستګاه کې نشته نو سوجی حلوا مې خیراتوله، خو زنګ تېر شو. یو سړی و، خان یې د یوې موسسې د اداري برخې مشر وښود، لنډې خبرې مې ورسره وکړې، د ورکې بټوې خاونده یې کارمنده وه، مننې ته مې پرې نه ښود، ورته ومې ویل چې ښځه دې د بوټونو د رنګولو خای ته راشي.

سهار مې یو بوټ رنګاوه چې ښځه راغله، دعاوې یې کولې، ویل یې چې همدا یې د یوې میاشتې تنخواه ده.

ټینه شوه، سترګې یې له اوښکو ډکې وې، په غېږ کې یې ونیولم، زما د چادرې پر خیرنه، سپېره خولی یې شوندې کېښودې. لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې بیکون وموند، یوه شېبه داسې راته واېسېده لکه خدای چې زما پر سر لاس ایښی وي.

دوې ورځې وروسته بیا راغله، د ژوند پوښتنه یې رانه وکړه، هېڅ شکایت مې نه دراود، خو زما په ستن سوریو سوریو گوتو او خیرنې زړې چادري د غربت چیفې وهلې.

ښځې رانه وویل چې د تره زوی یې دوچو مېوو د پاکولو یو کوچینی شرکت لري، که هلته کار غواړې، خبرې به ورسره وکم.

نور مالومات مې ورنه وغوښتل، په شرکت کې یوازې ښځې وې.

خوښه مې شوه، دوې ورځې وروسته نوي کار ته لاړم. په څلورو لوړو دېوالونو کې کوچینی خلاص ځای و، د اهن چادر چت پر اوسپنیزو پایو ولاړ و.

په بېړه مې پر پلاستیکي فرش ناستې ښځې تر سترگو تېرې کړې، اتو ښځو وچه مېوه پاکوله.

یوه بوډا وظیفه را وښودله، ما به یوازې له شنو ممیزو سپېره ډکي ایستل. کېناستم، شاوخوا مې وکتل، دوو ښځو کوټه پراته بادام ماتول، یوې له ماتو کړېو چهارمغزو تور پوستکي جلا کول، بلې...

بوډا پر پلاستیکي څوکۍ ناست و، راډیو یې اورېده، کله کله به ولاړ شو، پر ښځو به راوگرځېد، بېرته به څوکۍ ته ورغی.

ښځو خړېدلي سرونه کار کاوه.

غرمه یې ډوډۍ راوړه، په غاب کې د لوبیا تر دانو خړي اوبه ډېرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله ورځ مې یوه خبره ونه کړه. دا نه چې ما څه نه ویل، ډېرې خبرې وې، خو کاریګرو ښځو خوله نه چوله کوله.

مانښام کورته لاړم، د ډوډۍ پر وخت به مې کله کله د ښې لاس د دوو ګوتو نوکان بې اختیاره سره وجنګېدل، له ممېزو د خلو د ایستلو عادت ورسره ته.

بل سهار په سالون کې خندی و، ښځو لاس راکړ، مینه ناکې راته وایسېدلې، دوی ټوکې سره درلودې، خو د بوډا په راتګ سره ټولې غلې شوې.

سات وروسته بوډا ور وغوښتم، ورغلم، ویل یې چې د ممیزو په پاکولو کې سوکه یې.

دا خل مې ګوتې تیزې ښوروله، خو د بوډا د تندي ګونځې لا پسې ننوتې. وروسته راغې، په غوسه و، ویل یې چې درې ورځې دې امتحاني دوره ده، دومره ورو کار، نه کار. زړه ته مې نه لوېږي چې په درد وخورې. غرمه یوې ښځې راته وویل چې د کارخانې مالک ډېر وخت په دوبۍ کې وي، په هفتو هفتو یې نه وینو، ټول واک یې همدې بوډا ته ور سپارلی دی.

ماسپښین مې د بوډا له غوسې ډکه ناره واورېده. ور ومې کتل، په جګو پښو د ماتو شویو بادامو کوټې ته ناست و، په ګوتو کې یې د مات شوي بادام سپینه توته نیولې وه. ده یوې کاریګرې ته غوسه کوله، ویل یې چې د څټک له وارې سره پام کوه، بادام باید له پوستکي روغ راووځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې سر خوړند و، غلې ناسته وه، هېڅ يې هم نه ويل، خو ډنګر لاس يې لړزېده.

بيا ماته راغی، په پاکو ممیزو کې يې توړې ګوتې ننه ايستې، ډک رغوې ته يې ور پوه کړل، ممیز يې بېرته پر کوټه واچول، ودرېد، خو يودم بېرته کېناست، يو ممیز يې ور واخيست، خلکی يې پاتې و.

ممیز يې په دوو ګوټو کې راته ونيو. ما خلکی تړې وايست، ده خولې ته واچاوه، بې غاښونو وری يې پرې تينګه کړه، له غروره ډکې وړې سترګې يې وخلېدې، دنيا يې فتح کړې وه، خو کور يې ودان، هېڅ يې ونه ويل، لاړ، پر څوکی کېناست.

په درېيمه ورځ له کار سره سمه بلده شوم، بلده له اوله وم، له ممیزو د ډکو ايستل جادو نه و، کوم خاص کمال يې نه درلود، خو اوس مې ګوتې تيزې خوښېدلې.

خوشاله وم، غم مې نه درلود، زمور لوی ارمان وچه ډوډی وه. وچه ډوډی را رسېدله، خو کله کله به د بودا رويې خوړلم. دی له ما سره سم و، پوهېدم چې د واسطې په خاطر سترګه رانه کوي، خو پر نورو ښځو تېز ورته، ډېر تېز. کله کله به يې له خولې سپکه خبره را ووته.

يوه ورځ د يوې ښځې پښه د اوبو له ډک جګ سره ولګېده، جګ پر کونه را تاو شو، ښځې چټک لاس ور وغځاوه، خو اوبه د شنو ممیزو تر کوټې لاندې وتې.

بودا يودم پر ښځې منډه ور واخيسته، پورې يې وهله، له خولې يې بې خونده خبره را ووته:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سمه تکه شنه خره یې!

زړه مې اور واخیست، رنګه ښځه مې تر مټ ونیوله، ښځه کښاسته، ژړل یې.

یوه بله ښځه راغله، لانده ممیز یې لمر ته وایستل.

بل سهار مې زوی ناروغه و، کارته ناوخته ورغلم، بوډا راته وویل چې داسې کار، نه کار.

غلې تړې تېره شوم، خو په سبا یې بیا ناوخته شوم. په کوټه سنګي کې کوم چسپکي ماین الوتی و، یو ساعت لاره بنده وه.

بوډا ته مې د لارې د بندبدو وویل، خو دی په دوه دوه کېده، ویل یې چې هېڅوک مفته تنخوا نه درکوي.

اه! حوصله نښه ده، خو هر چاته نه. څومره چې به غلې وم، د بوډا توهین دېرېده.

لنډ مې وپوهاوه چې له تنخوا مې دوه ساعته پیسې وګرځوه.

ښځو حیرانې سترګې را واړولې، حیراني یې پر ځای وه، پوهېدم چې دې سړي ته یوې ښځې هم داسې نېغه خبره نه وه کړې.

لاړم، د ممیزو کوټې ته کښاستم.

کفا راغله، بوډا ته مې وکتل، د رادیو چاینلونه یې اړول، یو وار به سندره راغله، بیا به یو چا خبرې کولې، وروسته به یوازې د شارټې غوندې کغ پورته شو.

پوهېدم چې دا د دېرې غوسې نښه ده. دی به راته، ضرور به راته. د چاینلونو دا دول اړول طبیعي نه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره مې سمه وخته، بودا په جګو پښو راته کهناست، ویې ویل:
. هله نو ! نور مې نه یې په کار، ورکه شه.
بیا مې هم حوصله وکړه. له ممیزو ډکې لپې ته مې ور پوه کړل.
بودا تر مټ ونیولم، چیغه یې کړه!
. ګونه ده که غوړونه؟! نه اوري! تاته وایم.
فکر ته وخت پاتې نه شو، د هغه پر مخ مې ور خپړې کړې، غټه پزه یې په پنجه کې راغله، یودم یې چیغې کړې، شا پر تخته رنګ شو، پر تتر یې ور کهناستم، مخ ته مې یې سوکان ونیول. ښځې راغلې. په زور یې تري لیرې کړم.
د بودا بخت ښه نه و، غټه پزه یې په سرو وینو کې پټه وه. موږ ناخونګیر نه درلود.
بودا چټک له سالونه ووت. شهبه وروسته بهرته راغی، له وړو سترګو یې اور باډبده، خو څه یې ونه ویل، زوړ مبایل یې راته ونیو.
زما واسطه وه، وار له واړه د کار د اخلاقو او اصولو په اړه راته وغږېده. هغه یې کوله چې ځان ارام ونښیي، خو په غږ کې یې غوسه نه شوای پټولی.
لنډ مې ورته وویل چې خدای په امان.
. ټلیفون یې بند کړ. ما هم خپل بکس را واخیست، د بودا په سترګو کې غرور پروت و.
دروازې ته لا نه وم رسېدلې چې بودا بیا راپسې راغی. واسطه دا ځل نرمه غږېدله، نه پوهېږم، شاید پیدا شوي ځلور سوه ډالره به یې سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته درېدلي ول. له ما يې په کارخانه کې تر مازديګره د پاتې کېدو غوښتنه کوله.

بېرته سالون ته ورغلم، د بوډا پر څوکۍ کېناستم. پښه مې پر پښه واړوله، يو رغوی پاک کړي مميز مې خولې ته واچول. ښځو په حيرانۍ راته کتل.

بوډا راډيو ور واخيسته، کوڅې ته ووت.

خپه نه وم. دا وار مې لوړه په زړه کې نه را ګرځېده. اوس مې نو د بوټونو په ګنډلو کې وړې وه. مازې دوه تغيره راتلل، اول، له سيوري بېرته لمر ته کېدم، دوهم، سپينو پښو او لاسونو له سره تورېدا رانه غوښته. مهمه نه وه. دا يې تور، ژوند يو رنګ نه و.

يو زوړ اخبار مې سترګو ته ونيو.

يو وخت کاريګرې ښځې يودم ودرېدې، شاته مې وکتل، واسطه له يوه دريشي کړي سړي سره راغله. سړي ميانه ونه درلوده، غټې رڼې سترګې يې وې، لنډه ږيره يې ګڼه وه، خو د ککرۍ سپين پوستکی يې، تر تورو کمزورو وېښتو روښانه ښکارېده.

ودرېدم. واسطې لاس راکړ.

سړي لاس وخوځاوه، ښځې کېناستې.

بوډا دوې پلاستيکي څوکۍ راوړې. پر يوې يې خپل زوړ څادر تېر کړ.

سړي ماته د کېناستلو بلنه راکړه، زه هم پر خپل ځای کېناستم.

ما دا سړی تر دې دمه نه و ليدلی، خو د کاريګرو ښځو ولاړېدا راته ويل چې که وي، که نه وي، همدا د کارخانې مالک دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړي له کاریګرو ښځو په موسکا احوال واخیست. له دوی یې د جوړ ناجوړ پوښتنه وکړه، ویې ویل چې له کارونو یې خوشاله دی، وروسته یې خپلې ترلې ته وکتل، هغې د سترګو په اشارې زه ور وښودلم.

سړی ورو وغړېد، ده د کار قوانین او د خپلې کارخانې اصول تشریح کړل، ویې ویل چې په دې لسو کلونو کې یې چا په کارخانه کې کوم بل یوه ته لاس نه دی ور اچولی، په کار کې هر څه د زغم وړ دي، خو توهین او لاس اچول نه منې.

ده اوږدې خبرې وکړې، په ټیټ غږ غږېده، په هره خبره کې به یې اغلې راته ویل، خو دې احترام خوړلم، ما له دا ډول احترامه ښه خاطره نه دلوده.

په اخر کې یې راته وویل چې یوې مهمې جلسې ته روان و، خو د خپلې ترلې له پاره یې لاره را کړه کړه، ویل یې چې دا موضوع به له نږدې وڅېړو.

وروستی خبره یې دا وه چې متاسفه یم، ماته د یوه سپین ږیرې وهل او توهین د زغم وړ نه دي.

بودا ته مې وکتل، وړې سترګې یې ځلېدلې.

سړی ولاړ شو، خبره خلاصه شوه، مانا نوره نو څه! مخ دې ورک که! خو ترلې یې مداخله وکړه، ویې ویل چې د دې خبرې هم باید واورې.

سړي ساعت ته وکتل، بېرته کېناست. ماته یې وکتل، ویې وویل:

-څه ویل لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

ـ نه! مننه!

سړي خپلې ترلې ته وکتل، ماته یې مخ را واړاوه.

ـ دومره خو ویلی شې چې دا سپین ږیری دې ولې وواهه.؟! دی دې د پلار غوندې دی.

ومې ویل:

ـ څکه خو مې وواهه!

دواړو یو بل ته وکتل.

ومې ویل:

ـ سم وایې، دی هم زما د پلار غوندې ګنده، مرداره او ناولې خوله لرې، له سپکو سپورو پرته یې بل څه نه دي زده. پلار مې هم په ښخې لاس پورته کاوه، دی هم همداسې دی، خو پلار مې ښه و، خپله ښځه او لور یې وهله، دی خو پردی ښخې تر متو نیسي، پوزې وهي یې، شنې خرې یې بولي.

غلې شوم، ناستو کاریګرو ته مې مخ ور واړاوه. ومې ویل:

ـ بد وایم؟!

تولې غلې وې، وارخطا ښکارېدې.

ومې ویل:

ـ د اولادونو تشې، ننوتې ګېدې یې سترګو ته ولاړې دي، له ډاره څه نه شي ویلای، هره یوه د ورځې لس ځله سپکېږي. توهینیږي او لاس ور اچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژړوره غږېدم، څه مې له لاسه نه وتل.

ومې ویل:

ـ تا د کار قانون یوازې له یوې خوا حفظ کړی دی، خو د کار په قانون کې به دا هم لیکلي وي چې هېڅوک د کاریګرو د توهین او تحقیر حق نه لري، هېڅوک دوی ته کنځلې نه شي کولای، هېڅوک لاس نه شي ور اچولای، هېڅوک خرې نه شي ورته ویلی....

دوی مې همداسې په حیراني کې پرېښودل. کراره له کارخانې ووتم. باید حیران وای، دلته ځینې خبرې له فکر پرته وچې کلکې، هوایي منل شوې دي.که کوم ماشوم پر اوږو در سپور شو او ته یې سوکه له اوږو کښته کړې، نو له هرې خوا به داړې در ولوېږي چې دی خو ماشوم دی، نه به پوهېږي، ته خو پوهېږې. ها! سمه ده، دا یې ماشوم، نه به پوهیږي، یوه احمق به دومره نه وي ور ښودلي چې د بل کړکۍ په ډبرو مه وله، په کوڅه کې د ولاړ موټر رنګ ته مېخ مه نیسه. په سودا پسې له بل تلونکي ماشومه پیسې مه وړه، جنګ مه کوه، د لویانو پښو ته پټاکۍ مه ور اچوه، په کاغذپران پسې پردو کورونو ته مه ور اوړه، د خلکو دروازې مه ور ټکوه، په کوڅه کې روانې نجوني په ډبرو مه وله، ...ښځو ته دا مه وایه چې خاله! کوم فلمونه دې خوښېږي، سیکس؟ خیر، دا یې ماشوم، څه به نه ورته وایې.

که کوم مشر درباندې ګرم و، بیا هم ستا مخ تور دی. دی چې هر څه کوي، کوي به یې، حق نه لرې چې پورته ورته وګورې، که دې وکتل، بې ادبه یې. که دی په څلورو روان هم وي، یو فوقعیت لري، مشر دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پلار هم همداسې در واخله، که قتل زوی وکړ او په بدې کې يې د قاتل زوی د ژوند له پاره لور قرباني کړه، هېڅ خبره نه ده، که يې پيسې درباندې واخيستې او اوبا کلن ته يې کهنولې، بيا هم پلار نه دی ملامت، له خپل قسمته به يې ګڼي. که يې په خوارلس کلنی کې په قمار کې وارولې، بوه قمارباز، پودري او شرابي ته يې کينولې، بيا هم پلار د خپل اولاد بد نه غواړي، خير به دې په همدې کې وي. ان د وړې ګيلې حق هم نه لري. خکه چې پيدا کړې يې يې، دودی يې درکړې.

اه! پيشکه هم خپل پيشونګوري لوړې ته نه پرېږدي، ټوله ورځ ګرځي، ګرځي، ګرځي، دومره څه ورته راوړي چې ويې ساتي او له احسان پرته يې لوی کړي.

خو دلته همدا يوه خبره هم بس ده چې پلار پيدا کړې يې، وه بابا، ولې يې پيدا کولم؟! ما خو نه و ورته ويلي چې پيدا مې که، بس، خپله لټې او سختي يې وه، د پينځو روپو کاندم يې وانه خيست، له پنځې سره پرېووت، يوه شپه کښته پورته شو، وسونګېد، سره ساه يې وايسته، احسان يې پر خپل اولاد واچاوه چې وګوره! په څومره زحمت مې پيدا کړې.

څه! انساني غريزه او حلاله نکاح ده، ټول کال په کال بچې راوړي، يو يې بيا دی، وروسته خو خپل مسوليت وپېژنه، تر هغه پلار ځان ځار که چې مينه درکړي، خوراک، جامو، صحت، تربيې او درس ته دي پام وکړي، له نورو دي وساتي او خپل مسوليت ومني. که احسان درباندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

واچوي هم بده نه ده، دليل لري، نور پلرونه د خپلو اولادونو په کيسه کې نه دي، خو دی مسوليت پېژني، پيدا يې کړې، کوڅې ته يې ونه سپارلې، پام دربانديي کوي او په سخته کې درسره دی.

خو هغه پلرونه د احترام وړ نه دي چې پيدا دي کړي، خوراک، څښاک، صحت، جامې، تربيه او مکتب دې خدای ته حواله کړي او په ماشومتوب کې دي د قمار په يوه داو کې واروي.

نه هر ماشوم د ترحم وړ دی او نه هم هر مشر په احترام ارزي. نه د هرې مور تر پښو لاندې جنت پروت دی او نه هم هر پلار د دعا وړ.

موږ ته همداسي ويل شوي دي، زما هغه ماشوم تر اوسه بد ايسي چې زما د زوی کوناټو ته يې لاس ور وړی و.

زه به د هغه مشر او ملا هيڅوخت احترام ونه کړم چې مامور قدوس يې ملايکه ګڼله او زه يې عزته ورته ښکارېدم.

زه به هغه پلار ونه بخښم چې د امتحان له پاره مې امادګي نيوله، غوښتل مې چې د پخوا غوندي اول نومره شم، خو دی راغی، کتاب او کتابچه يې په لغته ووهل، ويې ويل چې نور دا شيان در تولوه، په درد دې نه خوري، په قمار کې مې وارولې، خان تيار که، راتلونکې هفته دې واده دی.

خپلې قضاوتونه له اوله منل شوي دي، هېڅا ته غلط نه ښکاري، ان دومره زړه هم نه لري چې د سم او ناسم په اړه يې فکر وکړي، د کارخانې مشر هم همدا باور درلود، د بې حيثيته بودا حيثيت تاوانې شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته مې لاسونه تور کړل، لمر ته کېناستم. خو د موچیتوب په اوله ورځ لا واسطه ښځه راته ودرېده، خندل یې، ویل یې چې ستا له تګه وروسته مې د تره زوی د بوډا په غیاب کې له کارېګرو ښځو سره وغږېد، یوې هم له سړي ښه خوله نه وهله، د تره زوی مې زاړه سړي ته ځواب ورکړ. زه غلې وم، دا زما په زړورتوب مېینه وه. اخېر یې وویل چې بېرته به خپل کارته ورځم. خو ما نه منله، په همدې موچیتوب مې اولادونه مړېدای شوای.

دا خفه رانه لاړه، خو بله ورځ بیا راغله، دا ځل ډېره ټینګه وه.

بل سهار ورغلم، کارېګرې ښځې رانه خوشاله وې، دعاوې یې کولې، ویل یې چې د بوډا له سپکې خولې دې وژغورلو.

غرمې ته واسطه راغله، ویل یې چې د تره د زوی مې خوښه شوې یې، د بوډا پر ځای یې تاته د همدې اتو ښځو مشري در وسپارله.

تر مازدیګره نا ارامه وم، د (خوښه شوې یې) ټکی همدلته نه خلاصېده، لکی یې درلوده.

بل ماسپښین بوډا راغی، خپله در په دره ورځ یې یاده کړه، په ژړا کې یې راته وویل چې خدای به کوي، ته به کوې.

بوډا ته مې تمه ورنه کړه، دی نا امېده د باندې ووت.

له ښځو سره وغږېدم، زړونه یې د بوډا د زړه غوندې ډېرې نه وې، نرم وو، ویل یې چې بوډا خپلو زامنو شړلی دی، نه کور لري نه اور.

واسطې ته مې تلیفون وکړ، بوډا بېرته کارخانې ته راغی. دا ځل کرار و، خوشکې یې نه کولې، خو له ډېر احترامه به یې ستړي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خینې کسان دې په ښو تر هغه نه پوهیږي چې ورته بد نه شې. اول به بدیږي، بیا به ښه ورته ښکاري، بودا ته ښه ښکاریدم، ډیره ښه.
وخت ښه تیریده، ژوند ښه و ، کور او کارخانه.
د اولادونو جامې مې نوې وې، دواړه مکتب او کورسونو ته تلل، زوی مې د مازدیگر لخوا کلپ ته ته. په کمو مو قناعت کاوه، خوشاله وو. خو یوه شپه تیز باران وورېد، چت سوری شو، زه او اولادونه تر سهاره په جگو پښو ناست وو.
د کور خاوندې د کوټې چت جوړ کړ، خو نم ورک نه شو. ما او اولادونو ته مې د پښو دردونه پیدا شول.
بله چاره نه وه. کډه مو څو کوڅې لاندې یووړه. نوي کور دوې خامې کوټې درلودې، یوه یې لمر ته وه، پر بلې د څنګ د دوه منزله کور سیوری پروت و. خو یوه ښېګڼه یې درلوده، بېل کور و، په غټه حویلی کې لمر ته ازاده ګرځېدای شوای، خو لنډ وخت وروسته همدا ګرځېدا هم راباندې ودرېده، یوه ورځ د څنګ د کور د دوهم منزل پرده وخوځېده، فکر مې وکړ چې کوم ماشوم دی، خو بل مازیګر مې په نیمکښه پرده کې ډبل برېښونه ولېدل.
ان په خپله حویلی کې به مې هم د جامو د ویړولو پر وخت چادري اغوسته.
ما هیڅ نه و کړي، غلې به خپل کارته تلم، خو په یوه هفته کې ټوله کوڅه خبره وه، ځوانه، جانه ښکلې کونډه یوازې اوسېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کونډه نارینه وو ته تیاره گوله وه. لېدو ته به یې بانې پیدا کولې، خو د کوڅې ښځو لمنې رانه ټولولې، دوی ته سمه چټلي ښکارېدم.

په دې تنگه اوږده کوڅه کې به د ملا له اذان سره دروازې خلاصې شوې، زیاترو یې اوږدې ږیرې درلودې، ځینو ته د جومات فرش ناولی ښکارېده، جاینمازونه به یې پر اوږو ول، پایڅې به یې تر زنگنونو ور پورته کړې وې، په یوه او بل انډي به تلل، خو زما د کور تر مخې به ورو شول، لکه په سخوندر چې د غویمې غوا بوی ولگېږې، سپږمې به یې ویړې شوې، پزې به یې پورته ونیولې، بوی به یې وکیښ، رمباړې به یې کړې، بېرته به یې د خدای کور ته مخه کړه. دوی خدای یوازې په پورته کړیو پایڅو کې لید.

خبرېدم، رنگارنگ خبرې راتلې، زیاترو یې د امریکایانو په دفترونو کې لوڅه لپړه لیدم. دوی ته هغه ښځې له دین او حیثیته وتلې ښکارېدې چې له کوره به ټوله ورځ ورکې وې.

یوه ورځ یوه زړه گاونډۍ راباندې مهربانه شوه، چټلي یې وزغمله، راغله، ما له چایو ډکه پیاله ورته کېښوده، دې د زنا گناوې را یادې کړې، لوڅه یې د دوزخ په سرو لمبو کې ودرولم.

باک نه راته، دا یې د دوی په خبره په سرو لمبو کې ولاړه، نو څه؟! زه په دې دنیا کې لا سوځېدلې وم، ما باید د خپلو اولادونو له پاره دا خبرې منلې وای.

خو د دې تنگو او چټلو کوڅو اوسېدونکي د همدې کوڅو غوندې چټل ول. کار ته د تلو په وخت به مې سمې کنځلې اورېدلې، د دوکان تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ناستو سپین ږیرو او خوانانو فاحشه بللم، وروسته نېغ راته ودرېدل، ویل یې چې هله نو! بار او بستره دې تړه، ، ورکه شه، زمونږ خوانان مه بې لارې کوه.

ولې به مې بې لارې کول؟! نه پوهېدم، ما خو چاته نه و ویلي چې راشه، راسره پرېوزه. دوی به سهار او مازدیګر زما د کور تر مخې ولاړ ول. سترګې به یې نه رانه اړولې، ان زما زړې، سپېرې چادرې ته به یې هم د مخې لمنې پورته راختلې وې.

زه په دې سپینو پاکو او سپېڅلو خلکو کې تور داغ وم.

بله ورځ د جومات ملا راغی، ده تر اخیره راته ونه کتل، سترګې یې تیتې وې، زما پټ مخ ته کتلو هم ګناه درلوده، ده په ډېر احترام له ما د کور د پرېښودلو غوښتنه وکړه. ورته ومې ویل چې سمه ده، خم، خو ما دلته د یوې میاشتې پېشکې کرایه ورکړې ده.

په سبا یې تر یوې میاشتې ډېره کرایه راته توله شوه، چټلې باید دا مقدس ځای پرېښې وای.

یوه هفته به هر مازدیګر د خوشال خان په کوڅو کې ګرځېدم. تمه مې وخته، دلته د کور کرایې ډالر غوښتل.

نه کېده، بېرته تنګو کوڅو ته ورغلم، کورونه ول، خو ګډ، اخیر مې یو ارزانه کور وموند. کور نه و، د موټر له ګراجه یې یوه تنګه کوټه او تشناب جوړ کړي وو، خو بښګنه یې دا وه چې سړک ته ځړدې و، د مقدسو خلکو نه راپام کېدل. لنډه به سړک ته ور وختم، موټر ته به مې لاس ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور درې کاله په همدې یوه کوټه کې تېر کړل. نه مو په چا کار درلود او نه چا کار راسره لاره. شناخت ښه و، پام مې غلطېده، زړه مې تشېده،، سترېا مې وته، خو ماته یې ستونزې پیدا کولې. ان په دې موده کې د ځنګ ګاونډی ته هم ور نه غلم، له خلکو سره په فاصله کې مې خپل خیر لید.

یو ځل مې لېور له موټره ولید، د چادري وړو سوریو ته مې هم لاس ونیو.

زما ټول ژوند زما اولادونه ول.

اولادونو ته مې یو مستعمل تلویزیون واخیست، لور به مې د ورځې یو ساعت ډرامه لیدله.

ماخستن به مو تر خبرو خندا ډېره وه، خو وروسته مې لور یودم خوابدې شوه. ډېره خوابدې.

غلې وه، زما هرې پوښتنې ته به یې لنډ ځوابونه راکول (هو) یا (نه). کتاب به یې مخې ته پروت و، خو دې به ډېوال ته کتل، له ډودۍ ژر ولاړېده.

په لنډه موده کې یې رنګ ژېر شو، سترګې یکې یکې را وختې، وچه کلکه شوه، کله کله به یې ژړل.

ډاکټر ته مې وروسته، اوږده نسخه یې ورته ولیکله، ویل یې چې نجلی ژور خفګان لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لور سره کښاستم، خبرې مې ورسره وکړې، ورته ومې ویل چې څه غم لرې! وایه، څه غواړې؟ څان به ګرو کم، تا ته به ستا د خوښې شی واخلم.

دې یوازې راته کتل.

اولادونو مې هیڅ خبره نه راته پټوله، همداسې مې عادت کړی ول. دوی هم کومه بله چاره نه درلوده، له ما پرته یې بل څوک نه درلودل، هم بې مور وم او هم پلار، زړونه به یې ماته تشول، خو دا څل نجلی غلې وه، ډېره غلې. ورته ټینګه شوم، ویې ویل چې هیڅ خبره هم نه شته.

خبره وه، حتما وه، خفګان بې دلیله نه وي، خامخا دلیل لري، خو لور مې دلیل نه وایه.

بو مازدیګر مې ورته وویل چې خامخا به راته وایې، دا غلې وه، خو ما په کراره نه پرېښوده، د دې خبرې مالومول مهم ول، بودم غوسه ورغله، بڼې بې وهلم. تشناب ته ننوته، ور یې وتاړه.

اډا! ما تر دې دمه له اولادونو ترخه خبره هم نه وه اورېدلې.

چورت یووړم، دې کوم مشکل درلود؟ نه پوهېدم. په غربت کې مې د اولادونو جامې نوې وې، خوړه ورسره غړېدم، مکتب ته به دواړو یو یو لسګون ووړ، زوی مې کلپ ته تلو، په دوو هفتو کې مې خامخا دواړو نه یو یو خوراک تکه کباب اخیست.

د لور خفګان تاثیر راباندې وکړ، ګوتې مې ورو شوې، په بسته وړځ کې مې چارک ممیز نه پاکول، خو د خوشکې څوک نه ول. بودا به یوازې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه خندل. یوه ورځ یې سپېلنې راته ودودول، ویل یې چې بدې سترګې به در واوړي، په کار کې ډېره تېزه یې.

نجلی مې بیا ډاکټر ته ور وسته، نسخه یې بدله کړه، خو ویې ویل چې دا د دوا کار نه دی، د خفګان علت به پیدا کوې، علت به له مینځ وړې.

کوم علت؟ نه را مالومېده.

یوه شپه مې د لور خندا واوربده، په خوب کې یې خبرې کولې:

- رامینه! مه! ایسکریم دې راباندې چپه کړ.

زړه مې اور واخیست، اول مې د نجلی اوړې وخوځولې، بیا مې ګروب ولګاوه، نجلې په خای کې ناسته وه، حیران یې راته کتل.

په ولاړو مې وویل:

- رامین څوک دی؟!

د نجلی سترګې ړندې راوختې. سر یې وخړېد.

مخامخ ورته کېناستم، ومې ویل:

- زما ځواب دې رانه کړ.

نجلی غلې وه.

ومې ویل:

- په خوب کې دې رامین یاداوه.

سر یې پورته نه کړ.

یودم مې تر څنو ونیوله، نجلی چیغې کړې، زوی مې په خپل خای کې کېناست، په خوښولو سترګو کې یې حیرانې راګرځېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو وخت مې پام شو، د لاس پر ورغوي مې وینه پرته وه.
دبوال ته ور وښویېدم، همالته کېناستم. پرتې نجلی ته مې وکتل، پزه یې وینې وه.
یودم مې وژړل.
زوی مې راغی، زما پر اوږه یې لاس کېښود.
ورو یې وویل:
ـ ادې! څه خبره ده؟
ګروپ مې مړ کړ، په کمپله کې ننوتم، تر دېره خوب نه راته. یو وخت مې سترګې رنې کړې، لمر د کوټې له کوچینۍ کړکۍ را لوېدلی و.
دبوال نه مې وکتل، د اولادونو د مکتب جامې نه وې.
ټوک ټوک وم، هومره هم نه. کار ته تلای شوای. خو پښې مې نه تلې.
غرمه مې اولادونه راغلل، لور ته مې هېڅ ونه ویل، ښه نه و، زوی مې خربده، خبره مې مازدیګر ته وساتله.
مازدیګر مې زوی کلپ ته لاړ. له لور سره کېناستم، د رامین پوښتنه مې ټرې وکړه، سر یې خوړند و، خوله یې په امبور نه خلاصېده.
د لور نسخه مې را واخیسته، سړک ته ووتم، ما مبایل نه درلود، د یوه دوکاندار له مبایله مې ډاکټر ته تلیفون وکړ، د ډاکټر په یاد نه وم، سم یې وېل. یوازې زما لور خو نه وه، د ورځې دېر ناروغان ورتلل. ورته ومې وېل چې لور مې دوه ځله دروسته، اوس یې د خفګان علت مالوم شو، نجلی مینه راته ښکاري. ډاکټر لنډ راته وویل چې مینه ژور خفګان لري، له غوسې کار مه اخله. دا ستونزه په ګراره حل که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته کور ته راغلم، تلویزیون لګېدلی و، خو نجلۍ دېوال ته کتل.
بیا مې خبرې ورسره وکړې، ومې ویل چې ته لا تر اوسه په لسم صنف کې یې، وړه یې، دا خبرې دي له درس او ژونده باسي.
دې یوازې را وکتل. غټې سترګې یې له اوښکو ډکې وې، بېرته یې سر وځړېد.

زړه مې اور واخیست، خو بله خبره مې ونه کړه، پوهېدم چې دا د کرارې کار دی.

ورځې تېرې شوې، نجلۍ ونه خندل. یو مازدیګر یې ژړل.
ما مینه نه پېژندله، د میینتوب وخت مې ونه موند، په کوچینیتوب کې واده شوم، ځکه په مینه نه پوهېدم، درد یې نه و رامالوم، اوس مې دا درد په خپله لور کې لید.
تر څنګ یې کېناستم، کراره مې را ړنګه کړه، نجلۍ زما پر اوږه سر ولګاوه. ژړا یې تېزه شوه، په ژړا کې یې وویل:
- ادې! زه یې هم خدایکه غواړم، خو نه کېږي، رامین له هېرېدو وتلی دی.
د هغې په ګڼو وېښتو کې مې ګوتې تېرې کړې، ومې ویل:
- رامین څه کاره دی؟
غریو واخیسته:
- انجنیري وایي.
څنګه مو سره وېېژندل؟
نجلۍ غلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه مې تکرار کړه:

ـ څنګه مو سره وپېژندل؟

نجلی وویل:

ـ یو سهار مکتب ته تلم، له شا یې راپسې غږ کړل، ویل یې چې قلم درنه ولوېد.

سم یې ویل، بکس مې سوری و.

بل سهار مې بیا ولید، کتابونه یې په لاس کې وو. دواړه یوه تونس ته ور وختو. زما کرایه یې ورکړه، خو تر اخیره یې راته ونه کتل.

بیا مې ونه لید، خو یو سهار مکتب ته تلم چې یو موټر راته ودرېد، ور ومې کتل، هماغه هلک و، ویل یې چې هسې مو هم لاره یوه ده، که دې زړه وي، شاته کېنه.

مننه مې تري وکړه، موټر ته ور ونه ختم. ده هېڅ ونه ویل، روان شو. څو واړې مې بیا تر څنګ تېر شو، راکتل به یې هم نه، خو یوه ورځ په خپله ورته ودرېدم، خدای خبر چې ولې! نه پوهېدم، خو زړه مې درېدا غوښته، پښې مې نه راسره تلې. ودرېدم. یو وخت د موټر د شا په سېټ کې ناسته وم. ده یوه خبره هم ونه کړه، مکتب ته نږدې له موټره کښته شوم.

وروسته به په خپله ورته ماتله وم، په کوم سهار چې به رانه غی، ټوله ورځ به مې پر سر درد و، خو نښه و، رامین دېره غیرحاضري نه کوله، موټر به راته ودرېد، د شا سېټ ته به ور پورته شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رامین به ډېر وخت غلی و. خو کله کله به یې د موټرو بیروبار زړه خو شکایت به یې کاوه، له ده مې هېڅوخت بې باکه خبره نه اورېده وروسته د غرمې له خوا هم ورسره رانلم، دواړه تقریبا په یوه وخت رخصتېدو، یا به دی رانه مانله و یا زه.

نجلی غلې شوه، ومې ویل:

- نور؟

- هېڅ! همدا!

- بل ځای نه بې ورسره تللې؟

خدابزده د نجلی په ډنګر مخ کې سرخې له کومه شوه، ورو بې ویل:

- دوه ځله بې ایسکریم راباندې وجوړل.

ومې ویل:

- هلک هم درباندې مېین دی؟

غلې وه.

فکر مې وکړ، دا خبره باید یو طرفه شوې وای. نجلی ته مې وویل چې غواړم هلک ووینم.

دا وارخطا شوه، خو ما له دې ځوان سره غړېدا غوښته.

دوې ورځې وروسته مې لور د هلک نومره راوړه. زنګ مې ورته وواهه، هلک زړور و، فاضل بېک ته مې را وغوښت. فاضل بېک د کمپنۍ او کوټه سنګې په مینځ کې دی، د غزنې د موټرو اډه بیه ادرس و، نه یې غلطوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لور سره ورغلم. لور مې یوه سپینه زړه کرولا را وښوده. تر لور مې ګامونه ګړندي کړل، د موټر بنده ښیښه مې وټکوله.
یوه ښکلې ځوان ښیښه ټیټه کړه، ورو یې وویل:
- معاف که! ماتې پیسې نه شته.
نه و ملامت، ما لا خپله چادري نه وه نوې کړې، د چادري د نوې کېدو وس مې درلود، خو زړه چادري راته ښه وه، همدې خبرنې، زړې ټوټې له مردارو سترګو ساتلم.
ځوان بوډم دروازه خلاصه کړه، بخښنه یې وغوښته، ده زما تر څنګ زما ولاړه لور لیدلې وه.
ځوان اوږدې بڼورې سترګې درلودې، د مخ سپین پوستکی یې صاف و. د تورو وېښتو څوکې یې پر وروځو پرتې وې. غاړه یې په برګ دسمال کې پټه وه.
له سلام وروسته یې په ډېر احترام له موږ هیله وکړه چې دلته د سړک سر دی، موټر ډېر تېرېږي، د خبرو له پاره به کوم مناسب ځای ته لاړ شو، خو ما هماغه ځای ښه وګاڼه.
همالته مې په ولاړو د ده د کورنۍ په اړه مالومات ترې وغوښتل. وېې ویل چې په کور کې دوه ورونه یو، کور یې خپل دی، مور یې دا ډېر وخت ناروغه ده، له ځایه نه شي پورته کېدای. پلار یې په ده افغانانو کې دوکان لري...
دوهمه خبره مې له لور سره د واده په اړه وه:
- زما له لور سره واده کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړور يې راته وويل:

ـ هو.

ـ خو زه شرطونه لرم.

نېغ يې راته وکتل.

ومې ويل:

ـ لور مې ببل کور غواړي.

وېې خندل:

ـ اسانه دی.

ـ نو ته دومره پيسې لرې؟

ـ پيدا کوم يې.

ـ له کومه؟

ـ خدای لوی دی.

د خدای په لوبې کې نو ما هم شک نه درلود، خو ځواب يې قانع نه کړم، خدای کور نه ورته جوړاوه.

بله پوښتنه مې وکړه:

ـ له خپلې کورنی به ببلېږې.

ـ پوهېږم، ببل کور يانې له کورنی بهلېدا.

ومې ويل:

ـ زما لور دومره درباندې گرانه ده؟

ـ د هغې له پاره مرگ منم.

ـ رښتيا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وېې خندل:

ـ نو ته يې نه منې؟

ومې ويل:

ـ د غاړې دسمال دې راکوی شې؟!

هلک په حيرانی راته کتل.

ومې ويل:

ـ د غاړې دسمال!

هلک دسمال راته ونسو. شاته يې ودرېدم، سترګې مې ور وترلې.

لور مې وازه خوله نيولې وه.

ومې ويل:

ـ که تر دې سړک په منډه واوښتې نو لور مې ستا شوه، اوس، همدا گړی. تر لاس يې نيسه. خه!

خوان ولاړ و.

ومې ويل:

ـ سل په سلو کې نه مړې، پنځوس فيصده د ژوندې پاتې کېدو چانس لرې، لور مې په پينځوس فيصده چانس نه ارزې؟!

هلک يودم دسمال له سترګو لېرې کړ، له خولې يې لاړې باد شوې:

ـ ته لېونی يې. وژنې مې!

په موټر کې کيناست، تور تايرونه وکښدل. د رابړ سوځېدلی بوی مې سېرمو ته راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور مې یودم وژړل. همالته د سړک پر غاړه پر سیمټي جدول کېناسته.
په ژړا کې یې وویل:
- تا د ملنډو له پاره راغوښتی و!
ومې ویل:
- نه، خو ده ویل چې ستا له پاره تر ژوند تېر دی.
- دا ملنډې نه وې، نو څه وې! کوم څوک به هم په دې تېزو موټرو کې پټې سترګې تر سړک تېر شي!
تر څنګ یې کېناستم، ومې ویل:
- دا هلک ماته په واک ښکاره نه شو.
لور مې راته و هم نه کتل.
ومې ویل:
- دا هلک دې بدبخته کوي، په اول څل مې لید، خو له یوې پردی ښځې سره زړور غږېده. داسې راته واېسېد لکه له ډېرو ښځو سره چې غږېدلی وي.
لور مې دا څل نېغ راته وکتل، په سترګو کې یې له ما کرکه پرته وه.
ومې ویل:
- بله خبره! دی ستا له پاره تر خپلې کورنۍ او ناروغې، شلې مور تېر و، چا چې مور او کورنۍ درته پرېښوده، یوه ورځ تا هم د کوم بل له پاره پرېږدي. په داسې خلکو له حده ډېر باور، له حده ډېر تاوان لري.
نجلۍ غلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل:

ـ نور به له دې هلک سره نه وینې.

څه یې ونه ویل.

چیغه مې کړه!

ـ پوه شوې؟!

نېغ یې را وکتل. په لندو سترګو کې یې بغاوت پروت و.

ومې ویل:

ـ سمه ده.

په چادري کې مې غبرګ لاسونه ننه ایستل، د چادري خولۍ مې تر سر پورته کړه، په هوا کې مې وګرځوله، د چادري واړه سوري مې شاته کړل. هېڅ مې هم نه لیدل. یودم مې پر سړک منډه ور واخیسته، کغ شو، پرله پسې تېره هارنونه راغلل، نورې کغاوې مې واورېدې، کنځلې او هارنونه سره ګډ ول.

یو وخت یو چا تر مټ ونیولم، د لور ژړا مې واورېده، بېرته یې شاته بوتلم. چادري مې پورته کړه، د سړک په مینځ کې څو موټر کاږه ولاړ ول، د یوه مخه بېرته د کمپنۍ خواته تاو شوې وه.

موټروانان ډونګېدل. نارې یې وهلې، دیوه چیغې تر ټولو تیرې وې، ویل یې چې دې لېونۍ ته ځنځیرونه واخلئ، کلکه یې تړئ.

لور مې ژړل.

ورو مې وویل:

ـ یو به غواړې! یا مور، یا رامین.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لور مې چيغې وهلې، له رامينه تېره وه.
ورځې ووتې، د رامين په اړه نه ما څه وويل او نه هم نجلی، خو دا د پخوا غوندې خفه وه. نه يې خوب درلود او نه خوراک، پوهېدم چې رامين يې له زړه نه وخې.
زه به کار ته تلم، ټوله ورځ به ورکه وم، مابنام به مې له کوټې سنګي د ډبګ سودا راسره راوړه، دوډی به مو وخوړه، ټول به غلې پرېوتو.
لور مې په څلور نيم مياشتنې امتحانونو کې په دوو مضمونونو کې پاتې وه.
وربانديې غوسه نه شوم، دومره مې ورته وويل چې عاقله او بالغه يې، تصميم دې خپل دی. که له رامين سره واده کوې، په مخه دې ښه.
دې وژړل، خو ما اونښکه هم تويه نه کړه. که انسان وای او زه يې خپل خان ګڼلای، نو زه به يې درک کړې وای، زما سختې، لوړې، تندې او له دوی سره خواري به يې سترګو ته درېدلې وه، که نه وه، نو نه به وه. څه مې کوله. د هغه چا دنيا اوسه چې ته يې دنيا يې. زه اوس د دې دنيا نه وم، خپل ژوند يې و، نور له دېرو نصيحتونو کانګې راتلې.
يوه ورځ د کارخانې بودا راته وويل چې رييس غوښتې يې!
اه! دا يې لا بل غم.
مجبوره وم، ادرس مې تري واخيست.
دومره پوهېدم چې د کارخانې مالک يوه بله کارخانه هم لري، خو ما تر دې دمه نه وه ليدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم. کارخانې په عمر پوخ څوکیدار درلود. خو دروازه یوې زړې ښځې راته خلاصه کړه.

د لوبې تکې شنې حویلی په سر کې دوه منزله ښایسته تعمیر ولاړ و. ورننوتم. په یوه لوی سالون کې د یوه اوږده مېز دواړو خواوو ته ښځې ناستې وې. ټولو سپینې چېنې. لږ شنه ټیکرې او شنې دستکشې لرلې. دوی پاکه کړې وچه مېوه په وړو پلاستیکونو کې اچوله.

زړه ښځه پورته وخته، زه همالته مانله شوم. ښځو خپل کار کاوه، ټولې غلې وې. یوې بلې خواته یې نه کتل. یوازې د پلاستیکونو کړپا اورېدل کېدله.

په پلاستیکونو کې اچول شوې مېوه یوه لوی ماشین ته ورتله. هلته کارتن کېدله.

زړې ښځې را غږ کړل. پورته ور وختم. یوه دروازه یې راته خلاصه کړه.

ریس مې له بوډا سره له دعوې را وروسته نه و لیدلی.

ده توره درېشې اغوستې وه، گوتې یې د کمپیوتر په کېبورد چټکې خوځېدلې.

ماته یې وکتل، ودرېد.

زړې ښځې دروازه پورې کړه. په خپله مخه لاړه.

سړي وخندل، له مابې پر پسته څوکی د کېناستلو غوښتنه وکړه.

اه. دې خندا او دې یواځېتوب خوړلم.

چاره نه وه. څوکی ته ورغلم.

ده خپل ځای پرېښود. ماته مخامخ نږدې کېناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اول یې د کورنۍ د جوړ ناجوړ پوښتنه رانه وکړه، لنډ ځواب مې ورکړ وروسته یې د کارخانې احوال رانه واخیست، بیا یې بوډا مینځ ته را واچاوه، څو ټوکې یې وکړې، ټکی خندا یې نه درلوده، خو په ټوکو کې مې بوډا ته سپکاوي حس نه کړ. ده خندل، خو زه غلې وم. د ده بې ډوله اوږدې خولې، خندا او ټوکو خوړلم.

اخیر یې راته وویل چې په همدې شرکت کې یې یوې کاریګرې کار پرېښود، ته مې ښه وګڼلې، دا کار یو څه پام او چالاکې غواړي، که دې خوښه وي له دې وروسته به دلته راځې.

څه به مې ورته ویل، له مجبوریته مې هم خوښه وه.

ده چای را وغوښت، خو ما مننه ترې وکړه.

سبا نوي ځای ته ورغلم.

مشر له خپله دفتره راکښته شو، نورو کاریګرو ته یې ور معرفي کړم، یوې چاغې ښځې ته یې وویل چې ماته زما وظیفه را وښیي.

دی بېرته دفتر ته وخوت. دفتر یې غټه ښیښه درلوده، په ناستو مالومېده، ښیښه د سالون خواته پرې وه.

ښځې سپینه چپنه، دستکشې او شین لنډ ټیکری راکړ، دلته همدا لباس جبري و، وروسته یې کارتنونو ته وروستم. ویې ویل چې دا مېوه دوبی او هندوستان ته ځي، هغه کارتنونه ترې بېل که چې لېبلونه یې کاږه لګېدلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار اسانه و، پینځه، پینځه نیم سوه کارتنه مې ولیدل، یوازې پینځه کارتنه مې بېل کېښودل. چاغې ښځې ته ورغلم، ویې خندل، بهرته یې کارتنونو ته ور ولېولم، ویل یې چې په دې کار کې دقت مهم دی.

تر غرمې مې دوه ځله سره واړول، بل کارتن مې ونه موند. ما هم څه ونه ویل، پاتې ورځ بېکاره وم. سبا یې هم د تېرې ورځې تکرار و. له بندلونو مې تر لسو کم کارتنونه بېل کړل.

بله ورځ مې زړه تنګ شو، چاغې سرګاریګرې ته ورغلم، هغې را یاده کړه چې دمګړی خو رییس همدا وظیفه درسپارلې ده.

بل سهار په خپله راغله، راته وېې ویل چې د بېکاري پر وخت به پر نورو ښځو راګرځې، د مېوې تلل او په پلاستیکي خلتو کې به یې اچول زده کوې.

هماغسې مې کول، تر غرمې به کارتنونو ته ناسته وم. پاتې ورځ به پر ښځو راګرځېدم.

له دې شرکته به د ورځې پینځه سوه ډک کارتنه وتل.

مشر به هر سهار راغی، په سالون کې به یې له ټولو سره لنډه عمومي سترې مشې وکړه، پورته به وخوت.

په ده پسې مې پام و، هېڅوخت به یې له ښېښې لاندې نه راکتل. ټوله ورځ به یې کمپیوتر ته وچې سترګې نیولې وې.

ده په هېڅا کار نه درلود، خو کله کله به یې یوه کاریګره پورته ور وغوښته، غم دا و چې شعبې ته د کاریګرې له ورتګ سره به دی هم له ښېښې پورته شو، دواړه به نه ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ یې زه هم ور وبللم. زړه مې پښو ته راغی، د شعبې د وره له خلاصېدو سره له خپل ځایه را پورته شو، مخامخ راته کېناست.

وار له واره په تجارت کې د بهرنیانو د اصولو په اړه وغږېد، ویې ویل چې بهرنیان ډیرو وړو خبرو ته هم پام کوي، کوچینۍ غلطي نه مني، له ایمیلونو به یې پزې ته راشې.

ده کابو پینځه دقیقې خبرې وکړې، بیا یې په ډېر احترام کمپیوتر ته ور وبللم، یو ایمېل یې خلاص کړ، په عکس کې د دوو کارتنونو لېبلونه کاږه راغلي ول.

مشر وویل چې دی په دوبي کې له یوه شرکت سره قرار داد لري، همدا مېوه له هغه ځایه اروپاه ته لېږي. همدا ایمېل د دوبۍ شرکت ورته رالېږلی، دوی ته وړه تېروتنه هم د منلو وړ نه ده.

زه وارخطا وم، خو بخښنه ده رانه وغوښته. خپل ځان یې ملامت باله. ویل یې چې موږ باید په اولو کې سمه پوه کړې وای.

دې انسانیت یې خوړلم.

ده سرکاریګره را وغوښته، له هغې سره لنډ وغږېد، له چاغې ښځې سره لاندې کښته شوم. یو ساعت یې د لېبلونو او کارتنونو په اړه خبرې راته وکړې.

له هغه وروسته به مې هغه کارتن هم بېل اېښوده چې مازې تور خال به یې درلود.

یو سهار بیروبار و، کار ته ناوخته ورسېدم. وارخطا وم، خو هېچا هم څه ونه ویل. سرکاریګرې یوازې ساعت ته وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وپوهېدم چې دلته نېغه خبره نه شته، هر څه په رمازه دي.
په لاره باور نه و، له هغه وروسته به له کوره نیم ساعت وخته وتم. په کارخانه کې به یوازې زړه نښځه وه.
له دې سره به په چمن کې کېناستم، نښځې ډیرې خبرې کولې. زړه یې شبن و، دې هېڅوک نه لرل. کلونه مخکې یې تولې کورنۍ د هلمند په ګرمسیر کې واده ته تله، موټر پر بم ختلی و، هېڅوک نه ول ور پاتې. دې کارېګرو ته دېګ کاوه، د تعمیر صفایي هم ور په غاړه وه، په همدې شرکت کې اوسېدله.
بودی له خبرو نه ستړې کېده، په دېرشو دقیقو کې به یې دېرش کیسې را واخیستې، خبرو یې تسلسل نه درلود، د یوې کیسې په مینځ کې به بلې کیسې ته لاړه، اصلي خبره به هېره شوه.
د دې ډیرې کیسې پخوانۍ وې، د ژوند کیسې، د لمسیانو د خندا کیسې، د نیکمرغۍ د ورځو کیسې.
کله کله به یې یودم وژړل.
بوه ورځ یوې کاریګرې راته وویل چې له بودی سره ډېره مه کېنه، هغې نېه ورځ نه ده لیدلې، خوشاله خبره به ترې وانه وري، خو ما له اوله خوشاله خبره نه وه اورېدلې، باک نه راته.
یو وخت مې احساس وکړ چې پر بودی ګرانه شوې یم. یا به ما همداسې فکر کاوه. دا به تیاره په چمن کې راته ناسته وه. د خپلو خبرو د اورېدو له پاره یې بل څوک نه لرل.
وروسته چې به ورغلم، چای به تیار دم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډۍ ډېره په جزياتو غږېده، ان د دېګ پخولو ته به يې هم اوږده مقدمه جوړه کړه، خبره به د سودا اخيستو ته لاړه، ويل به يې چې د کچالو د اخيستلو په وخت يې څنګه خراب کچالو له تلې ليرې کړل. د دې ډيرې خبرې به تکراري وې، خو ما به غوږ ورته نيولی و. دا خپه زړه مې نور نه شوای خپه کولای.

دې به کله وخندل، کله به يې په خندا کې وژړل، کله کله به يې خندا او ژړا رانه غلطه شوه، په دواړو حالاتو کې به يې سترګې له اوښکو ډکې وې، نه را مالومېده چې اوس خاندې که ژاړي، خو نوره ورځ به غلې وه. په هېچا يې کار نه درلود، خپل کار يې کاوه.

دې به د ټولې ورځې خبرې بل سهار ته ساتلې وې، له ټولو کاريګرو يې ښه خوله وهله، ورباندې ګرانې وې، خو چاغه سرکاريګره يې نه خوښېده، ويل يې چې ډېر وخت مې په غوږ وهي، کله د دېګ مالګه ډېره ورته ښکاره شي او کله لږ غوړ کتغ هم خوند نه ورکوي.

په دې خبره مې له سرکاريګرې ورټ وشو، غريبګۍ هېڅ هم نه و راته ويلي، راسره ښه وه، خو د دې په لېدو به ماته خپل لېور سترګو ته ودرېد.

زړه مې په تنګ و، کور کار او په کور کې هم د لور تريو تندی.

زه په کارخانه کې هم غلې وم، د کار په وخت کې به نورو هم څه نه ويل، همدا اصول و، که اصول هم نه وای، خبرو ته وخت نه پيدا کېده، دلته به له وچې ميوې او کارتنونو سترګې نه اوښتې، خبرې به څنګه کېدې.

(c) kitabton.com: The Digital Library

خو غرمه مو د لمانځه او دودۍ له پاره یو ساعت وخت درلود، دودۍ ته به طعامخانې ته ورتلو، نورو ښځو به سره خندل، خبرې به یې کولې، خو زه به کونج ته غلې ناسته وم.

دوی به زیاتره د نویو جامو په مود، رنګونو او ډیزاین غږېدلې، یا به یې د ښه ډېګ د رازونو کیسې کولې. په کومه شپه چې به کومه ښځه د هوټل واده ته تللې وه، نو بله غرمه به یې ناوې او زوم ټکي په ټکي تشریح کړل، ان د قد اندازې به یې هم اخیستې وې، یو کتاب خبرې به یې یوازې په دې اړه وکړې چې ناوې او زوم څه ډول ارایش کړی و، د اهسته برو سندرې ته څنګه راغلل او څنګه یې په نڅا کې د یو بل تر ملاوو لاسونه تاو کړي وو. ان د ناوې بانه به یې هم ګنلې ول.

خو زه به غلې وم، دا نه چې خبرې مې نه وې زده، زده مې وې، خو ما د دوی غوندې ژوند نه درلود، نه مې د منتو د پخولو وس و، نه واده ته تللې وم او نه مې په مود برابر نوی کمیس درلود.

یوازې د غم خبرې وې، د غم خبرو ته نو چا غوږ نه نیو.

دوی هم ښې وې، زما له زړې چادرې او تریو تندې پوهېدلې وې چې خوشاله ورځ مې نه ده لیدلې، ولې یې څانونه خفه کول، زه به تر ټولو ګونبه ځای کښناستم.

په طعام خانه کې اته میزه ول، هر میز دوې څوکۍ درلودې، د راز او نیاز ملګرې به مخامخ سره کیناستې، خبرې به یې کولې، په خندا کې یې د کاچوغو ټکا نه اورېدل کېدله.

وروسته مې یوه ملګرې وموندله، لیلما نومېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیلما یوه ورځ خفه وه، ډیره خفه، نورو خندل، خو ما دې نه کتل. سترګې یې له اوښکو ډکې وې، یودم ولاړه شوه، ډک قاب یې پرېښود. د باندې ووته.

شېبه وروسته تشناب ته لاړم، دلته په یوه لویه کوټه کې شپږ تشنابونه ول. لیلما اودس کاوه، ور ومې کتل، مخ یې وچ و، خو دې په خبلو پسې اوبه تېرولې، وپوهېدم چې په حال نه ده، خو کار مې ورباندې ونه لاړ څه مې کوله، ته به یې اوداسه ته متوجه کوې، دوی به درته وایې چې ستا یې څه.

د دې خپله ورپام شول، اودس یې له سره وکړ.

مور د لمانځه له پاره مشخص ځای نه درلود، ځینې به په طعامخانه کې درېدلې، ځینې به لمر ته وتې.

ما هم په چمن کې لیلما ته نړدې جاینماز را ته هوار کړ. یو وخت مې نرۍ ژړا واورېده، لیلما لاسونه پورته نیولي و، په دعا کې یې د زوی صحت غوښت.

را ومې غږوله، زوی یې هره میاشت ډاکټر غوښت، وینه یې کموله، دا وار یې د زوی د تداوي له پاره یوه روپۍ نه درلوده.

دا په کار خانه کې له یوې خورلنې خفه وه، ویل یې چې پیسه داره ده، باور مې پرې درلود، پور مې ترې وغوښت، بانه یې راته وکړه.

د بنځې اوښکو ته مې خوا بده شوه، بل سهار مې اته زره افغانۍ ورنه ونیولې، باور یې نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مباشت وروسته یې پور بېرته راکړ، خو تر پخوا راسره خوړه وه. ډوډۍ
به مو بوځای خوړه، کیسې به مو کولې او یو سات به خوشاله وو. خو په
کور کې خندا نه وه، لور به مې نه راسره غړېده، ځان یې لیرې نیولی
و، ما هم کار نه ورباندې درلود، خو یو مازدیګر یې منده راباندې را
واخیسته، په غېږ کې یې ونیولم، وبې ژړل.
خبره مالومه شوه. د رامین په موټر کې یې خپله یوه همصنفی لېدلې
وه.
ښه شو، وخت کله کله ځینې ستونزې په خپله حل کوي.
لور مې په اولو کې بیا هم غلې وه، خو وروسته به تر اخیره دسترخوان
ته راسره ناسته وه، ګولې یې وړې وې، خو ځان یې مړاوه. ورځې ووتې،
کوټې ته بېرته پخوانی خندا را وګرځېده.
له خدایه مې ډېر څه نه غوښتل، ساده ډوډۍ او په کور کې ساده خندا.
دواړه ول. موږ به پر دېوال، د بو بل په سبورو کې هم خندا لټوله، زړې
پردې ته به مو کتل، تکړه به هغه و چې د پردې په ګونځو کې د بو بل
څیرو ته ورته شکلونه ومومي، همدا ژوند و. ښه ژوند.
یوه ورځ د کارېګرو ډونګاه خته، وبل یې چې قیمتي ډېره ده، په دې
تنخوا د کور ګذاره نه شي کولای.
ټولې په یوه خوله وې چې دا موضوع به د شرکت له مالک سره
شریکوي، خو یوې هم پورته د ختلو زړه نه درلود.
اخیر سرکاریګره دفتر ته ورغله، مشر راغی، په ارامو اعصابو یې خبرې
وکړې، له بحثه پرته یې قیمتي ومنله، وبې وبل چې له یوه شرکت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د ډېرې مېوې د خرڅلاو خبرې کړې. ګڼه یې ډېره ده. که توفیق نه سره ورسېدل. تنخواوې به زیاتې کړې.

یوې هم څه ونه ویل. د مشر خبرې هوایي ورته ښکارېدې. زړه ته یې نه لوېدې.

ما هم همدا فکر کاوه چې سړي یوه له اسمانه ووېشته. بله له ځمکې د میاشتې په اخیر کې یې تنخوا راکړه. بند پاکټ و. ما به پاکټ هر وخت د اولادونو تر مخ خلاصاوه. په ګډه به مو د راتلونکې میاشتې مصارف سنجول. هر ضرورت ته به مو پیسې بېلولې.

اولادونه به مې قصدا د کور په حساب کې را شریکول. د ګډ ژوند او ګډ مسولیت احساس یې درک کاوه. خو څېنو کارېګرو به لا همالته پیسې وګڼلې.

اول زبری یوې خوانې نجلۍ وکړ. په پاکټ کې یې درې زره اضافه پیسې اېښودل شوې وې.

نور پاکټونه خلاص شول. د ټولو تنخواوې یو رنګه ډېرې شوې وې. ټولې خوشالې وې. یوازې د سرکارېګرې اوربوز څرېدلی و. څه یې نه ویل. خو پوهېدم چې دې مساواتو خوند نه و ورکړی. دې تر نورو یو پاو ځان دروند ګاڼه. سرکارېګره وه. له نورو سره خو بې باید فرق درلودای. زر افغانۍ هم ډېرې وې. خو چې وای. اوس نه وې. خفه وه. که د نورو تنخواوې دوه زره ډېرې شوې وای. د دې دوه زره دوه. بیا به هم ځان لوی ورته ښکارېده. همدا دوې افغانۍ تفاوت هم بس و. غټوله یې. اوس خو یو شان وه. نفس بې نه میله. سرکارېګره وړه پاتې شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک همداسي دي، له نورو سره فرق غواړي، کم دي وي، خو وي دي، غواړي چې تر نورو برتره او مهم ښکاره شي.
له سرکاریګرې پرته ټولو ښځو مشر ته دعاوې کولې.
په ژوند کې لومړنی نارینه ښه راته واېسېد، اقلا په خپله ژمنه خو ولاړ و.
اولادونه مې د تنخوا ډېرېدو ته خوشاله ول، خو یوه هم د ځان له پاره څه ونه غوښتل، په مسولیت پوهېدل، همداسي خوی یې اخیستی و، ګډ کور، مانا ګډ وجود.
لور او زوی مې اضافه مصرف نه غوښت، ویل یې چې له تېرې تنخوا سره عیار شوی ژوند یې خوښ دی، هره میاشت به اضافه پیسې په بانک کې ساتي.
بانک ته ورغلم، حساب مې پرانیست.
بله ورځ مې په لومړي ځل له بوډۍ د کارخانې د مالک نوم وپوښت.
اوس راته مهم و، د احسان کونکي نوم دې باید زده وي.
سړی محمود نومېده.
ما یې یوازې نوم غوښت، نوره علاقه مې نه ورسره درلوده، خو بوډۍ په خپله د خبرو تږې وه، محمود یوازې اوسېده، ښځې طلاق ترې اخیستی و، ده یوازې یو اتلس کلن زوی درلود. زوی یې په هند کې درس وایه.
د بوډۍ خبرې راته جالبې نه وې، ما کار کاوه، په مقابل کې مې معاش اخیست، نه د محمود ژوند راته مهم و، نه زوی او نه طلاقه شوې ښځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډي په خوله کې ور ولوېدم، خبره مې د شرکت د حویلۍ گلانو ته یووړه.

بوډۍ له گلانو سره مینه درلوده، خو دا د حویلۍ له نږدې گڼو، ښکلو مرسل او جریبند گلانو تېره شوه. لاړه، لاړه، لاړه، په خیال کې یې د هلمند په گرمسیر کې د کوکنارو کروندې ته ودرولم. دا د کوکنارو د گل په ښکلا نه مړېده، خو ماته یې خوند نه راکاوه، اول مې د کوکنارو گل نه و لیدلی، بل په مردار شي کې هیڅ رنگ ښایست نه راته ښکارېده.

په اوه رنگه مار کې هم ښایست نه شته، ځکه وېره ورنه لرې، ویره او ښایست سره لیري دي.

درېیمه میاشت شرکت تاواني شو، برالا خبره وه، د وچې میوې هغه گدام اور واخیست چې ما په اول ځل کار پکې کاوه. کیسه مالومه وه، د برق د شارټي له لاسه اول خلتو او اخبارونو اور اخیستی و، وروسته لمبې وچې میوې ته ورغلې وې، خو محمود (د شرکت مالک) تنخوا کمه نه کړه، درې زره اضافه معاش همداسې اضافه پاتې شو.

محمود خفه و، کله کله به یې ستړې مشې له یاده ووته، چټک به پورته وخوت.

کاریگرو به د مازدیگر تر څلورو بجو کار کاوه، خو دی به له رخصتی وروسته هم کمپیوټر ته ناست و.

یوه ورځ یوې کاریگرې خپل ځان او نورې ښځې د محمود د احسان پوروړې وگڼلې، ویل یې چې که مو نور خیر نه ور رسېږي، دومره خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولای شو چې له دې وروسته نیم ساعت نور هم کار وکړو. د یوې هم تنده تروه نه شوه، د شرکت په ګټه کې یې ګټه لیدلې وه، په تاوان کې یې باید اخلاص کړی وای. په سبا مازدیګر یې کاریګرو د کار جامې بدلې نه کړې.

محمود له دفتره را کښته شو، د کاریګرو پاتې کېدا ته حیران و. یوې وپوهاوه، خو ده وخندل، له ټولو یې مننه وکړه، ویې ویل چې په کاروبار کې ګټه او تاوان سره ترلې دي، هره یوه کورنۍ لري، ژوند د کار له پاره مه کوئ، کار د ژوند له پاره وکړئ، ځئ، خپل اولادونه ښکل کړئ، ورسره وخاندئ، لوبې ورسره وکړئ او بېګاه ته د دوی په خوښه ځه پاخه کړئ.

له دې سړي مې نور هم ښه راغلل، باریکیو ته یې پام ور اوښت، په ژوند او د ماشومانو د خندا په فلسفه پوهېده.

یوه ورځ مې سلا بلا چورت خته و. سلا بلا نه و، یوه نجلۍ دوه ځله د محمود دفتر ته ور وخته.

پخوا به هم مشر ته ورتله، یوازې دا نه وه، ژوند او کارخانې سل خبرې درلودې، کله کله به نورې کاریګرې هم ورتلې، ځه مې کولې! خپل کار یې و، هېڅ اهمیت یې نه راته درلود، په کتلو نه ارزېدې، خو اول وار مې زړه نا ارامې کوله. ښکلې نجلۍ به هلته ځه کول؟!

د دودۍ په وخت مې ځان ته قناعت ورکړ، طاهرې! سمه لېونۍ یې، په تا یې ځه! خپل کار دې کوه! بسته قاب وریجې مې وخوړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بله ورځ به مې بې اختیاره ورمېږ کوږ شو. په ټولو پسې مې پام و. څوک دفتر ته ورتلل او څه یې کول!

له ځان سره مې فکر وکړ، دفتر ته د نورو ښځو په ورتلو ولې خفه وم؟! دا خو به مینه نه وه؟!

وه، مینه وه، ان د شپې به هم د محمود ډبلې وروځې او غټې سترګې نیغې راته ولاړې وې.

فکر مې کاوه چې مینه به ورو ورو راځي، اول به دې مازې د زړه یو کونج نیسي، بیا به سوکه سوکه د زړه نورو برخو ته غزېږي، خو نه، زه یودم مېینه شوې وم. یودم.

ما اوریدلي و چې مینه وړه بانه غواړي، تل په ښکلا او عمر پوري نه ده تړلې. مازې به د یو چا خندا زړه درنه پوسي، یا به یې کوم خوی خوند درکړي، یا به یې په مهرباني مېینه شې، یا به یې اخلاق تاثیر درباندې وکړي. ان کله کله د یو چا غوسه هم خوند درکوي، دی به درته غوسه وي، ته به یې له خدایه نوره غوسه هم غواړې.

توبې مې وایستې. خدای ته مې پناه ور وړه، خو نه کېده، د خدای تر یادېدا مخکې به مې د محمود څېره سترګو ته ودرېده.

له ځان سره مې وویل چې ښه! په دې سړي کې د مینتوب څه دي؟! ارته سپږمې که اوږده خوله؟ یو هم نه، خو زړه مې قناعت نه کاوه، همدا ارته سپږمې او بې ډوله خوله هم ښه راته اېسېدله.

په دې سړي کې یو بل څه و، غرور؟ نه، له غروره مې بد راتلل، پوهه؟ شاید. انسانیت؟ هو، همدا، انسانیت، د ژوند په زموزو پوهېدل او

(c) ketab.com Digital Library

مهرباني، يا به دا هم نه وو، ما پينځه خبرې نه وې ورسره کړې، نه پوهېدم، خو له دې سړي مې ښه راتلل، پاک راته ښکارېده، په دومره ښکلو نجونو او ښځو کې مې د ده يوه بې باکي هم نه وه ليدلې.

بيا مې په زړه کې را تېره شوه، وې به، بې باکه به وي، هېڅ نارينه هم پاک نه دی، ټول په ښځو پسې ګرځي، ځينې يې پيدا کړي، ورسره پرېوزي، خو نورو ته چې موقع نه شي مساعده، هيله يې وخېژي، له بې وسې ورځې په زور ځان متقي کړي، خدای ورباندې ګران کړي، خو دې خبرې هم قانع نه کړم، عياش انسان که هر څومره ځان وساتي او د پاکي تمثيل وکړي، بيا به يې هم بې باکي ښکارېږي، خو دې سړي يوازې خپل کار کاوه، نه يې ښځو ته کتل او نه يې له کومې يوې د تليفون شمېره غوښته. نه پوهېدم، خو ماته يې نه و کتلي. کتلي يې ول، خبرې يې راسره کړې وې، خو بدې سترګې له ورايه ښکاري، انسان ورباندې پوهېږي، ټول شهوت سترګو ته راختلی وي.

دې سړي د ماشوم غوندې معصومې سترګې درلودې.

داسې نارينه کم پيدا کېږي. په زړو کې يو، يا به نه وي، نه پوهېږم، ما خو چې له کوم نارينه سره خبرې کړې، نو سترګو يې هم څټلم.

بل سهار مې له بوډي د محمود په اړه مالومات وغوښتل، بوډی وخندل، بايد شکي شوې واى، هره خبره مقدمه غواړي، اول به د شنه چمن، رنګارنګ ګلانو او د حويلی پاکوالی يادوي، وروسته به همدا ښايست د محمود له ذوق سره تړي، بيا به ورته وايې چې دومره باذوقه، شتمن او مهربانه انسان ولې واده نه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې څوک شک نه اخلي، خو ما وار له واره د محمود د واده خبره وکړه. بوډۍ خبره وژدویله، اول اشپزي ته لاړه، بیا یې خپل لاسونه را وښودل چې له بخاره ډک ول، ویل یې چې د دېګ د مصالې تاثیر دی، دې له مصالې سره حساسیت درلود.

څه مې کوله، دا ډنګر او له سرو دانو ډک لاسونه د کتلو وړ نه ول، مخکې به دا راته غږېده، خوا به مې ورته بدېده، د دې چټیاټو ته به مې غوږ نیولی و، خو دا وار زه ورته احتیاجه وم.

زیاتره انسانان همداسې دي، ته به یې چټیاټو ته حوصله کوې، دوی به ستا سمې خبرې هم نه اوري.

ځان مې ملامت کړ، بوډۍ مخکې څو وارې د محمود مهرباني یاده کړې وه، خو ما به خبره بلې خواته واړوله، دا وار ما خبرې غوښتې، دې نخرې کولې. ژوند همدا دی، که میین یې، نو د میین سپي ته به هم احیتاج یې، غواړې به چې ژبه ولري او خبرې درته وکړي. سپی دې وي، خو دومره دې درته ووایي چې میین دې څه وخت له کوره راوځي، څه وخت کار ته ځي، کوم کتابونه لولي، له څه ډول فلمونو سره یې جوړه ده، کوم خواړه خوند ورکوي، کوم رنګ او کومې سندري یې خوښېږي.

ان د میین د اوسېدو ځای به هم درباندې ګران وي، محمود باغ بالا ته مخامخ د غره په ډده کې اوسېده، ماته یې کور نه و را مالوم، خو د ده په خاطر ټول غر او د غره لوړ کورونه راباندې ګران ول.

په هماغه مازدیګر مې له دواخانې د حساسیت ضد ملهم واخیستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودی سهار لمر ته خپل لاسونه غوړ کړل. له یوې او بلې خوا یې څو بې مانا خبرې وکړې، جارو یې ور واخیسته، لاړه.

د ورځې نا ارامه وم، تر کارتنونو مې لوبې ښیښې ته ډېر کتل، کاش د څوکی مخه سالون ته وای، اوس یوازې د محمود پکه ککړی ښکارېدله.

بانه مې پسې غوښته، نه وه، څنګه به ورتلم!

یو مارکر مې را واخیست، پر کارتن مې شنه لنده لیکه وایسته، بېل مې کېښود. اوس مې له سرکاریګرې سترګې نه اړولې، نور کله به د ورځې څو واړې تشناب ته تله، خو دا وار کراره ناسته وه.

له ترموزه مې پیاله ورته ډکه کړه، ور مې وړه، دې حیراني سترګې رانه نیولې وې. ما له خدایه د سرکاریګرې تشناب غوښت.

اخیر لاړه، ما هم کارتن را واخیست، پورته وختم، د شعبې دروازه مې وتکوله. ور ویې غوښتم. محمود پر کاغذ څه لیکل. څنګ ته یې ودرېدم، کارتن مې پر میز ورته کېښود.

ورو مې وویل:

ـ صېب! اول وار په یوه کارتن د مارکر لیکه راغلې ده. سر کاریګره نه وه، تاسو ته مې زحمت درکړ، څه ورسره وکم؟

ده ماته ونه کتل، کارتن ته یې وکتل، کاشکې زه کارتن وای. بیا یې تلیفون ور واخیست، یوه شمېره یې ووهله. مقابل لوري ته یې وویل چې پر کارتن د مارکر لیکه ده. له هغې خوا غږ صاف راته، ویل یې چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مارکر لیکه له کومه شوه! دا کارتنونه له ماشینه را وځي، مستقیم بې تاسو ته درلېږو.

خو محمود نه منله، اخیرې خبره یې دا وه چې که بل وار داسې کارتن راغی، نو د کارتن اخیستلو په قرار داد به له سره غور کوي.

خفه شوم، نه پوهېدم چې دا وړه لیکه به دومره جنجال جوړوي.

خان ته مې پام شو، ډیره ور نږدې وم، محمود خبرې کولې، ما د ده نفسونه تنفس کول، خواږه ول.

تلیفون یې کېښود، پرته له دې چې راته وګوري مننه یې وکړه، ویې ویل چې په کار کې تکړه یې، وړو باریکیو ته دې هم پام ور اوړي.

ده قلم ور واخیست. مانا څه، خو زه لا ولاړه وم، ده باید یو وار راته کتلې واي، یوازې یو وار، یو وار کتل هم بسه و، ټوله ورځ خوشاله راباندې تېرېده، خو ده هېڅ راونه کتل، مات زړه له دفتره ووتم.

محمود په سبا دفتر ته رانه غی، ایله مې تر لسو بجو ګذاره وکړه، نا ارامه وم، دی نه و، نو کار نه و، اتلس کاریګرې نه وې، بسته کارخانه نه وه، ژوند نه و.

ناروغي مې بانه کړه، بانه نه وه، په رښتیا مې هم پر سر درد شو، کور ته لاړم.

کور هم ځای نه راکاوه، غلې وم، اولادونه هم راسره غلي ول. خبرې مې لنډې وې، د دوی خبرې هم لنډې وې، ما نه خندل، دوی هم نه خندل. یا به یې درس وایه یا به یې تلوېزیون ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویدېدا مو وختي شوه، ما نه و ورته ویلي، خو زما وخته پرېوتا به دوی هم مجبوره کړل چې د ګروپ ساکټ ته لاس ور وغزوي.

یو خل مې لور راته کېناسته، ویې ویل چې څه خبره ده؟ غلې او خفه یې! ستړیا مې پانه کړه، دا خبره یې زړه ته نه لوېده، ما مخکې ورته ویلي و چې کارتنونو ته کتل به نو څه ستړیا ولري.

پاڼه وم، د مینټوب شک یې نه کاوه، مور به څنګه مینیده؟! اولاد هر څه مني، خو د مور مینېدل یې زړه ته نه لوېږي. ان په ذهن کې یې هم نه ورګرځي.

لور ته مې خوا بده شوه، وپوهېدم چې رامین یې ولې له زړه نه ووت، ولې خواشینې وه، ولې یې اشتها نه درلوده، ولې ژر غوسه کېده.

ما ټول هغه علایم درلودل چې دې د مینټوب په وخت کې لرل.

سلا بلا به خوشکه راتله، ګولې مې وړې شوې، تل به ګنګسه وم، دېوال ته به مې کتل، کله کله به مې په برېستنه کې بې اختیاره وژړل.

په ژوند کې مې په لومړي ځل یو نارینه خوښ شوی و. څومره له درده ډکه خوښي.

یوه ورځ اینې ته ودرېدم، غټو سترګو مې تورې حلقې نیولې وې.

زه به په څلرویشت ساعته کې یوازې نیمه دقیقه خوشاله وم، همدې نیمې دقیقې ته به مې سترګې وتې، ورته ماتله به وم. محمود به هر سهار راته، په سالون کې به یې له ټولو سره عمومي پوښتنه کوله، د جوړ ناجوړ احوال به یې اخیست، پورته به خوت. ما به تر وروستۍ زینې پسې کتل، همدا نیمه دقیقه مې ټول ژوند و.

© ketabton.com: The Digital Library

کاشکې زینې دومره لنډې نه وای، یا دی تېز نه ختلی. اوس خو سلام او پورته ختل نیمه دقیقه وو.

دنیا له خلکو ډکه وه، یو نه، دوه نه، درې نه، په همدې کابل ښار کې میلیونونه انسانان اوسېدل، خو زما یوه ته هم ور پام نه و، ټول ښار ټش راته ښکارېده، خپل اولادونه مې هم هېر ول، نه وم ملامته، خپل واک مې نه درلود، زړه مې له محمود سره و، دا سړی مې ټوله دنیا وه.

محمود به ټوله ورځ په دفتر کې و، ما به یې یوازې کورتی لیده، کاشکې یې کورتی وای.

دودی یې هم همالته خوړه، بودی ور وړه. که مې واک درلودای، خپله وظیفه مې له بودی سره بدلوله.

په بانې پسې ګرځېدم، نه پیدا کېده، کارتنونو خبرې نه درلودې، سل واري راته ویل شوي و چې مازې تور خال هم مه منه.

یوه ورځ یوه ښځه دفتر ته ورغله، بېرته راغله، پاکټ یې په بکس کې کېښود. د دودی په وخت مې را وغږوله، خوابنې یې ناروغه وه، یوه میاشت تنخوا یې پیشکې اخیستې وه.

ما پیسې درلودې، په بانک کې مې دري ځلوېښت زره افغانی سپمولې وې، خو د سړي لیدل مې غوښتل.

بل سهار ورغلم، شکر مې وایست، محمود په مبایل کې خبرې کولې. ده انګلیسي ویله، ما ورته کتل، خدای خدای مې کول چې خبرې اوږدې کړي. دېرې خبرې، مانا دېر وخت کتل.

ده به کله کله وخندل، خندا یې خوږه راباندې لګېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په شپه ووته، تليفون يې پر مېز کښېښود، له ما يې د ډېرې درېدا په خاطر بخښنه وغوښته، اه! بخښنه يې نو ولې غوښته! هېڅ ضرور نه وه، زه يو کال هم د ده ليدو ته درېدای شوای، هېڅ شکايت به مې نه کاوه، نه به مې څه خوړل، نه به په سترېا پوهېدم او نه به هم خوب راته، يوازې ده ته به مې کتل.

دی غلی شو، غټې سترګې يې زما د ورتګ علت ته ماتلې وې. نه کېده، لند مې وپوهاوه چې يوې ميا‌شتې پيشکې تنخوا ته ضرورت لرم.

ده اول د مېز روک کش کړ، بيا يې د کورتی جېبونه ولټول، وروسته يې بخښنه وغوښته، ويې ويل چې پيسې به سبا درته راوړم.

غلی شو، خو ما غوښتل چې خبرې وکړې، بوډا ياد کړي، ټوکې وکړي، وخاندي.

ده دې مازې خوله چوله کړې وای، ساده خبرې ته مې هم خندل، ډېر مې خندل، له حده ډېر، خو ده هېڅ ونه ويل. مجبوره وم، دفتر مې پرېښود، خو بيا هم خوشالي نه وه خلاصه، سبا مې د پيسو د اخيستلو په وخت کې خبرې ورسره کولی شوای.

ما هېڅ ارايش نه کاوه، خدايي سپينه وم، خو په هماغه مازديګر مې په کوټه سنګي کې سرخي او سفيده واخيستل. د سترګو تورې ليکې مې بايد سپينې شوې وای او سپين بغور مې يو څه سره راغلي وای.

سهار مې لا په تشناب کې چادري پر سر کړه، سرو بغورو مې اولادونو ته پوښتنې پيدا کولې.

په سالون کې تولو ښځو راته کتل، زما دا سور مخ بې څه نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارتنونو ته ورغلم، یو وار به مې کارتن ته کتل، بیا پر دېوال راځوند غټ ساعت ته.

محمود راغی، په سالون کې یې پاکټ راته ونیو، راته ویې هم نه کتل، دفتر ته لاړ، خو ما لا یو بل چانس درلود، د تنخوا د اخیستلو امضاء مې پاتې وه، خامخا به یې دفتر ته ور غوښتم.

شپږه وروسته سرکاریګرې غټه کتابچه راوړه، د خپل نوم څنګ ته مې امضا وکړه.

تشناب ته لاړم، خپل مخ ته مې اوبه ور واچولې. اوله لپه سره وه، په اوبو کې د سرخي رنګ ګډ و.

همالته کېناستم، ومې ژړل، په ژړا کې غوسه راغله، محمود باید ماته کتلي وای.

له دې سړي مې په زور په زړه کې کرکه پیدا کوله، د ده خالیګاوې مې موندلې، ویل مې چې مغروره دی، بدرنګه دی، پیسې د انسانیت مانا نه ورکوي، د ګرانښت له پاره هېڅ نه لري، ...خو په زړه کې مې کرکه نه پیدا کېده. څومره چې به مې کرکې ته بانې لټولې، په هماغه اندازه راباندې ګرانېده.

بله ورځ کار ته رانه غی. دېوالونو خبرې نه کولې، د پوښتنې زړه ما نه درلود. سرکاریګرې خپله وویل چې محمود د یوې هفتې له پاره هند ته د خپل زوی لیدو ته ورغلی دی.

یوه هفته! دېر وخت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارخانې اور راباندې لګاوه، ناروغي مې بانه کړه، دوې ورځې په کور کې وم، خو هلته مې هم زړه خوړل کېده، درېیم سهار کار ته ورغلم، ټوله ورځ مې زینو او تر نېیبنې ور هاخوا کمپیوټر ته کتل. د کمپیوټر یو کونج نېکارېده، بیا هم نېه و، محمود به همدې کونج ته کتلې ول. کله کله به مې سا کش کړه، فکر مې کاوه چې د سالون په هوا کې د محمود د وجود بوی پاتې دی.

په ځلورمه ورځ سمه لهونی وم. اول وار مې له سر کاریګري سره خوله ووهله، ناوخته ورغلې وم، دې یوازې ساعت ته وکتل، خو ما خبره لویه کړه، ساعت ته کتل مې د ځان توهین وګانه.

د ورځې په نیمایي کې په خپل سر له کارخانې ووتم. په سبا مې په حاضري کې نیمه ورځ خانه قید شوې وه.

د شرکت په اصولو کې همدا لیکل شوي ول، خو دوی دومره سر نه پسې ګرځاوه، په نیمه ورځ یې څه نه ویل، خو اجازه مهمه وه، ما سرکاریګري ته نه و ویلي.

ورغلم، سرکارېګره مې سپکه کړه.

دې هېڅ ونه ویل، ټولو نېخو په حیرانی راته کتل.

جومه په کور وم، شنبه او یکشنبه مې هم غیرحاضري وکړه. دوشنبه شرکت ته ورغلم، خو محمود نه و راغلی، ببرته په خپل سر کور ته لاړم.

نه کېده، نور مې په دې شرکت کې زړه سستي کوله.

په کور کې مې استعفا ولیکله، نېغ دفتر ته ور وختم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود وار له واره وخندل، خو ماته خندا نه راتله، کاغذ مې پر مېز ورته کېښود. ده یوه شېبه کاغذ ته وکتل، ویې ویل:

- کوم مشکل لرې؟

یو وارې مې په زړه کې راتېره شوه چې چیغه کړه، ورته ووایه چې هو. مشکل لرم، لوی مشکل، مشکل مې ته یې، له ژونده دې وایستم، له خوبه دې وایستم، له خوراکه دې وایستم، له خندا دې وایستم، اولادونو دې رانه پردي کړل، نږدې ده چې ستا له لاسه لېونی شم. بیا مې توبه وایسته، ومې ویل:

- نه.

- نو څه خبره ده؟

- هېڅ! ستړې یم.

ویې ویل:

- خو یو څو ورځې رخصتي واخله، استراحت وکه، د شرکت د اصولو له مخې ته په کال کې شل ورځې رخصتي لرې.

ومې ویل:

- نور دلته کارنه شم کولای.

حیران یې راته وکتل:

- چا څه درته ویلي دي؟

- نه، برعکس! ما له سرکاریګرې سره جنګ وکړ.

یودم یې وخندل:

- یوهېږم، په جنګ کې بده نه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلي شو، ويې ويل:

ـ خو سرکاريگري څه نه دي راته ويلي.

ـ اوس زه درته وايم. د ټولو په مخ کې مې سلا بلا سپکه کړه.

دی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ خو له تا هېچا شکايت نه دی کړی. که شکايت نه وي، مانا هېڅ هم نه دي پېښ شوی.

کاغذ يې راته ونيو، ويې ويل:

ـ لاړه شه، فکر وکه، که دې له فکر کولو وروسته هم استعفا غوښته، کومه ستونزه نشته، دا پاڼه راوړه، امضاه به يې کم.

د شپې نا ارامه وم، کاشکې دا سړی غوسه شوی وای، سرکاريگره يې را غوښتې وای، له هغې او نورو ښځو يې پوښتنې کړې وای، يو وار يې بيا راته ويلي وای چې دلته له هر څه سره گذاره کېدای شي، خو بل ته توهين او سپکاوی نه منل کېږي. څه، په مخه دې ښه.

ماته د شرکت پرېښودل ښه و، محمود به مې نه ليد، شايد ېېرته عادي شوې وای، خو دا سړی له حده ډېر نرم و.

هره خوا مې وسنجوله، په شرکت کې کار زما زړه خوړ، خو نه کار د اولادونو ژوند خوړ، د اولادونو په خاطر له خپل زړه تېره شوم.

سهار کار ته ورغلم، وار له واره مې سر کاريگره وليده، هيڅ يې هم ونه ويل، غلې راته تېره شوه، وشرمېدم، دا بايد دومره مهربانه نه وای.

له ځان سره مې وويل چې نور به لوبې ښيښې ته نه ور گورم، خو طاقت نه راته، کتل به مې، ښه ډېر به مې ورته کتل. وروسته مې وخت وټاکه.

(c)ketabton.com: The Digital Library

قسم مې یاد کړ چې په ساعت کې به یوازې یو وار ورته ګورم. سخه وه، وار په هماغه اوله دقیقه کې تېر شو، درې ځله سلا بلا تشناب نه لاړم. له هاغه خوا ښیښه مخامخ وه، بهرته د راتګ په وخت به مې تر کارتنونو سترګې پټې نیولې وې. بیا مې پر ځان باور نه درلود، له دوهم ځل قسمه تېره شوم.

اخ! مینه، مینه د وجود اېرې کېدل دي.

ما مینه نه غوښته، څه مې کوله، ژوند مې مینې ته نه و جوړ، خو څه چې نه غواړې، په خپله درته راځي. مینه خپله راغلې وه.

څومره چې به مې له محمودې خان لیرې نیو، په هماغه اندازه به ړ نږدې کېدم. بې وسه وم، ډېره بې وسه. یوازې خپل زړه ته به مې نوکاري نیولې وې.

یوه ورځ یوې نجلۍ له بلې په عمر پخې ښځې سره خوله ووهله، دلیل یې نه و را مالوم، سرکاریګره ورغله، دواړه یې غلې کړې، ما هم کارتنونه پر بل مخ را واړول.

یودم چیغې شوې، نجلۍ د عمر پخې ښځې وښښته نه خوشې کول. دواړه پر ډکو کارتنونو ورغلې، کارتنونه رنګ شول.

پورته مې وکتل، محمود په ښیښه کې ولاړ و، سترګې یې ردې راختلې وې، د ښځو جنګ ته یې کتل.

نورې کاریګرې ورغلې، دواړه یې بېلې کړې، د نجلۍ له ټرلې موټه تور او سپین وښښته راوتلې ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمود اول سرکاریګره ور وغوښته، پاو ووت، سرکاریګره راغله، نجلی دفتر ته ور وخته، وروسته د عمر پخې ښځې وار شو. په اخیر کې یې جنګ ته نړۍ درې ښځې ور وغوښتې.

ورځ تېره شوه. مور جامې بدلې کړې، خو محمود په دفتر کې یوازې پاتې شو.

بل سهار سرکاریګره راغله، د ځوانې نجلی غوږ ته یې خوله ور نړۍ کړه، نجلی دفتر ته ور وخته. ښیښې ته مې وکتل، یوازې د کمپیوتر ژی ښکاربدله.

دوې، یا درې دقیقې وروسته یودم چیغې شوې، نجلی په بېړه له شعبې راووته، ګرېوان یې څیرې و، د سینو چاکونه یې له ورایه ښکاربدل. دې په ژړا کې یوه خبره کوله:

ـ د خدای پار دی، ماته یې لاس را واچاوه.

د ټولو سترګې ړۍ راختلې وې، نجلی په منډه کې خپله چپنه وایسته، ټیکرې ته ورغله، په ژړا له سالونه ووته.

له خان سره مې وویل:

ـ اه! د انسان پېژندل څومره سخت کار دی.

یودم مې له محمودې کرکه راغله، څومره چې ژر راباندې ګران شوی و، ژر مې له زړه ووت.

ورځ غلې تېره شوه، ان د دوډی پر وخت هم هېڅا څه ونه ویل، خو د ټولو په سترګو کې حیرانې پرته وه. کور ته لاړم، په تشناب کې مې وژړل، په ټول ژوند کې مې پر یوه نارینه مینه راغلې وه، یو وار مېینه

(c) Ketabton.com: The Digital Library

شوې وم، د یو چا پاکي خوند راکړی و، تن او وجود مې ګانه، خوند هم پاک ونه خوت.

مخ مې پرېږی. اولادونو ته مې دودی تیاره کړه، کراره پرېوتم.

سهار مې کارتنونه کتل چې سالون ته په شخصي جامو کې دوه کسه راننوتل، نیغ محمود ته ورغلل، محمود یې لاس ترلی له شعبې را وایست.

دی خوړند سر د بنځو په مینځ کې تېر شو.

ماشین ودرېد، چوپه چوپیتا شوه، بنځې غلې ولاړې وې. زه هم پر کارتنونو کېناستم.

اول خبره لیلما وکړه:

ـ له دې ایسته مور هم دلته بنې نه بنکارو.

بلې وویل:

ـ سم وایې، پرون یې دې نجلۍ ته لاس ور واچاوه، سبا زمور وار دی.

لیلما چپنه وایسته. ویې ویل چې په داسې بې عزته ځای کې کار، نه کار، له لورې به نه مرو.

د سرکاریګرې غږ راغی، ویل یې چې لنډه منډه مه اخلئ. مور دلته کلونه کلونه کار کړی، تر اوسه چاته په سپکه نه دي کتل شوي، برعکس، په تنګسیا کې مرسته راسره شوې او د کور غړي یې ګنلي یو. بنځې دوې ډلې شوې، یوې ډلې ته محمود ملایکه بنکارېدله، خو بلې خوا شیطان ګانه، ویل یې چې په هېڅ نارینه باور نه دی په کار. زه هم په دوهمه ډله کې ودرېدم، یو پاک راته بنکارېده، خو پاک نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرکاریګرې خبرې کولې، ویل یې چې دې نجلۍ د کارخانې اصول مات کړي ول، محمود د دې له پاره ور وغوښته چې نور دلته ځای نه لري، نجلۍ د داسې رټ ځواب تمه نه درلوده، اخیري عقده یې د محمود په بدنامي سره کړه، خو د سرکاریګري خبرې مو زړه ته نه لوېدې، هېڅ نجلي د کار په خاطر په خپله ځان دومره نه بې عزته کاوه چې له دفتره لوڅې سینې را ووځي.

نورې ښځې هم له مور سره ودرېدې، دوې ښځې سرکاریګرې ته ورغلې، ویل یې چې محمود که پاک وي که ناپاک، بېل قبر لري، مور ته یې تر اوسه څه نه دي ویلي، مجبوره یو، کوم بل عاید نه لرو.

د محمود پاکي او ناپاکي لا نه وه مالومه شوې چې بېرته راغې، تنده یې تروه وه، خورند سر دفتر ته وخوت.

ګنګوسې دېرې شوې، څو ښځې په یوه خوله وې، ویل یې چې مردار حکومت دی، پیسې یې ورکړې، تر حوزې یې هم ونه رساوه.

طاقت نه راته، کار خوند نه راکاوه، له سرکاریګرې مې اجازه وغوښته، کور ته لاړم.

توله شپه وینبه وم، ذهني کشمکش مې درلود، کار که بېکاري؟ یو انتخاب مې درلود، د بوتونو رنګېدا راته ښه وه.

سهار مې د استعفا تیاره لیکلې پخوانی پاڼه را واخیسته، کارخانې ته ورغلم، بودی په چمن کې خورند سر ناسته وه. لیرې ترې کښاستم، دې د محمود صفتونه راته کړې ول، ورټ مې ترې کېده.

په خپله راغله، تر څنګ مې کښاسته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې اور واخیست، ومې ویل:

- تا د همدې مردار خور صفت راته کاوه.

بودی نېغ راته وکتل، په اول خل مې یې وړې سترګې له غوسې ډکې ولیدې، وېې ویل:

- چتیاټ مه وایه.

خندا راغله، ومې ویل:

- بده ښکاري، ډېره بده.

بودی یوازې راته کتل.

ومې ویل:

- هغې نجلی ته دې خوا نه شوه بده؟

وېې ویل:

- نه.

ولاړه شوم، ومې ویل:

- نن مې دلته اخیرې ورځ ده، ښه ده، نور به دې مخ نه وینم.

تر مټ یې ونیولم، وېې ویل:

- کښنه، ساړه خوره.

کښناستم.

بودی سور اسویلی وایست:

- یو طرفه قضاوت مه کوه.

(c) ketabton.com: T

چینه مې کړه:

ـ هر څه مې په خپله ولیدل، نو دومره پستي! نجلی څیرې ګریوان له دفتره را کښته شوه.

بودی وویل:

ـ محمود دا کار نه کوي.

ـ ولې یې نه کوي! ته ووایه، محمود ملایکه ده؟

وېې ویل:

ـ ملایکه نه وه، خو دا شک مه پرې کوه چې ده به نجلی ته لاس ور اچولی وي.

ـ ولې؟

بودی غلې وه.

ومې ویل:

ـ ولې؟

یودم یې راته وکتل، ویې ویل:

ـ محمود خصي شوی دی.

سترګې مې ړې راوختې.

بودی وویل:

ـ زه دیارلس کاله په همدې شرکت کې یم، دلته یوې ځوانې کاریګرې هم تر یوې هفتې ډېره ګذاره نه شوای کولای. ستا غوندې ښکلې خو سات هم نه ایست، رابه غله، ببرته به یې په ژړا کار پرېښود، ځکه نو ډیرې کاریګرې په عمر پخې ښځې وې. محمود عیاش و، ډېر عیاش،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به د شپې په شرکت کې پاتې کېده، خپل ملګري به ې
راغونښتل، په هفته کې يې خامخا يوه مېله کوله، مېله به يې ښځو
وه.

ماته دې حالت خوند نه راکاوه، خو مجبوره وم، يوې اويا کلنې بې ک
ښځې ته چا مُفته ډوډۍ او سرپناه نه ورکوله. زه به تر سهاره په خپ
کوټه کې پاتې وم، د دوی له لوړ موزيکه او خندا به مې خوب نه شوی
کولای.

يو وخت يوه ځوانه ښځه راغله، ښکلې وه، ډېره ښکلې. په دربه
مازديګر محمود دفتر ته ور وغونښته، د رخصتي وخت و، نورې ښځې
لاړې، همدا ښځه په دفتر کې يوازې پاتې شوه، زه پوهېدم، محمو
پاک نيت نه درلود.

خبره مې سمه وخته، يودم چيغې شوې، په بېړه سالون ته ورغلم، ښځه
په منده پر زينو راکښته شوه، محمود لاس ور وغځاوه، د ښځې ګريوان
څيرې شو، دواړه په زينو کې را ورغړېدل، ښځه شکېدلې ګريوان له
سالونه ووته.

محمود ماته وکتل، په سترګو کې يې تکی شرم نه و پروت.

په دوهم مانښام د شرکت دروازه وتکېده، څوکېدار ورغی، خو بېرته په
تيلو شاته راغی. ما د اشپزخانې له ښيښې ورته کتل، دري مخ پتې
پياوړي کسان شرکت ته راننوتل، اول يې څوکيدار وتاړه، بيا د سالون
خواته ورغلل، يوه ته مې پام شو، په لاس کې يې د پسونو د خصي کېدا
اله نيولې وه. ما دا اله په کلي کې ليدلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خای پر خای کښناستم. نه مې چیغه واورېده، او نه هم کوم غږ. نیم ساعت وروسته لوېه دروازه وچونګېده، راغلې کسان ببرته له شرکته ووتل.

سالون ته ورغلم، محمود بېسده لوڅ پروت و، له نامه لاندې یې یوازې وینې وې.

د ځوکېدار لاسونه مې ور خلاص کړل، هغه شفاخانې ته زنګ وواهه. محمود مې کابو دوې میاشتې ونه لید. کله چې ببرته راغی، په لومړي خل ځورند سر رانه تېر شو.

سترګې یې شرمېدې، خصې و.

بودی ته توخی ورغی، ماته یې وکتل، ویې ویل:

ـ څه وخت وروسته یې ښځې طلاق تري واخیست، یو شپږ یا اوه کلن ګلالی زوی ورپاتې و، کله کله به یې شرکت ته ورسره راووست. دی تر یو څه وخته عصبي و، د شپې به تر ناوخته په دفتر کې پاتې کېده، ما یې خو خله د ژړا غږ اورېدلی و. وروسته تشویش ور ولوېد. تولې پخوانی کاریګرې یې خواب کړې. نوې ښځې یې ونیولې.

بودی غلې شوه، ویې ویل:

ـ دا کیسه مې خکه درته وکړه چې ته یې کسه یې، نېه مې ایسې، خپل کار کوه، د اولادونو ژوند دې مه خرابوه. محمود که پاک نه و، خو اوس له دې کارو لوېدلی دی، دی څه نه لري، خکه یې تر حوزې هم ونه رساوه.

بودی ولاړه شوه، ما کاغذ په بکس کې کښېود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سړی مې ولید، پاک راته ښکارېده، خو پاک نه و، ناپاکي ته یې له وسه نه کېده، څه یې نه لرل.

له هغه وروسته مې ښیښې ته نه کتل، د ناستي مخه مې بدله کړه.

ښیښې ته به مې شا ور گرځوله.

ښځو هم کار پیل کړ، دوی نه وې خبرې، له محموده یې ورټ کېده، یوازې لیلما کار ته رانغله.

زما هم زړه تنگ و، نور مې په دې شرکت کې سا بندیده.

دوې هفتې مې سر په سر کلنۍ رخصتي واخیسته.

یوه ورځ سرکاریگري تلیفون راته ونیو، ویې ویل چې لیلما درسره غږېږي.

لیلما راته ټینگه وه، ویل یې چې له ما سره به خامخا گورې.

ادرس مې ترې واخیست، مازدیگر باغ زنانه ته ورغلم.

لیلما په باغ زنانه کې غرفه درلوده، د ارایش وسایل یې خرڅول. دلته دېرش، څلوېښت دوکانونه او څو غرفې وې، دې باغ لوی پارک درلود، یوازې ښځې راتلې، دوکاندارانې هم ښځې وې، پارک ته تر اوو کالو لوړ ماشوم د راتلو اجازه نه درلوده.

لیلما له چایو پیاله را ډکه کړه، د خپل کار په اړه وغږېده، دا د دې وړې غرفې له عایده خوشاله وه، راته ویې ویل چې د څنگ غرفه یې خالي شوې ده. ویې نیسه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه نازړه وم، خو لیلما د غرفې په نیولو ټینګار کاوه، ویل یې چې تر څو به څوارلس زره تنخوا ته ناسته یې، هغه کار دې ورک شي چې روزي دي پکې مالومه وي.

د شپې مې تر ناوخته فکر وکړ، دې شرکت نور خولې راباندې لګولې، له خان سره مې وویل، راځه، خیر به دې په غرفه کې وي.

سهار مې غرفه ونیوله ، غرمه د محمود دفتر ته ور وختم.

محمود ټوکې کولې، ټوکې یې بې خونده راته و ایسېدلې، هیڅ خندا یې نه درلوده. استعفا مې ورکړه، بودی ته ورغلم، په غېږ کې مې ونیوله، دواړو ژړل.

له هغه ځایه نېغه باغ زنانه ته لاړم. له لیلما او د هغې له یوې ملګرې سره مې مشوره وکړه. د لیلما ملګرې راته وویل چې غرفې ته هغه څه راوړه چې ځینې نښځې یې په بنار کې په ازاده توګه نه شي اخیستلی. په ګډه مو لیست جوړ کړ، موی بر، سینه بندونه، نیکرونه...هغه څه وو چې نښځو هر ځای نه شوای اخیستلی.

په سودا پسې ونه وتم، د لیلما ملګرې بلده وه، دې په تلیفون کې هر څه را وغوښتل، بله ورځ پینځه ډک کارټنونه راغلل، پیسې مې ور وګنلې.

اوله ورځ مې یوازې یو سل او دېرش اوغاني سودا وکړه، دېرش ګټه وه، خو لیلما راته وویل چې حوصله به کوې، کاروبار د یوې ورځې خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میاشت ووته، د کارخانې د تنخوا نیمایي هم نه وه پوره شوې. پښیمانه وم، شرکت مې باید نه وای پریښی.

په ژمې کې کاروبار په تپه ودرېد، په واورو کې پارک مانا نه درلوده. بښځې نه راتلې.

اول وار مې په نوروز کې بخت بیداري وکړه، په دوو ورځو کې غرفه تش شوه، نوی مال مې را وغوښت. د هوا په تودېدو سره مې یو یخچال واخیست، رنګارنګ انرژیانې مې پکې کېښودې، باغ ته کورنۍ راتلې، دېګونه یې کول، سړو اوبو او انرژیانو ته ضرورت و.

ما به د میاشتې په اخیر کې حساب کاوه، ګټه یو رنګ نه وه، یوه میاشت به مې تر شلو زرو ډېرې ګټلې وې، بله میاشت به ګټه لسو، یوولسو زرو ته راټیټه شوې وه، روزي نه وه مالومه، خو له ژونده خوشاله وم، لور مې د کانکور امتحان ورکړ، د کابل پوهنتون حقوقو ته کامیابه شوه.

یوه ورځ د درېیم دوکان، دوکانداره راغله، دا یاسمین نومېده، له دې سره مې شناخت درلود، خوږه بښځه وه، د ورځې به یې خامخا یو، دوې پیالې شین چای رالېږه. بښځې د لاسي ګندنو لوی دوکان درلود. دې مرسته غوښته، ویل یې چې راتلونکې هفته د لاسي ګندنو یو نندارتون پرانستل کېږي، یوازې یم، درې ورځې مرسته راسره وکړه، درې زره افغانۍ رانه واخله.

خوښه مې شوه، یو سهار مو د زرتارو ګڼ کمیسونه په موتر کې واچول، نندارتون ته ورغلو. نندارتون ته یې د میدان هوایي پر سړک د ودونو په یوه بښکلي هال کې خای تاکلی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا غرفه مالومه وه، په ګډه مو ګڼ کوچياني کميسونه، تيکري او زريني خولی را وخړولې.

په سبا يې نندارتون پرانستل شو، ګڼ خلک رامات شول، ياسمين به د هر جنس په اړه تشريحات ورکول، ما به پيسې ګڼلې. مانبام مو دخل راټول کړ، څه باندې يو نيم لک افغانی وې. په دوهمه ورځ څو خارجيان راغلل، ترجمان يې درلود، له ياسمين سره يې خبرې وکړې، يوې سرې ښځې خپل کارت ورکړ.

دري ورځې ووتې، دري نيم لکه سودا شوې وه، خو ياسمين تر پيسو شناخت ته ډېره خوشاله وه، دې ډېرو کسانو ته خپل کارتونه ورکړي ول، له ډيرو کسانو يې اخيستي وو، ويل يې چې په تجارت کې شناخت مهمه دی، دا رنګه نندارتونونه دې ډېرو کاروباري خلکو ته ور پېژني. سم يې ويل، يوه هفته وروسته يوه ښځه راغله، دا ښځه مې په نندارتون کې ليدلې وه. له ياسمين يې ګڼ کميسونه واخيستل.

يودم مې قناعت خوښ نه شو، قناعت يانې همدا اوسنی حال، لوی فکر را ولوېد، ما بايد اوسنی غرفه پرېښې وای، خو د کار بدلېدا پيسې غوښتې، ما په بانک کې يوازې پنځوس زره اوغانی درلودې.

يو سهار ياسمين را غږ کړل، دا بدخشان ته تله، همکار ته يې ضرورت درلود، بل څوک نه ورته پيدا کېدل، د پينځو ورځو يې پينځلس زره راکولې.

خواب مې منفي و. اول مې خپل اولادونه يوازې نه شوای پرېښودلای، بل ښځه وم، بل ولايت ته سفر ښه نه راته ښکارېده. همدا خبره مې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

اولادونو سره شریکه کړه، د زوی مې خوښه نه وه، غیرت یې نه منله، خو لور مې راته ویل چې موږ څوک نه خوري، بلده به شې، په کاروبار به وپوهېږې، پرمختګ زړورتیا غواړي.

زوی مې په سخته قانع کړ، خو لا یې هم وربوز زړېدلی و. سهار مې یاسمین ته وویل چې تګ ته تیاره یم. دې د طیارې ټکټونه واخیستل، بله ورځ په بدخشان کې وو.

یاسمین شناخته درلود، خو ما هوټل غوښت، پردي کور ته مې زړه نه کېده. خبره یې ومنله. په لومړي ځل پر پاک کټ او پاکه بستره کې پرېوتم.

بله ورځ دواړو چادري پر سر کړې، د باندې ووتو، فیض اباد کوچینی ښار و، په نیم ساعت پلې تګ کې ترې ووتو. نږدې کلي ته ورغلو، یاسمین د یوه کور دروازه وټکوله، یوه زړه ښځه را ووته، له تودې ستړې مشې یې پوه شوم چې د یاسمین شناخته ده.

کور ته ورغلو، کور نه و، د غالیو اوبدلو کوچینی کارخانه وه. ګڼې نجونې کتار ناستې وې، زیاترو یې سرې خولی او اوږدې تکې تورې چوټی درلودې، غالی یې اوبدلې. بوډۍ یوه دروازه خلاصه کړه، کوټه له رنګارنګ ګنډ جامو، بدخشاني خولیو او سدریو ډکه وه.

د بوډۍ له خبرو پوه شوم چې دوی دا لاسي ګنډنې له کلیو را ټولوي. څو پټوګان ان له اشکاشمه هم ورته راوړل شوي ول.

یاسمین ځینې لاسي ګنډنې څنډې ته کړې، په ځینو نورو کې یې خپل فرمایش ور کډ کړ، ویې ویل چې په راتلونکو کمیسونو کې باید کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ زرتار او خامک ډېر وي، څه ډول ډیزاین ولري او له کوم ډول ټوکرو استفاده وکړي.

بوډی پوښتنه نه کوله، سر یې ژر خلاصېده، پوهېدم چې همدا یې کاروبار دی.

دوی د قیمتونو په اړه هم خبرې وکړې، بوډی وویل چې اوس د پخوا غوندې ارزانه جنس نه شي موندلی، دې کار ته د ډېرو خلکو ور پام شوی، ان د پامیر غرونو ته هم ورپسې څې او له پامیربانو لاسي ګنډنې اخلي.

یاسمین چې ورسره ووهلې، بوډی په سخته یو څه را ټیته شوه. یاسمین د جلا کړیو جامو پیسې ور وګنلې. اخیري خبره یې وکړه، اخیستې وسایل به ژر کابل ته ور لېږي.

بېرته بنار ته ورغلو، په یوه کوڅه کې د لاسي ګنډنو درې دوکانونه ول، یاسمین له ټولو سره بلده وه، په مبایل کې یې څېنې عکسونه ور وښودل، دې په لاسي ګنډنو کې تغیرات غوښتل. دوکاندارانو سرونه ورته خوځول، ګټه یې وه، په ګټه کې بحث نه وي.

په دوهمه ورځ یوه لوی سالون ته ورغلو، لیمځی او ګبلمان جوړېدل، تر څو غټو تورو دېګونو لاندې لمبې بلې وې، بنځو وړی رنګولې. یوې نجلۍ یوه لوی ګدام ته ور وستو. ګدام له لیمځیو، غالیو او ګلیمانو ډک وو. یاسمین خپل تلیفون راته ونیو، ما باید هغه ډیزاین لیمځي تري ټېل کړی وای چې لیکې او ډیزاینونه یې په عکسونو کې بنکارېدل. زه کېناستم، یاسمین له کارخانې ووته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ټوله ورځ ګډوډ لیمځي او ګیلمونه سره واړول. سترې شوم، وې ګنل، نولس لیمځي او ګلیمونه مې رانښودل شویو عکسونه ته نږدې مونډلي ول.

مور خلور ورځې په فیض اباد کې تیرې کړې، بهرته کابل ته راغلو. یاسمین نغدې پینځلس زره اوغانی را وګنلې، خو زه نه پوهیدم چې د نولسو لیمځیو او ګیلیمونو انتخاب په دومره پیسو او د طیارې په دې طرفه ټکټ ارزېدل که نه!

نه وه راته مهمه، ما خپلې پیسې اخیستې وې.

نېه و، په باغ زنانه کې مې نورې شناخته هم پیدا کړې، کله کله به په دوکانونو ګرځېدم. د نورو دوکانونو او غرفو په نسبت د لاسي ګندنو کاروبار نېه چلېده.

یوه ورځ څو دوکانداراني د یاسمین دوکان ته راغلې، زه هم ورغلم، دوی د یوه ټینکري په اړه سره غږېدلې، ګلانو او ظرافت ته یې حیراني وې. ماته هم وار را ورسېد، ټینکری مې وکوت، چکن و.

چکن د ماشومتوب دورې ته بوتلم، یو وخت له خپلې مور سره د غزني قره باغ ته د ماما خېلو کره تللې وم، چکن یوازې هلته جوړېده، خاص په قره باغ کې رواج و، هلته یې هم د جوړېدو ساحه ډېره محدوده وه، اندړو او تره کو ښځو نه پر سر کاوه، یوازې د خروټو او دفتانو رواج و.

چکن ته ټولې دوکانداراني خوشاله وې، نوی ورته ښکارېده. چکن په هماغه ورځ خرڅ شو، یاسمین په همدې یوه ټینکري کې دوولس سوه ګټه کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر را ولوېد، په باغ زنانه کې یوازې د شمالي ولایاتو او هزاره جاتو لاسې ګندنې وې. د غزني هېڅ هم نه ول. نه جولی کمیسونه او نه هم چکن تیکري.

بله ورځ مې همدا خبره یاسمین ته وکړه، علت یې نا امني وګڼله، ویل یې چې دوی شمالي ولایاتو او هزاره جاتو ته له ویرې پرته سفرونه کوي، خو له میدان ښاره هاخوا نه شي تلای.

خبره یې سمه وه، د جګړو په سیمو کې یوازې ویني خرڅېدې، لاسي ګنډنو ته به څنګه د چا پام ور اوښت.

فکر مې وکړ، په کاروبار کې نوی جنس نوی بازار لري، د قره باغ غریبو نجونو له غریبي ورځې را ایستم، خو مشکل دا و چې زه قره باغ ته نه شوای تلای. چا څه کولم، خو ماما خپلو ته به ورتلم، د کلونو کلونو ورکه طاهره موندل کېدله، لپور مې خبرېده، بیا راته کېناسته، ویل یې چې د پلار نیکه شمله مې په تا پورې ترلې ده، عزت ته به مې ګورې، واده به راسره کوې.

یوه ورځ د غزني اډې ته ورغلم، ګڼ موټروانان راباندې راټول شول، هر یوه ویل چې تر غزني به دي سالمه رسوو. خو ما خروتی موټروان پسې غوښت. یو خوانکی مې وموند، د یوه کلي نوم یې واخیست، زړه ته مې ولوېده، دا کلی په قره باغ کې و.

ده ته مې د چکنو، خولو (لستونو) او تټر خبره وکړه، اول یې تندی تریو شو، خو کله چې بې له چادري زما راوتلي سپین لاس ته وکتل، یو واړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په غږ کې پوستوالی راغی، په خپله راته غږېده، ویل يې چې
دوې خويندې هم چکنونه جوړوي.
قیمتونه مې ترې وپوښتل، ویل يې چې هلته يې هره ښځه يا نجلۍ
خپل ځان له پاره جوړوي، کله کله يې پلوري، خو له کلي نه وځي
یوازې هغه څوک يې ترې اخلي چې د واده مراسم ولري. ښه چکنې
تر زرو اوغانیو لوړ نه دی.
له موټروانه مې دوه چکنونه وغوښتل، بانې ته مې پرې نه ښود، ورښه
مې کړه چې هر یو په څوارلس سوه درنه اخلم، خو شرط مې کښود
تر ټولو ښه چکنونه به يې راته راوړل.
ما تلیفون نه درلود، موټروان راته وویل چې درېیمه ورځ مې همدلته
غواړه.
بیانیه مې ورنه کړه، پوهېدم، په دوو ټیکریو موټر نه درنېده، ګټه يې
لیده، ضرور يې راوړل.
په درېمه ورځ ورغلم، یو چکن مې خوښ شو، بل هم ښه و، خو ګلان
يې ډک نه ول راغلي. همدا یو مې ترې واخیست، خو موټروان شله وه،
دوهم مې نه اخیست. اخیر اتو سوو ته راغی، پوهېدم چې په اتو سوو
کې به يې هم ګټه کړې وې، د دواړو پیسې مې ورکړې.
په هماغه ورځ مې ټیکري یاسمین ته ور وړل، نورې دوکانداراني راغلې،
ان د هغه چکن په صفت هم نه مړېدې چې ګلان يې تش ول.
ټولو یوه پوښتنه کوله "دا ټیکري دې له کومه کړل؟"
صافه خبره مې ورته وکړه چې د لاین دربور راته راوړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه چکنونه یوې دوکانداري ور واخیستل، په دواړو کې یې اته سوه ګټه راکوله، خو بلې مداخله وکړه، زر یې کړې. تیکري مې ورکړل. ماسپښین یاسمین ور وغوښتم، تندی یې سم نه و نیولی. ویل یې چې په کاروبار کې به ځینې رازونه نه رسوا کوې، پټ به یې ساتې، دې ته د موټروان خبرې خوند نه و ورکړی.

وروسته راسره وغږېده، ویل یې چې ماماخېلو ته ورشه، همدا لاسي ګندنې را بار که، له خرڅېدو یې بې غمه یې، ګټه نیمایي، خو زه قره باغ ته نه شوای تلای.

د ورځې به خامخا څو ښځو د چکنونو پوښتنه کوله.

یو وار بیا ادې ته ورغلم، هماغه موټروان مې ومونده، ما چکنونه غوښتل، خو ده د موټر د مخې ښېښه را ونښوده، مرمۍ ترې وتلې وه، ویل یې چې دوې ورځې مخکې په جنګ کې ګیر شوم، لاره خطرناکه ده، د تره زوی مې د دوبۍ وېزه رالېږي.

ترې روانه شوم، خو ده را پسې غږ کړل، د تلیفون یوه نومره یې راکړه، ویل یې چې دې سړي ته زنګ ووهه. ده په قره باغ کې پنډه ګرځوله. له ښاره به یې کلیو ته زنانه توتې او د چکن د تیکریو د جوړولو نرې سانونه وړل، ډېر رواجونه ور مالوم دي.

په هماغه ورځ مې یو ساده تلیفون واخیست، ماخستن مې نومره ووهله، غږ زور و، سړی توخېده، په سخته یې خبرې کولې.

په تلیفون کې نه سره پوهېدو، د کور ادرس مې ترې واخیست، خو ده د دوکان نښه راکړه، قلعه حیدر ته یې ور وغوښتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلعه حیدر تر کمپنی ډېره پورته وه. سهار ورغلم، یوازې خو دوکانونه
ول. تلیفون مې ورته وکړ، نړدې غږ مې واورېد، یوه سپین ږیرې مېړه
هوا ورکوله، له زړې سدرۍ یې مبایل را وایست، غږ د ده له خولې و
تلیفونه په یوه وخت را ووت.

ورغلم، سپین ږیرې د موټرو د پنچرې دوکان درلود، له تازه زخمې کړې
ګوتې یې وینې څڅېدلې، مخ یې په خاورو کې د پراته ټایر غوندې تک
تور او سپېره و.

مخامخ اسانه وپوهېد، خو ټنډه یې تروه وه، ویل یې چې اوس بوډا شوی
دی، په کلیو نه شي ګرځېدای، خو ما د ګټې خبرې یادې کړې، ورنه
ومې ویل چې په هر ټیکرۍ کې نښې پیسې درکوم.

ده یوه ماشوم ته ورناره کړه، ورته ویې ویل چې پر دوکان پام کوه.

په ده پسې روانه شوم، کور یې د نړدې تنګې کوڅې په پای کې و
ورغلو، کور یوازې دوې خامې کوټې درلودې. یوه زړه بڼځه په جوړه
کې ودرېده، نور کوچنیان را ووتل، پزې یې بهېدې، پرتګونه یې نه ول
زړې بڼځې په حیرانۍ لاس راکړ، بوډا ورسره وغږېد، ورته ویې ویل چې
مور واله ده.

کوټې ته ننوتو، دوو خوانو بڼځو چکنونه پر سر کړي ول، د زرتارو کار
یې کاوه.

کېناستم، چای او کلکې شیرینې یې راته کېښودې.

د زړې بڼځې زړه ډک و، داسې راته وایسېده لکه ډېره پخوانۍ شناخته
چې یې موندلې وې، وار له واره یې د کلي کیسې را واخیستې، یو زوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې طالب و، بل اربکی. دواړه په يوه جګړه کې په يوه وخت وژل شوي ول.

دې اوږدې خبرې وکړې، تر خبرو يې ژړا او د پزې کشول ډېر ول.

دوې ناستې ښځې يې د زامنو کونډې ورپاتې وې، هرې يوې يې په ځوانه ځواني کې ګڼ پرله پسې اولادونه لرل، په دې کور کې تر تولو مشر کوچينی لس کلن و، هغه هم توله ورځ له بوډا نيکه سره د موټرو پنچري نيوله.

نور کوچنيان راغلل، د چا پزې بهېدې، چا توخل، ځينو پرتګونه نه وو اغوستي.

پښتون په ژوند کې بې حسابه دی، خو يو غوا وچه نه پرېږدي، يو ښځه، زياتره ښځې يو کال هم وچې نه پاتې کېږي، کال په کال اولاد راوړي.

د غم خبرې مې بدلې کړې، زرتارو او لاسې ګنډنو ته لاړم، خو دلته له زرتارو سره هم غم ګډ و، بودی له زاړه صندوقه يوه سپينه توته را وايسته، ليکنه يې په زرتارو ډکه شوې وه، تر غټې زرينې کليمې لاندې فارسي خط و ، محمد الله ولد عيد محمد به عمر ۲۸ سالګي شهيد گرديد... دوهمه توته يې راته کېښوده، دې توتې هم له زرتارو ډکه ليکنه درلوده، يوازې نوم او عمر فرق درلود، دوهم زوی يې شپږويشت کلن ليکلي و.

په دواړو توتو کې د شهيد تکی راغلی و.

دا کورنی يو کال مخکې له قره باغه کابل ته راغلې وه، بودی راته وويل چې د زامنو د مرګ يې کال نه دی پوره، دا توتې يې ټرندو د قبرونو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شناختو لپاره جوړې کړې دي. په اختر کې ورځم، همدا توتې يې پر لکنو دروم.

اخير د خوشالي خبره پيدا شوه. له صندوقه دري چکنه را ووتل، نښو راته وويل چې دا چکنونه يې د خپلو ځانونو له پاره جوړ کړي دي.

هر چکن ته مې يونيم زر اوغاني قيمت وتاکه، د ټولو خولې وازې وې، پوهېدم چې دومره پيسې يې د بسته مياشتې خرڅه ده.

وروسته له سپين ږيري سره وغږېدم، ده ته د قره باغ ټول کلي مالوم ول، ډېر شناخت يې درلود، دېرش کاله يې سوداګري کړې وه، کال مخکې لا په کليو ګرځېده، زياتره نښې يې پېژندلې، نومونه يې ور مالوم ول، پوهېده چې په کوم کلي کې کومې نښې او کومې نجلۍ د چکنونه په جوړولو کې وړې ده.

بودا راته وويل چې په ځينو کليو کې تيار کميسونه هم پيدا کېږي، خولې (لستونې) سينې او لمنې يې په زرتارو جوړوي، په لمنو کې يې ګردې اينې نيول شوې دي.

زړه نښه هم په دې خبرو نښه پوهېده، دې کوچياني کميسونه نښکلي ګڼل، ويل يې چې شالمي، زوی او لور هم لري.

له نښې مې مالومات وغوښتل، شالمي له مريو جوړېدل، دري کونجه شکل يې درلود، د کميس پر دواړو اوږو اښودل کېدل. زوی او لور بيا له مريو جوړ واړه ځلورکونجه شکلونه ول چې د ناوې پر لستونو د دې له پاره ګندل کېدل چې ناوې ته خدای زوی او لور ورکړي.

زړه مې نښه شو، اقلا لور يې نه وه هېره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بودا ته مې په ګټه کې فیصدي وټاکله، ورته ومې ویل چې دا شیان راته راوړه، دېرش فیصده ګټه یې ستا. دی په فیصدي نه پوهېده، لنډ مې ورته وویل چې په هرو سلو اوغانیو ګټه کې یې اویا زما، دېرش یې ستا. دی خوشاله و، خو خریداري پیسې غوښتې. فکر مې وکړ، دا خلک له زړه صاف راته ښکارېدل، که صاف هم نه وای، بله لار مې نه درلوده، خطر به مې مانه.

بله ورځ مې دوکان ته اته څلوېښت زره اوغانی ور وړې.

درېیم ماخستن مې تلیفون ورته وکړ، تلیفون یې بند و.

څلورمه او پینځمه ورځ هم ووته، د بودا تلیفون کار نه کاوه. طاقت نه راته، سهار وخته کورته ورغلم، بودی راته وویل چې اندېښنه مه کوه، هلته تلیفون کار نه کوي، پایې یې ویشتلې دي.

دې د چایو ست وکړ، خو زما غرفې ته ور بیړه وه.

بودا شپږمه ورځ په خپله تلیفون راته وکړ، زړه مې بهرته خپل ځای ته ورغی، بودا راغلی و. سهار وخته ورغلم، غټه غوټه یې راته کېښوده، تیکري، ګڼ کمیسونه او څو خولی وې. تیکري او کمیسونه ښکلي ول، خو خولی مې خوښې نه شوې، نه مې وې تري راغوښتې، له ورایه یې تاوانې چیغې وهلې، هزارګی خولی یو په سلو تري ښې وې.

بودا د یوه یوه کمیس او تیکري قیمتونه راته وویل، یاده یې کړه چې کوم کمیس یې چیرې اخیستی، له چا یې اخیستی، اول یې په څو بیه کیږو، ده څومره چنې ورسره وهلې دي... په اخیر کې یې څو لوتونه راته ونیول، له اته څلوېښتو زرو یوازې همدا پاتې وې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې نه ګڼل، خو لوی لوټ یې پینځوسی و، تر دریو سوو نه ډېرېدې.
ور ومې بخښلې، زړې ښځې دعاوې راته کولې.
ټیکسي مې ونیوله، یاسمین ته ورغلم. یاسمین ښه، میانه او کمزوري ټیکري او کمیسونه بېل کېښودل، هر یوه ته یې بیه وټاکله، خو خولی یې بېرته راکړې، ویل یې چې نه خرڅېږي.
خولی مې په غرفه کې را وځړولې. چا ورکتل هم نه. میاشت ووته، یاسمین پینځلس زره ګټه راته ونیوله، ښه وه، خوشاله وم، خو یوې بلې دوکانداري راته وویل چې یوازې ستا برخه ګټه تر پینځه ویشت زرو ډېره راتله.
سر مې پسې ونه ګرځاوه، په یاسمین مې شک نه کاوه. په هماغه ماښام مې بوډا ته خپله برخه پیسې ور وړې، وړو زړو دعاوې راته کولې.
له بوډا سره مې دایمي خبره وکړه، تاوان یې نه ورته کاوه، مازې په میاشت کې درې یا څلور ورځې د پنچري کار ترې پاتې کېده، دومره کمې ورځې په پینځو، شپږو زرو ګټه ارزېدې، خو پوه مې کړ چې څه غواړم او څه نه غواړم.
یو ځل مې د یو لکو سودا ترې را وغوښته، ډېره وه، یو څو ټیکري مې نورو ښځو ته هم ور کړل.
یاسمین خبره شوه، د دې په دوکان کې زما پخواني څوړند ټیکري او کمیسونه یې هم کوڅې ته را وغورځول.
دا په غوسه وه، له خولې یې لاړې بادېدې، ویل یې چې دا شراکت نه شراکت، تا باید نورو دوکاندارانو ته جنس نه وای ورکړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ښځه مهربانه راته اېسېدله، ډېره مهربانه، خو لیلما راته وویل چې پیسې بدې دي، گرانښت له مینځه وړي.

یو څو کمیسونه مې په غرفه کې را وځړول، نور مې کور ته راوړل، خو په غرفه کې هېچا کمیسونو او ټیکریو ته نه کنل، په ټوله هفته کې مې یو هم خرڅ نه کړ. د لیلما خبره سمه وه، په لوکسه مغاره کې د وطن پلاستیکي څپلکې کېږده، ارزښت پیدا کوي. خلکو ته ښې ښکاري، ته هېڅ مه وایه، دوی یې په خپله خارجي بولي.

له نورو ښځو سره وغړېدم، دوی هم د لاسي گنډنو کاروبار کاوه، خو یاسمین یې نه شوای خفه کولی، له هغې سره یې د کلونو کلونو کاروبار درلود، پور به یې سره کاوه، یو کمیس یې هم نه رانه اخیست.

زړه مې مات و، د کلونو سمپولې پیسې مې خاورې کړې وې.

سپین ږیري څو وارې تلیفون راته وکړ، ویل یې چې ژمی را راوان دی، په واورو کې په کلیو نه شم گرځېدای، که هر څه غواړې، همدا یې وخت دی، خو ما نېغه خبره نه شوای ورته کولی، یوازې ماتله کېدا مې غوښته.

یوه ورځ لیلما راته وویل چې بل ځای یو لوکس دوکان ونیسه.

دوې خبرې وې، یو خو لوکسو دوکانونو ډېره کرایه غوښته، بل مې په نارینه وو کې دوکان نه شوای خلاصولی.

لیلما پور ته تباره وه، راته ویې وویل چې په دې خبرو پسې مه گرځه، اوس څښې ښځې هم دوکانونه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له دې سره مې شراکت وغوښت، ومې ویل چې کرایه په گډه پرې کولی شو، زه به مال راوړم، ته په دوکان کې کېنه، خو دې له ډېره درده وخندل، مېړه یې په ښځو کې هم کار ته په سخته پرېیښې وه.

یو وار بیا چورتي شوم، خندا او اشتها رانه لاړه، په کور کې اېښي کمیسونه مې پر زړه پراته ول.

لور مې یو ځل څو نمونې پوهنتون ته ورسره یووړې، یوازې ټوکې یې اورېدلې وې، نجونو ورته ویلي ول چې اول مېړونه راته پیدا که، بیا به د واده کمیسونه درنه اخلو.

نه پوهېږم، په ښار کې به پردي گلپوش موټر ته هم خوشاله وم.

یو وار مې څو نمونې راسره واخیستې ، په کوټه سنگي کې د لاسي گنډنو څو لوکسو مغازو ته ورغلم، څو کمیسونه مې بیه کړل، بیې یې اسمان ته ختلې، خپلې ور وړې نمونې مې ور وښودې، د دوی تر را خړېدلو کمیسونو ډېر ښکلي ول، خو نخرې یې کولې، خپله بیه یې هم نه راته جوړوله.

همالته مې د دوکانونو د کرایې پوښتنه وکړه، تر ټولو کوچینی دوکان تر درې سوه ډالره کم نه و.

د شپې مې بالښت په اوښکو لوند شو.

سهار مې غرفه خلاصه کړه، لاسي گنډنې مې په بوجی کې واچولې، لیلما ته ودرېدم، ومې ویل:

- دا غرفه له دې ټولو شیانو سره په څو اخلې؟

دې حیرانې سترگې راته نیولې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیلما ته مې کیلي ونیوله، هېله مې ترې وکړه چې خرڅه یې که.
دې په راوتلو رډو سترګو راته کتل.
بوجی مې کورته راوړه.
ماخستن زنګ راغی، لیلما وه، ویل یې چې غرفې ته یې خریداره پیدا کړې ده.
تعجب مې ونه کړ، موقعیت یې ښه و، همداسې نه پاتې کېده.
سهار ورغلم، له خریدارې سره مې چنې ووهلې، د اجناسو اخیستي لیستونه مې ور وښودل، هر څه مې د خرید په بیه وګڼل. غرمه کوټه سنګي ته ورغلم، په یوه مارکېټ کې هم خالي دوکان نه و.
په اول ځل مې ځینو نارینه وو ته خپله د تلیفون شمېره ورکړه، پوهېدم چې مزاحمت نه راته کوي، چادري مې نه وه پورته کړې.
هفته ووته، چا زنګ ونه واهه.
ورځې ووتې، له کوره ونه وتم. تل به په چورتونو کې ډوبه وم، خو یوه ښه خبره راغله، زوی مې انګلیسي ادبیاتو ته کامیاب شوی و.
یوه شېبه مې غم هېر کړ، درې خوراکه کباب مې راوغوښت، له اولادونو سره مې وخندل، ډېر مې وخندل، یو وخت مې اولادونو ته وکتل، دوی حیرانې سترګې راته نیولې وې، ځان ته مه پام شو، ژړل مې.
اول ځل مې تر لور مخکې زوی په غېږ کې ونیولم، دواړه راته کېناستل، یوه خبره یې کوله، دوی باور درلود چې ژوند اسانه کېږي.
سهار تلیفون راغی، ورغلم، په یوه مارکېټ کې یو نسبتا ګلالی دوکان خالي شوی و، ښېګڼه یې دا وه چې په دې دوکان کې مخکې هم جامې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خرڅېدلې، مصرف يې نه غوښت، ان د جامو د خرڅېدلو چنګګونه يې هم لرل.

کمیسونه مې ور وړل، ډاډه وم، چا نه راته کتل، په اول منزل کې مې دوې نښکلې نجونې لیدلې وې، دوکانداري يې کوله.
هیڅا کار نه راباندې ولاړه، د څنګ دوکاندار خاله وګڼلم، ده د ماشومانو جامې خرڅولې، راپام يې کړل چې ډکه بوجی له هغې نانځکې سره ونه لګېږي چې کمیس يې ور اغوستی و او د دوکان تر مخ يې درولې وه، خو کله چې مې چادري پورته کړه، خانم شوم، وار له واړه چای راغی، له دواړو لوريو مې د مرستې غږونه واورېدل.
"خانم، څه امر او خدمت."

سر مې پسې ونه ګرځاوه، اول مې دوکان پاک کړ، بیا مې جامې را وخړولې. زده مې وې، د یاسمین نښګنه مې نه هېروله، په دې يې پوه کړې وم چې څنګه د اخیستونکو پام را واړوم.
په هماغه مازدیګر مې یو کمیس خرڅ کړ.
سهار د څنګ دوکاندار ته ورغلم، ده وار له واړه ترموز ور واخیست، خو ما پوه کړ چې نه خاله یم نه خانم، نه به سره په عذابوو.
تر غرمې مې یو کمیس او دوه تیکري خرڅ کړل. خوشاله وم، راتلونکې نښه راته نښکارېده، خو ماسپښین یو له عمره پوخ سړی راغی، به غوسه و، ویل يې چې زمونږ بازار به نه را خرابوي، د دوو زړو وربښمین تیکرې دې په دیارلس سوه ورکړې و.
څه مې ونه ویل، حوصله مې وکړه، اوله ورځ مې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړی په خرابو اعصابو پورته وخوت.

شپه وروسته مې بیا د دوکان تر مخ تیر شو، لستونې یې تر څنګلو ور پورته کړې ول، له لنډې ډیرې یې اوبه څڅېدلې. پوه شوم چې تشنابونه پورته دي، سړي اودس کړی و.

د څنګ ګاونډي راته وویل چې دا حاجي صیب په اول منزل کې د لاسي ګنډنو دوکان لري.

حیرانه شوم، په دې تیکري کې ماته یونیم سل اوغاني پاتې شوې وې، حاجي صیب نهه نیم سوه ګټلې.

ماخستن مې پیسې وګنلې، د یوې ورځې ګټه مې دیارلس سوه وه.

سلا بلا مې خندل، چا چې یو کال په اوبو کې لنده دودی خوړلې وي، په یو وار دومره ډېره ګټه خندا ور ولي.

کار نښه و، له هیڅا سره مې مشکل نه درلود، دوکان ته یوازې نښځې راتلې، دوی هم له ما سره خانونه راحته ګڼل، کله کله به د سودا خونده نه وه، خو یوه ورځ به دومره کمیسونه خرڅ شول چې د څو ورځو غج به یې واخیست.

بودا مې په سره زمي کې په نوي مال پسې ولېږه. دا وار مې سر سم خلاصېده، پوهېدم چې کوم ډیزاین، کوم رنګ او کوم جنس نښه بازار لري. بودا ته مې د خپلو کمیسونو او تیکریو عکسونه ورکړل، ورته ومې ویل چې نښځې وبوهوه، دوهم څل همدا تغیرات تري غواړم.

پوهېدم چې زما فرمایشونه منل کېږي، د کلي نښځې مظلومې وې، په لومړي څل یو چا لاسي ګنډنې ورنه اخیستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دوهم جنس کې ټول تغيرات په پام کې نيول شوي ول.

يوه ورځ مې په اول منزل کې د حاجي صاحب په دوکان کې هم هس خه ومونډل چې ما له غزني را غوښتل.

لا ښه و، د کليوالو ښځو خواري بې ځايه نه تله، خو بيا به هم ډېرې ښځې ماته راتلې، کله کله به په خپلو مينځونو کې سره وغړېدې، ويل به يې چې همدا کميس يې په لاندې منزل کې په پينځه زره بيه و.

سودا مې ښه وه، هغوی چې ډېره ګټه کوله، کم جنس يې خرڅاوه، ما کمې اخيستې، ډېر جنس ووت.

د اوړي په اوله کې بودا ډوډی وکړه، د جومې ورځ وه، زه او اولادونه مې ورغلو. خامې کوټې رنګ شوې وې، د پلاستيکي فرش پر ځای مستعمله غالۍ ويړه وه.

زړې ښځې په غېږ کې ونيولم، ژړل يې، ويل يې چې له تا سره مو ژوند ښه شو.

بودا د پنچري دوکان پرېښې و، ده به ډېر وخت په غزني کې تېراوه، اوس له قره باغه پرته مقر او اندړو ته هم ته.

زړې ښځې دا وار د غم کيسې نه کولې، له اسراته غړېده، اول يې نوې کاسې را وښودې، بيا يې د ګوليو پاکټونو ته ودرولم، ويل يې چې اول وار ډاکټر ته ورغلم، د پښو د کلونو کلونو درد مې ښه شو، دوی پخوا د موټر زاړه تايرونه سوځول، اوس د ګازو نوې درې کيلوېي ډبه پوره دنيا ورته ښکارېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانومان هم دا وار یو څه پاک ښکارېدل، پزې یې نه بهېدې، پرتګونه بې اغوستي ول.

له دې انا او نیکه مې یوه ژمنه واخیسته. راسره ویې منله چې اول خرمنی به خپل لمیسان مکتب کې اچوي. ما نجوني هم یادې کړې، ناامیده یې نه کړم.

خپلې خلک پیسې لري، ژوند نه لري، خپلې خلک پیسې نه لري، خو په ژوند پوهېږي. بودا پیسې پیدا کړې وې، ژوند ور مالوم و.

زه هم د ژوند په رموزو پوهېدم، خپله مې ښه ژوند نه و تېر کړی، په نس نه وم مړه، خو د نورو ژوند پوهولې وم، وار له واړه مې په خوشال خان کې یو، یو منزله پاک کور کرایه کړ. کور غټه شنه حویلی درلوده، مازدیګر به له خپلو اولادونو سره لمر ته کښاستم، پام مې و، دلته ښځې کار ته تلې، د ځنګ د کورونو پردې نه کش کېدې.

اول وار مې زوی او لور ته مبایلونه واخیستل، ټوله ورځ به مو نه سره لیدل، د احوال اخیستلو له پاره ښه ول.

په یوه کال کې مې دوه واړې په نمایشګاوو کې ګډون وکړ، ډیرو خارجي دفترونو غوښتل چې ښځې له اقتصادي اړخه په پښو ودرېږي. پروژې وې، د ګنو لاسي ګندنو فرمایشونه راتلل.

په اول ځل مې بانکي حساب ته ډالر ورغلل.

اوس مې عمده سودا هم خرڅوله، کله کله به مې په یوه جنس کې تاوان وکړ، خو په دوهم جنس کې به دومره ګټه راته پاتې شوه چې تاوان به یې ژوندی وخوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غریب اسانه نه شي پورته کېدای، شتمن په سخته خوارېږي. زه اوس شتمنه وم. له هرې خوا پیسې راتلې.

اول پسرلی مې په خوشال خان کې یو، یو منزله کور واخیست.

لور مې یو ځل بیا خفه شوه، دا وار ډاکترانو ته حاجت نه و، ما مینه تجربه کړې وه، علامې یې نه رانه غلطېدې، نه مې ډاکتر ته ور وسته او نه مې تر وېښتو کش کړه، وار له واړه مې ورته وویل چې څوک دی؟ چېرته اوسي او څه کاروبار لري؟

دا وار دې هم ډېرې نخرې ونه کړې. پر یوه همصنفي مېینه وه، دواړه سره ګران ول.

بده نه راباندې ولګېده، لور مې ځوانه شوې وه، واده یې حق و، هلک مې په تلیفون کې سهار چای ته را وغوښت.

غنمرنګی ډنګر ځوان راغی، په بېله کوټه کې سره کېناستو. ځوان په اولو کې وارخطا و، خو وروسته بې د تندي خولې په خپله وچې شوې. عمومي مالومات مې ترې وغوښتل، دوی پینځه ورونه ول، په کرایي کور کې اوسېدل، مور او پلار یې ژوندي وو.

له عمومیاتو را ووتم، اوله خبره مې وکړه:

- لور مې بېل کور غواړي.

خواب یې مفنې و، ویې ویل چې دومره پیسې نه لرو، که وای هم بېل کور نه شم ورته نیولی، زه به هغه کسان څنګه پرېږدم چې درویشت کاله یې مینه راکړه، ویې روزلم، که به ناروغ وم، دوی به هم راسره ناروغه ول، که به روغ وم، راسره خندل به یې. په خپله به وړې ګرځېدل، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به يې په نس مور ساتلم، لمر ته يې ورنه کړم، درس يې راباندې ووايه او زما له پاره يې سختې وګاللې. کورنۍ مې ژوند دی، نجلی به په همدې کور کې را سره اوسي.

ده ته يې کورنۍ ارزښت درلود، لور ته مې يې هم ارزښت ورکاوه.

ومې ويل:

ـ زما لور درباندې ګرانه ده؟

سر يې وخړېد:

ـ هو.

ـ څومره؟

ـ دېره.

ـ څومره؟

نېغ يې راته وکتل.

ومې ويل:

ـ د لور له پاره مې تر ځان تېر يې؟ مرګ منې؟

يو واري يې وخندل:

ـ نه. زه يې د ژوند له پاره غواړم.

کافي وه، ده زما لور د ژوند له پاره غوښته. بله خبره مې ونه کړه.

له خوانه مې د هغه د کور ادرس واخيست، مازديګر له مغازې علاوالدين ته ورغلم، بې نخښې کورونه ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور مې ومونډ. هلک خوار ژوند درلود، مور یې یوې کوټې نه ور وسته.
یو تنکی خوان او دوه ماشومان کتابونو ته پراته ول، تنکي خوان په بهر
پښې ور تولې کړې، بخښنه یې وغوښته. له کوټې ووت.
دوی په نزاکت پوهېدل. بخښنه مانا نیمایي انسان.
نیمایي نورې خبرې یې مور راته وکړې، دلته په دریو کوټو کې لس
کسان اوسېدل، یوازې مشر ورور یې واده درلود. نور ټول واړه ول، مکتب
ته تلل.
غټه غټه نه غږېده، په غریبي نه شرمېده، د کور ټول عاید شل زره
اوغانی وې، وچه یې خوړله، زاړه یې اغوستل خو خپل اولادونو یې
کورسونو ته لېږل.
نږور یې چای راوړ، تېکري یې ډېر لنډ و، پوښتنه مې ترې وکړه، جامې
یې په خپله اخیستې، د رنګ او انتخاب واک یې هم خپل و، هېڅ نه
و ورته ویلي چې لمنه دې لنډه یا اوږده ده.
همدا یو مثال بس و، دې کور ته تان نه راته، ښځو ته دا نه ویل کېدل
چې له همدې یوه تانه د کرکیو پردې او خپلې جامې جوړې کړئ. دلته
ښځو دومره ازادي درلوده چې د خپلو جامو رنګ په خپله وتاکي.
نورې کوټې مې ولیدې، مستعملې ایرانی غالۍ پاکې وې.
ماخستن له لور سره کېناستم، د خلکو غریبي مې یاده کړه، خو هغه
نجونې چې نښتمن ژوند یې تېر کړی وې، ډېر توقعات نه لرې، دې د
مورک له خولې وج اتام (د دودۍ توته) را ایستلی و، له غربته نه
وېرېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې منله، خو شرط مې کښښود، د کوژدې مراسم به ژر نیول کېدل، خو واده به کال ته کېده. دوی کال وروسته له پوهنتونه فارغېدل.

مراسم ساده ول، خپلوان نه وو، لېور او یو دوه لیري تربرونه مې ول، خو ما نه خبرول. بودا، سرکاریګري او لیلما ته مې تلیفون وکړ، ټولې نه، خو څو ښځې راغلې، له سر کاریګرې مې د شرکت د زړې صفاکارې پوښتنه وکړه، ویل یې چې هغه پخوانۍ سبکه نه ده ورپاتې، دېر وخت ناروغه وي.

څلور زره اوغانۍ مې د علاج له پاره ور ولېږلې.

یوه ورځ لیلما راغله، ژړل یې، میړه یې د بدودو (پښتورګو) تکلیف درلود، تداوي یې پیسې غوښتې، ور مې کړې.

میاشت وروسته مې زنګ ورته ووایه، راغله، وریاده مې کړه چې په شریکه به یو دوکان ونیسو، کار ته کوه، پیسې یې زما.

غربت پر اجازه زورور دی، ویې منله.

لیلما پاکه او زړه سواندې ښځه وه، په سخت وخت کې یې لاس راکړ، غرفه یې راته ونیوله، اوس باید ما له خاورو را پورته کړې وای.

په نوي ښار کې مې دوکان ونیو، ګڼې لاسي ګنډنې مې ور بار کړې.

لیلما په کار پوه ښځه وه، تاوان یې نه راووړ.

کارونه دېر شول، له وسه مې وتلي ول، د لیلما په مرسته مې خپل دوکان ته بوه کاریګره ونیوله، ماغزه یې وځ نه ول، له کار سره ژر بلده شوه.

(C) ketabton.com: The Digital Library

وروسته دوکان ته ډیره نه ورتلم، یوازې خریداري به مې کوله، خو دواړو دوکانونو مدیریت ته مې پام و، ان د یوې اوغانۍ حساب به مې هم کاوه.

یوه ورځ په ټیکسي کې کښاستم، له کلونو وروسته شوربازار ته ورغلم. نه ورتلم، ټهرې ترخې خاطرې یې را یادولې، خو یو چا د یوه ترکمن د کور ادرس راکړی و، ویل یې چې د کور ښځې یې ښکلې غالۍ اوبدي. په شور بازار کې ډیر تغیر نه و راغلی، هماغه پخواني خام کورونه، تنګې کوڅې، او چټلې ویالې وې.

غالۍ مې ولیدې، په ناز اوبدل شوې وې، ګلالۍ ښکارېدې، خو له سړي سره په بیه جوړه نه شوم، د ده په قیمتونو کې ګټه نه راته پاتې کېدله.

یواړې مې زړه راته وویل چې پخوانۍ کوڅې ته ورشه.

ورغلم، د پخواني خام کور پر خای پخې کوټې جوړېدې.

ودرېدم، د حویلۍ دېوالونه پر خای پاتې و، یوه ته ورغلم، په دېوال کې زور مېخ لا نه و ایستل شوی. ښه مې په زړه و، دا مېخ مې د جامو د تناو له پاره ټکوهلی و، پر مېخ مې لاس ټهر کړ، ګوټې مې وسولولوې، د مېخ زنګو سړې کړې وې. یو غږ مې واورېد:

- له چا سره مو کار و؟

ور ومې کتل، یوه سړي د سیمینټو بوجۍ ګڼلې. بل څوک نه و، نو پوښتنه به همدې سړي کړې وه. له هغه مې د کور مالک وغوښت. نېغ یې راته وکتل، په سترګو کې یې حیراني پرته وه.

(c) Pashtoon.com: The Digital Library

له ده سره مې خبرې وکړې، دا کور یې درې میاشتې مخکې اخیستی
و.
یو ځل مې بیا حویلی ته وکتل، د پخوانۍ کور هیڅ نښه نه وه پاتې،
یوازې د بدرف پر ځاه لا هماغه پخوانۍ ډبله تخته پرته وه.
تیته شوم، له خاورو مې د یوې ماتې کاشۍ یوه وړه ټوټه را پورته کړه، د
نشناب سپینه کاشۍ مې وپېژندله، ټیکرۍ مې پرې تېر کړ، وخلېده،
په دې ځلا کې مې خپلې چیغې، ساندې او له بزې را څخېدلې
ځاځکۍ ځاځکۍ وینې ولېدې.
لاسونه مې مړه شول، کاشۍ ولویده، خو په پښو کې مې دومره زور و
چې پرې وخېژم، کاشۍ مې د بوټ لوړې تېرې پوندې ته سیخه کړه، د
ماتېدو له ټکا سره مې په مغزو کې پخوانۍ چیغې ورکې شوې.
له سړې مې د مامور قدوس پوښتنه وکړه، خو ده په دې نوم څوک نه
پېژندل، دومره یې وویل چې دا کور یې له بوه ازبکه واخیست.
یوه شوم، کور څو واړې خرڅ شوی و.
څو ګامه شاته راغلم، په زړه کې راتېره شوه چې د حویلی دروازه
همدلته وه. مامور قدوس په همدې ځای کې په زور مچې رانه اخیستې
وې.
یودم مې ایق کړل،په خوله کې مې د مامور قدوس له نصوارو ډکې
ترخې لاړې را وګرځېدې، منده مې واخیسته، د کوڅې تر سره په یوه
سا لاړم، ببرته ودرېدم. مامور قدوس مې باید موندلی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جومات ته ورغلم، ملا مې وار له واړه وپېژاند، خو ده ونه پېژندلم، نه و ملامت، اوس د کلونو مخکې هغه خړه پړه طاهره نه وه ورته ولاړه چې تیکري یې دري پینې درلودې.

ملا اودس کاوه. ډیر فرق نه و پکې راغلی. هماغسې تک سپین مخ او سپین پاسته لاسونه یې ول، طبیعي وه، پوستکی هغه وخت بدلېږي چې توله ورځ سره لمر او سړې هوا ته موچیتوب وکړي، په کولبه پسې روان شي، درېیم منزل ته خښتې پورته کړي، خو ده هېڅ کار نه کاوه، ژمی به ترکي بخاری ته ناست و، اوړی به د جومات د چت اته پکې په یو وار ورته تاوېدلې، دودی یې هم چربه وه، نوبت و، خلکو ورته راوړه، لمونځ یې خپل کاوه، خو قیمت یې له نورو اخیست. پر هر کور د میاشتې دوه نیم سوه اوغانی حواله وې.

له ملا مې د مامور قدوس د کور پوښتنه وکړه، حیرانې سترګې یې را واړولې، ادرس یې نه راکاوه، ذهن یې په اسانه لوستل کېده، پاک او حیاناکه مامور قدوس به دې سپین سترګې بې چادري پردی ښځې څه کاوه!

ورته ومې ویل چې پوروړې یې یم.

نرم شو، ادرس یې راکړ.

د ده په خبره کور یوازې دوې کوڅې مزل غوښت.

کور مې په اسانی وموند، نانوایي یې ښه ښنه وه.

یوې وړې نجلۍ د لرګي خیرنه دروازه راته خلاصه کړه. له اجازې پرته حویلی ته ورغلم. څاه ته نږدې ښوه په عمر پخه ښځه په خټو کې خیرن

(c) ketabton.com: The Digital Library

نشت ته ناسته وه، لاسونه يې تر څنګلو لوڅ ول، جامې يې مينځلې. يوه څوانه نجلۍ را ووته، جارو کړې خاورې يې تر چوترې لاندې واچولې، بېرته د کوټې وړه ته ور وګرځېده، خو يودم ودرېده، مخ يې را واړاوه، له هماغه ځايه يې را غږ کړل:

- مور تر پينځو کلونو کم ماشومان نه لرو.

پوه شوم، دې د واکسيناتورې ګمان راباندې کړی و. خو زه چوترې ته ور وختم. په عمر پخه ښځه هم حيرانه ودرېده.

وار له واړه مې ورته وويل چې مامور قدوس غواړم.

داواړو يو بل ته وکتل.

حيراني مې ور لنډه کړه، ومې ويل چې يو وخت مو په پخواني کور کې اوسېدم.

دواړو هيڅ حرکت نه درلود، د ډېرو غوندې وچې ولاړې وې، په پخواني کور کې ډېر خلک اوسيدلې ول، دې ښکلې ښځې په مامور قدوس څه کاوه؟!

اول له عمره پخه ښځه ژوندۍ شوه، لاس يې راوغځاوه، بيا څوانې نجلۍ په چوتره کې يو زور ليمځۍ راته وېړ کړ، تولې کېناستو، خو لا هم د دواړو سترګې له حيرانۍ ډکې وې.

ومې خندل، چای مې وغوښت، خو د دوی شوندې ويړې نه شوې، يوه شېبه غلې وې، ښځې، نجلۍ ته د چايو د راوړلو اشاره وکړه، کور ته د بوي ښځې د ورتګ علت مالومول په يوه پيالې چای ارزېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یودم له کوټې چیغې راغلې، اول یوه کوچینۍ نجلۍ راووته، وروسته د وېښتو د ږمنځولو زوړ برس پسې راغی، برس په تشت کې ولوېد، د صابون ځګنې اوبه باد شوې.

ښځه ورغله، له کوټې د ښځې پوچې خبرې را ووتې، درب شو، په کونه کې یوې بلې نجلۍ وژړل.

اوله ماشومه د حویلۍ په دروازه کې ودرېده، جړ، خیرن وېښته یې لړل، په مخ کې یې د خیرو توریې لیکې ښکارېدلې.

دوی باید دا وخت جنګ نه وای کړای. پوهېدم چې دا ځل زما وار دی، له لاسه به مې نیسي، تر دروازې به مې باسي.

ښځه راغله، تنده یې تروه وه، ویې نه شړلم، خو د شړلو له پاره یې مقدمه جوړه کړه، ویې ویل چې زما مېړه څه کوې؟

لنډ مې ورته ووېل چې یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

په خوله کې را ولوېده:

- له هغه وخت سره کومه علاقه نه لرم، د اوس خبرې کوه، اوس څه غواړې؟

ومې خندل:

- تاسي له مېلمنو سره داسې رویه کوئ!

غلې شوه، خو لا یې هم تندي ننوتې ګونځې درلودې.

ویې ویل:

- خو مېلمنه باید وپېژنو، ته څوک یې، ولې یودم کور ته راغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلی یو زور پتنوس پر غولي کښښود، په پتنوس کې توره لوګي وهلې شنه زړه چاینکه، یو ګیلاس او څو کلکې شیرینی وې.

ښځې ته مې وکتل:

ـ دا دې څه ده؟

ښځې ته غوسه ورغله، په خوشکه یې وویل:

ـ هله نو، زه کار لرم، ګیلاس در اخله.

نجلی وویل:

ـ ابی، بده ده.

ښځه له چوترې کښته شوه، د جامو مینځلو تشت ته کښناسته.

نجلی پیاله راته ډکه کړه، ویې ویل:

ـ خوا مه بدوه، وخت خراب دی، تېره میاشت څو کوڅې لاندې یوه کور ته دوې ښځې ورغلې وې، ویل یې چې د واکسین والې یو، په کور کې نارینه نه ول، یوازې یوه ښځه وه، ترلې بې وه، د کار شیان یې تري وړی ول.

ومې ویل:

ـ ته د مامور قدوس لور یې؟

ـ هو.

ـ مکتب وایې که پوهنتون؟

یودم یې غټې تکې تورې سترګې له اوښکو ډکې شوې، مخ یې واړاوه.

په غږیو کې یې وویل:

ـ یو هم نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې له غوسې ډکه ناره راغله.

ـ نجلی مه بې لارې کوه، هله نو، مخ دې ورک که.

ګیلاس مې را پورته کړ.

ښځه نېغه راته ودرېده، ویې ویل:

ـ پوهېدم چې بې څه نه یې راغلې، له اوله پساتي (فساتي) راته ښکاره شوې، که عزت درباندې ګران وي نو په پټه خوله له کوره ووځه.

نه تلم، په ما باندې عزت ګران و، د عزت له پاره راغلې وم، ما باید هغه څوک لیدلی وای چې زما عزت ته یې په سپکه کتلي ول.

ومې ویل:

ـ یو وخت د تاسو په زاړه کور کې اوسېدم.

یودم یې تر مټ ونیولم، چیغه یې کړه:

ـ بس ده، کانګې مه راوله، دا درېیم وار دی چې همدا یوه خبره راته کوې.

په ولاړېدو کې مې وویل:

ـ د دوو میاشتو کرایه راباندې پاتې ده.

د ښځې ګوتې مړې شوې.

کېناستم.

ومې ویل:

ـ هغه وخت نیستي راباندې راغله، وتښتېدم، کرایه همداسې پاتې شوه.

ښځه د چوترې پر ژۍ کېناسته. سر یې وخړېد، یودم یې وژړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې ویل:
نه یې ملامته، ما باید په اول کې درته ویلي وای.
ښځې په ژړا کې خپلې لور ته اشاره وکړه، نجلۍ لاړه، په یوه واړه قاب کې یې په حساب درې چاکلیټ راوړل. چاکلیټ د ډېر وخت راته ښکارېدل، د کاغذونو زر ورق یې تللي ول.
ما گیلاس را واخیست، خو ښځې زما بکس ته وچې سترگې نیولې وې، په بکس کې به خامخا د دوو میاشتو د کرایې پیسې وې، نه وه غلطه، سم فکر یې کړی و، ما ترکمن غالۍ خرڅونکي ته بیانیه را اخیستې وه، سودا ونه شوه، پیسې پر ځای پاتې شوې، خو کرایه مې چیرې ورکوله، مامور قدوس مې لید، یوازې یو ځل، لاړې مې ور تو کولې، تلم.
ښځه په خپله راته گډه شوه. دوه زامن او یوه لور یې ول، زامنو یې د بایسکلونو د ترمیم ورکشاپ درلود، یوه ته یې واده کړی و، څلور لونې یې درلودې، د نیستي له لاسه یې گذاره سخته وه.
وروسته د خپل مېړه په اړه راته وغږېده، ناروغ و، بله لاره یې نه درلوده، کور یې د علاج له پاره ورته خرڅ کړی و.
دې بدې ورځې کولې، وچه ډوډۍ یې په سخته موندله.
ښځو او ماشومانو ته مې خوا بده شوه، خو مامور قدوس لا د لاړو په تو کېدو ارزېده.
گیلاس مې کېښود. حوصله ختمه وه، داسړی مې باید لیدلی وای.
ټیټ وره ته مې سر ټیټ کړ، د تیاره کوچیني دهلیز سوړ بوی کلونه مخکې د کونډې نمجنه کوټه را په زړه کړه. نجلۍ یوې دروازې ته لاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور وغځاوه، دې کوتې غټه کړکۍ درلوده، رڼا وه، کونج ته یو څوک په خادر کې پروت و، یوازې یو غوږ یې ښکارېده.

په زړه کې را تېره شوه چې منډه وربانديې ور واخله، پر غوږ یې غاښونه ور ټینګ که، پر خپلو ژامو اخیري زور راوله، غوږ په غاښونو کې تري پورته که، څه.

خو حوصله مې وکړه، یو وار مې باید د مامور قدوس مخ لیدلی وای.

نجلۍ خپل پلار ته ودرېده، په خواره خوله یې وویل:

ـ شېراغا!

سړی غلی و.

نجلۍ وویل:

ـ یوه ښځه دې لیدو ته راغلې ده.

سړی وچونګېد.

خامخا به چونګېده، یوه ښځه یې لیدو ته راغلې وه.

نجلۍ خپلې مور ته وکتل، مور یې اشاره ورته وکړه، نجلۍ کېناسته، د خپل پلار له مخه یې خادر لیرې کړ.

یوه شېبه مې په حیرانۍ ورته کتل، د سړي د غومبرو هډوکې پورته راختلي ول، سپینه اوږده ږیره یې درلوده، زړه مې نه منله چې دا دې هاغه پخوانۍ ښوی مامور قدوس وي.

نړدې ورغلم، ده په راوتلو ړدو سترګو راته کتل. خولې ته مې یې پام شو، کړه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې غږ راغی:

- کال مخکې يې د ويني فشار پورته شو، حمله ورباندې راغله، په څو ډاکټرانو مو وګرځاوه، ټول يوه خبره کوي، وايي چې په اعصابو کې يې کوم رګ بند دی، د بدن يوه خوا يې هېڅ حرکت نه لري. ژامه يې هم کړه ده، له خبرو لوېدلی، خو سترګې او غوږونه يې سم دي، پوهېږي. ښځې خبرې کولې، ما سړي ته کتل، ده له ما سترګې نه اړولې. پېژندلې يې وم؟ نه پوهېدم.

ده يوازې راته کتل.

ور مخته شوم، ومې ويل:

- زه ستاسو په زاړه کور کې اوسېدم، کونډه يم، په ياد دې دي؟! د دوو مياشتو کرايه مې نه شوای درکولای!

له وارخطا سترګو يې پوه شوم چې زما له شونډو اخيستې تودې مچې يې په ياد وې.

وخوځېد، وچونګېد، لور يې مرسته ورسره وکړه، تر اوږو يې بالښت ور لاندې کړ، سر يې يو څه پورته شو.

ومې ويل:

- يو وخت دې يوه بوشکه غوړي، بوره، چاکليټ او شيريني راته راوړي وو. په زړه دې دي؟

ده يوازې راته کتل.

ومې ويل:

- بل وخت

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګېدا يې ډېره شوه، خبره مې ونه کړه.

ښځې وويل:

- مامور صېب همداسې زړه سوانده او مهربانه انسان دی، کوم وخت چې جوړ و او تنخوا يې درلوده، له ډېرو کونډو سره يې مرسته کوله، خو يې ورته بدبده، کله کله به ماخستن يودم له ډوډۍ ولاړ شو، ګوله يې نه تېرېده، ويل يې چې دا څنګه مسلماني ده، زه به د پسه ښوروا خورم، د کونډو او بې سر پرسته ښځو ماشومان به وړي ناست وي، هېڅ امکان نه لري، څو واړې يې له دسترخوانه ډکه کاسه ور واخيسته، يوې ګاونډۍ بې سرپرسته ښځې ته يې ور وړه.

د سړي سترګو ته مې وکتل، ومې ويل:

- مامور صېب پېژنم، نښه يې پېژنم، يو وخت يې له ما سره هم ډېره نيکي کړې وه.

د سړي سترګې ړوند راختلې وې.

ومې ويل:

- په ياد دي دي؟

په سترګو کې يې وارخطايي ډېره شوه.

دا فتح سړی مې څه کاوه، دې مردار خور ته خدای جزا ورکړي وه، پوهېدم چې دا څلور هډوکي وچ، له پښو او لاسونو لوېدلی، کړه خوله مامور قدوس تر څلورو مياشتو نه اوړي، په تېره اخېره مې نه شرماوه، خو د ده راوتلې سترګې ډېرې وارخطا وې، دې خبرې ته مې زړه نه خوږ، چې دا وارخطا سترګې به ښځه او لور شکي کړي، ډاډه وم، زياترو ښځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ه د مامور قدوس غوندې نارینه هم ملایکې نښکاري، په زړه کې یې هم
ه ورګرځي چې مېړه به یې په نیمو شپو د بې وسه نښځو دروازې
ورخلاصوي، په غېږ کې به یې نیسي، مچې به ترې اخلي، خو د پر نارینه
داسې نه دي، د خپلې نښځې پر غاړه خدایي سور بخار به هم د یو چا
د غاښ نښه ګڼي. وهي به یې، تکوي به یې، حتی وژني به یې.
له دستکوله مې پیسې را وایستې، په یاد مې وې، د ده د دوو میاشتو
کرایه شپږ زره کېده، خو ما لس زره ورته کېښودې. ولاړه شوم.
پرانه سړي ته مې وکتل، ومې ویل:
ـ له خدایه نه یم خبره، خو ما بخښلی یې.
مور او لور نېغ راته وکتل، خو بیا یې هم کوم شک وانه خیست. مامور
قدوس اسماني موجود و، اول به یې کوندې او یتیمان مړول، بیا به یې
خپله ګوله ور اخیسته، خدای به ولې نه بخښه!
د سړي په سترګو کې یو وار اوښکې ورغړېدې. څه یې ووېل، پوه نه
شوم، یوازې غږیو پکې ګډ و، خبرې یې داسې وې لکه کوم ماشوم چې
نوي ځو تکي زده کړي وي، مانا نه ترې اخیستل کېږي، ګډود یې وایي.
خو لور یې پوهېده. ویل یې چې پلار مې بخښنه درنه غواړي.
نښه ورغله، د سړي پر ډنګرو، لنډو غومړو یې د خپل تېکرې پښځکه
تېره کړه، مانه یې وکتل، د غېرګو سترګو بانه یې سره ور وسټل، مانا مې
ترې واخیسته، د سترګو پټولو یې پوه کړم چې یو څه وایي، خو ته مه
خفه کېږه، خبره مې یوازې ناروغ سړي ته د زړه ورکولو له پاره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهرته يې سړي ته وکتل، ورو يې وخندل:

ـ ته نېک انسان يې، بخښنه بايد دا درنه وغواړي چې کرايه يې نه وه درکړې.

سړي يودم وژړل، ژړا خبرې نه دي، روغې يا کړې خولې ته ضرورت نه لري، ژړا له زړه راوخي، د دې سړي زړه ژړل.

هماغسې را ووتم، د حويلي په دروازه کې له شا ناره راپسې راغله:

ـ ته ملايکه يې!

ونه درېدم، په تنګه کوڅه کې چټکه روانه وم، يوه زړه بښخه رانه ودرېده، يو بغله تري تېره شوم، بښخې راپسې غږ کړل:

ـ لوړې! خيريت دی؟!

ځان ته مې پام شو، تيکری مې په غاړه کې پروت و، ژړل مې.

د مامور قدوس له پاره مې نه ژړل، د ځان له پاره مې ژړل، د خپلو پخوانيو سختيو له پاره مې ژړل، د تېرو بې وسيو له پاره مې ژړل، د دې له پاره مې ژړل چې په دې ټولنه کې به ځومره مامور قدوس دوی د ځومره کوندو او بې وسه بښځو له بې کسی او مسکينی استفاده کوي، په زور به يې په غږ کې نيسي، مچې به تري اخلي، عزت ته به يې قيمت ټاکي "يو ساعت راسره تېر که، د يوه کال له کرايې بې غمه يې" دلته دېر کم کسان له نيستمنو او بې سرپرسته بښځو سره د خدای له پاره مرسته کوي، دېر خلک يې په چادري کې پټ، اندام هم لوڅ لېږ تصور کوي، په ذهن کې يې د خياط غوندې ناف اخلي، ان د جزاړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوندې په اوو ټوټو کې پټې ملا ته یې هم اندازه ټاکي، څومره به وي؟ نرۍ که پنډه؟ !

عمر یې هم استانه مالومولی شي، که په ټټر کې چادري نېغه ولاړه وه، خوانه ده، خریدار لري، که څرېدلې وه، نه ارزي. پښې یې د عمر بله نښه ده، که یې سپینې او صافي پښې درلودې، یودم یې پیریان ورته ونیسي، ورباندې مهربانه شي، اول یې واړه زوی یا لور ته لسگون ورکړي، بیا ایسکریم ورته واخلي، وروسته یې په خپله له اجازې پرته، د کور بام ته ور وخېژي، واورې یې واچوي، له بامه بېرته کوڅې ته ټوپ کړي.

بیا کور ته یو څه خوراکي مواد ور ولیږي، مخکې نه ورځي، وار له واره سپین سترگي تاوان لري، په اول کې باید حیاناکه ښکاره شي، اعتبار پوخ کړي، خوراکي مواد په حویلی کې ورته ږدي، ان ور گوري هم نه، بېرته یې ټیت سر له کوره وځي.

بل ځل ماخستن ناوخته دروازه ور وټکوي، نرم عطر یې وهلي وي، خپل گروپونه به یې بل وي، خو په ټوله کوڅه کې به له بې کسه ښځې د برق پوښتنه کوي.

"برق لرئ که نه؟ زموږ خو نشته."

ښځه به لنډ ځواب ورکړي، خو دی به یې په اسانه نه پرېږدي، اول به ووایي چې د برق له لاسه یې په کور کې یو غوړپ اوبه نشته، بیا به خپل قیمتي مبایل راوباسي، چارج به یې پوره وي، خو دی به د ښځې سترگو ته مړ کړی تلیفون ونیسي، ورته وبه وایي چې تلیفون یې ټکی چارج

(c) Ketabton.com: The Digital Library

نه لري، وروسته به تليفون له خپل خيالي کاروبار او تجارت سره وتړي، وبه وايي چې د موټرو په شورم کې شريک دی، دوی موټر له دوبی راغواړي، خو کله کله دلته هم کومه واره ناکه سودا وکړي، نن مې يو موټر وليد، گرانه و، خو يوازې رنگ يې په دې ارزېده چې زر ډالره اضافه ورکړم. خو بيا مې هم چنې ورسره ووهلې، اخير په دوولس زره ډالره ورسره جوړ شوم، بيانيه مې ورکړه، خو کارونه ډېر دي، د ورځې د څو موټرو سودا کوم، شېبه مخکې نوي اخيستي موټر شک را واچاوه، تليفون مې يو فيصد چارج هم نه لري، هېر مې شول چې د موټر د اسنادو پوښتنه ترې وکم، پاک دي که باقيداري لري.

دی به چټياټ وايي، ځان به غټ غټ ښيي، خيالي سرمايې به يادوې، د نظافت مراعاتول به ښه گڼي، له خولې به يې د چڼاسو او ورستې غوښې بوی خيژي، خو د خولې له بويه به بد وړي، د غاښونو مينځل به يې خوښېږي، خو فکر به يې گنده وي. ډډوزې به ترې خېژي.

غږيږې به، د خپلې مهربانۍ او ځان ښودلو له پاره به چټياټ غږوي، خو مسکينه، بې کسه ښځه به يې د مجبوری له مخې خبرې اوري، دا به په وېره کې وي، خدای خدای به کوي چې کوم گاونډي يې په کوڅه کې تېر نه شي، خو ده ته به هېڅ هم نه شي ويلای، ځان به يې د احسان ېوروړې گڼي، سړی به سوکه سوکه اصلي خبرې ته زمينه سازي جوړه کړي، وبه وايي چې خير، که غريبه يې، خو خدای ښايسته پيدا کړې يې، بل څوک دومره غټې سترگې، اوږده باڼه او سپين، نوراني مخ نه لري...جذابه يې، ډېره جذابه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې ته به دا خبرې خوند نه ورکوي، همدا ګړی به یې وږي، په خولو کې ډوب، ناروغ کوچیني ته ور بېړه وي، خو بیا به هم څه نه وایي.
دی به جېب ته لاس کړي، کوچینی کاغذ به را وباسي، په کاغذ کې به د تلیفون تیاره شمېره لیکل شوې وي، ښه به پوهېږي چې ښځه په وچه ډوډۍ پورې حیرانه ده، مبایل نه لري، خو سړی به شپې ته خبره جوړه کړي، وبه وایي چې په دې ورځو کې غله ډېر شوي دي، د شپې کورونو ته ور اوړي، خو هېڅ خوا مه بدوه، مه وېرېږه، په دنیا کې ری مه وهه، زه خو یم، د شپې یوه بجه مازي مسکال راوکه، پر دېوال در اوړم.
که ښځه د ده په حماقت پورې هم وخاندي، سړي به کار جوړ ګڼي، ورځي، خامخا پر دېوال ور اوړي.
ښځه به په زړه کې بیداره وي، د ده په ناولي نیت به پوهېږي، خو بیا به هم ورته وایي چې ډېره مننه، که کومه خبره وه، حتما درته وایم، بخښنه به ترې وغواړي، دروازه به پورې کړي، خو دی به د وره په لیخک کې پښه کېږدي، که زړور و، حمله به پرې وکړي، په غېږ کې به یې ونیسي، مچې به ترې واخلي، ړنګه به یې کړي، که بې زړه و، بیا به هم اعتبار نه خرابوي، وبه وایي چې خیر، ښه او بده پېښېږي، د ورځي هم غږ کولای شې. خو په جنسي فقر اخته زیاتره کسان په کونډو او بې کسه ښځو زړور ورځي، پوهېږي چې د پوښتنې څوک نه لري، شرم خو هسي هم نه ترې کوي، خپل مصرف او مهرباني بې نتیجې نه پرېږدي.
په زوره یې په غېږ کې نیسي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زیاتره دا ډول بې کسه، مجبورې او بې وسه ښځې د غولو څاه نه لري، یوازې ژاړي، له نمجن کوره وځي، لیري ځي، د ښار په بله څنډه کې یوه زړه کوټه په کرایه نیسي، خو دلته هم مامور قدوس دوی شته. سپږمې یې پورته نیولې وي، بوی کاږي، رمباړې وهي، ژر پوهېږي چې کوڅې ته نوې کډه راغلې ده. اه! څومره بختوره کډه! کونډه له خدای پرته هېڅ هم نه لري. ښه ده، د پوښتنې یې څوک نشته، مېړه نه لري. ځوانه جانه ده، که یې شهوت قانع نه کړي، نو د اولادونو تشې ګېډې یې ژر قانع کوي.

دوی خدای هېر کړی، هېر نه، هسي یې هم هېر وي، ښځه به په کمیس، ټیکری، بنیان او چادري کې پټه وي، خو دوی ته به له شاتو ډک بې سرپوښه مرتبان ښکاري. په دې اړه به فکر کوي چې ځان څنګه ور نږدې کړم.

نږدې کېدا هم ډېر فکر نه غواړي، مازې یې اولادونه په اوبو کې له وچې لندې شوې ډوډۍ را پورته که. خو نېغ نه شي ورتلای، اول په کوڅه کې د کونډې یا بې کسه ښځې د ماشومانو پر سرونو د مهرباني لاس ور تېر کړه، پاپړ یا ایسکریم ورته واخله، بله ورځ یو لسګون ورکړه. بېړه مه کوه، اول به باور پیدا کوې، کونډې ته باید مهربانه ښکاره شې، یوه هفته وروسته یوه پینځه لیتره بوشکه غوړي، چارک بوره، پاو چای او یوه خلطه ارزان بیه چاکلیټ ور وړه، خدای مهربانه دی، کار جوړېږي.

دا خلک په ګنده توب کې هم له خدایه مهرباني غواړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک یې که، په چټلي کې چې څومره خلی وهې، بوی یې ډېرېږي.
ژړغونې کور ته راغلم. ټوله شپه مې د مامور قدوس د ښځې په اړه فکر
کاوه، مظلومه وه، هر څه یې منل، خو په خپل مېړه یې د مردار خوري
شک نه راته. که سجده روا وای، پزه او تندی یې پر خاورو ورته اېښودل.
ډېر کارونه ډېره گرځېدا غواړي، کله کله به ماښام ناوخته کور ته راتلم،
چاره نه وه، یوه لوکسه ټوډي مې واخیسته، سپین ږیری موټروان مې
ورته ونیو. موټروان به ډېر وخت په خپل کور کې و، یوازې د گرځېدا په
وخت به مې راغوښت.
یو ماخستن مې د کاروبار شریک بوډا تلیفون راته وکړ، اوله خبره یې
زیری و، ویل یې چې په قلعه حیدر کې یې په اته لکه یو کوچینی کور
واخیست.
خوشاله شوم، مبارکي مې ورکړه، ده راتلونکې جومه د غرمې ډوډۍ ته
ور وبللو.
سهار مې موټروان نه را وغوښت، زحمت مې نه ورکاوه، موږ د بوډا په
کور کې څو ساعته پاتې کېدا غوښته، د ده دومره ماتلي ښه نه وه.
زوی مې له خپلو همصنفیانو سره پغمان ته ته، مېله یې درلوده، موږ ته
یې ټیکسي راوسته، زه او لور مې موټر ته وختو. بوډا په تلیفون کې
ادرس راکړ، نوی کور مو ونه موند، دا وار په خپله سړک ته راغی، هغه
پخواني تور، زیږه لاسونه یې نه لرل، مخ یې تک سپین و، سبینه ږیره
یې ځلېدله، پاکې اوتو کړې جامې، ثوره نوې سدرۍ او ورېښمینه
لونگۍ یې درلوده.

(c) Ketabton.com: The Digital Library

نوی کور له سړکه لږ لیرې و، ورغلو، خام دېوالونه یې لرل، خو کله چې مې دروازه خلاصه کړه، په وړې ګلالۍ حویلۍ کې درې رنګ شوې پخې کوټې ولاړې وې.

زړه ښځه له خپلو نږندو سره مخې ته راغله، د ټولو خولې له خندا نه سره ورتلې، تر ما او لور غیږې را تاو شوې، دوی زموږ ورتګ ته خوشاله وې.

کوټې ته ورغلو، ډله پاک او اسراتمن ماشومان، نجوني او هلکان اوږده غزېدلي ول، چا تلویزیون ته کتل، ځینو کتاب وایه، نورو رسمونه لیکل.

په عمر یو څه لویو ماشومانو بخښنه وغوښته، پښې یې ورټولې کړې، خو وړو ماشومانو کارتون ته کتل.

نجوني او هلکان په نسونو ماړه ول، پزې یې پاکې وې، په غومبرو کې یې سرخي ښکارېده.

پاک چای راغی، نوی ترموز و، د غټې مېوه دانۍ ټولې شپږ خانې له مختلفو وچو مېوو ډکې وې.

له چایو وروسته یې په کوټو وګرځولم، سرې غالۍ وېړې وې، د کمرنګه ګلابي پردو لمنو ښکلي زرتار درلودل، بوډۍ راته وویل چې دا یې د نږندو کمال دی.

غرمې ته هم پر دسترخوان اول څو رنګه لنده مېوه، سلاته او د کاغذي دستمالونو کوټۍ کېښودل شوې، وروسته قورمه او کابلي پلو راغلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوډا اوس ها پخوانی بوډا نه و چې وچې تودې ډودی او شنه چای ته بې سترګې ختې، ده ته بېله پرهېزانه باندې وه، د چرګ بنوروا وه، ویل بې چې له وریجو سره یې نه ده جوړه.

د غم خبرې نه وې، کوچنیانو او لویانو خندل، ګیلې یې هم اسراتمنې وې، بوډی ویل چې سړي مې د حج قول راسره کړی و، خو ده کور واخیست.

بوډا خپل لاس پر تېر کېښود، ویې ویل چې یو حج دې پر ما پور دی، بایم دې، خو تر حج مخکې به اول ځانته واده کوم.

دوی له وړو خبرو خوند اخیست، خندل یې، ولې به یې نه خندل، له کرایې خیرن کوره را وتلې ول، په نس مارې ول، لمسیان او لمسی یې مکتب ته تلل، خواړې پخوانی ورځې یې په زړونو کې هم نه ور تېرېدې، د ډاکټر او دوا پیسې یې درلودې.

عزت یې کېده، بوډا حج نه و کړی، یوازې د حج نېت یې درلود، خو ګاونډیانو مخکې له مخکې حاجي صاحب باله، د جومات په اول صف کې به ځای ورته پرېښودل کېده.

ځوک وایي چې خوشالي به پیسو کې نه ده. ده. حتما ده. پیسې به سلا بلا خندا درولې.

دا بوډا او دا کورنی مې مخکې هم لیدلې وو، د بوډا تور، چاودې، زخمي لاسونه، لمر سوځولی سپېره مخ او غوږ، پر خیرن کالي مې نه هېرېدل. د بوډی ډګیروي او اوښکې مې په یاد وې، د نړندو لوګي وهلې تور غومبرې مې سترګو ته ولاړ ول، خو دوی اوس تایرونه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوځول، په زېرزمیني کې یې غوړې کړې ترکي بخاری ایښې وې، اشپزخانې یې ښکلې الماری درلودې، د گاز چلې ته پینځه لس کیلویې ډبه تړلې وه.

بس! موږ ته ویل شوي دي چې خوشالي په پیسو کې نه ده. دا خبره دوه رنگه خلک کوي. یو ډیر شتمن او بل هغه څوک چې په اوبو کې لنده ډوډۍ خوري.

شتمن د وږي له حاله نه وي خبر، دوی خاندي، فکر کوي چې دنیا خوشاله ده.

ډیر غریبان بیا د ناچارۍ له مخې خپلو ځانونو ته تسلیت ورکوي. اول، دوهم ته ووایي چې هاغه حاجي صاحب دې په یاد دی؟ دوهم حیران پاتې شي، ده ډېر حاجیان لیدلي وي، ډیرو حاجیانو ته د یو وخت ډوډۍ، یوې خورما او تسبو له پاره ورغلي وي. اول سړي ته ووایي چې کوم یو؟ خو اول به نوی مثال نه لري، دی به د لسو کالونو مخکې خبره وکړي، ولي! هاغه پلانی حاجي صېب یادوم، هاغه چې به لاهور او کراچۍ کې یې دوکانونه ول، نیم کابل یې اخیستی و. په یاد دې شول. دوهم به د هو په نښه سر ورته وخوځوي. د اول سړي سترگې به وځلېږي، وبه وایي چې خوشالي په پیسو کې نه ده، هماغه حاجي کروړپتي و، خو خدای داسې ناروغي ورته پیدا کړې وه چې په اوبو کې یې له لندې ډوډۍ پرته بل څه نه شوای خوړلی. بس! په دومره جایداد، دومره کلدارو، اوغانیو او ډالرو کې د خدای له نعمتونو بې برخې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لس کاله مخکې به په زړو شتمنو کې یوه عمر خوړلي شتمن سړي د مدې تکلیف درلود، اوس به مړ و، خو دوی به یې اوس هم یادوي، ورته خوشاله به وي، وایې به چې په دومره پیسو کې د دنیا له نعمتونو محرومه ګرځېده، خو اوسني نهه سوه نهه نوي نور روغ، جوړ، خوشاله او اسراتمن شتمن به نه ویني.

زه خو په غربت کې نه وم خوشاله، اوس مې هم له بدنه د کونډې د لندې کوټې نمجن بوی ته، د اولادونو سپینې ژبې او راوتلې پښتې مې له ذهنه نه وتې، د ګاونډي ایسکریم مې نه هېرېدل، د مامور قدوس کرایه او په حویلی کې اینبې پینځه لیتره غوړي، بوره او ازران بیه چاکلیټ مې پر زړه ولاړ ول. په ختو کې ناسته طاهره مې له یاده نه وته...

دا دروغجن تلقین دی، دوی خپلو خانونو ته دوکه ورکوي، هغه څوک به څنګه خاندي چې د مورک له خولې چناسنه دودۍ را وباسي او خپلو اولادونو ته یې لنده کړي، هغه چاته به څنګه خندا ورځي چې ناروغ ماشوم یې مرګي حال پروت وي، خو دی د یوه پاکټ ګولیو د اخیستلو وس نه لري او په راوتلو ردو سترګو د خپل زړه نیکمنو، مړو سترګو ته ګوري او وروستی ساوې یې شماري.

یوه خبره ده، دېر غریب به یا له دېره درده خاندي او یا به رواني ناروغي لري.

تشې ګېډې او د بې وسې له لاسه مرګ حاله اولاد یوازې په زړه کې پېچلې چوندۍ لري، خندا نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې کورنۍ اوس خندل، په نس ماړه ول، خندا یې طبیعي وه.
یوه ورځ مې له یوې موسسې سره قرارداد وکړ، دوی دوه هدفه لرل، د
بې وزله ښځو لاسي ګنډنو ته بازار موندنه او د افغانستان د لاسي
صنایعو بیا را ژوندي کول.
په پروژه کې یوه بله ماده هم لیکل شوې وه، موږ به دوه ویشت داسې
ځوانې ښځې او پېغلې نجونې موندلې چې د لاسي صنایعو په ورکشاپ
کې یې ګډون کړی وای.
ورکشاپ دوې هفتې و، نجونو او مېرمنو ته به څو چنده ډبله کرایه، په
مربوطه برخه کې د لاسي صنایعو وسایل، پینځه نیم سوه ډالره او د
غرمې ډوډۍ ورکول کېدله.
پروژه لویه وه، د غالیو د اوبدلو برخه یوې ترکمنې یووړه، د هزارګي
ګلیمانو قرار داد یې یوې بامیانۍ ته ورکړ، لیمڅي یوې ښاري کوچۍ
ته ور ورسېدل، دا په مکرویانو کې اوسېده، تخلص یې کوچۍ وه، خو
د اوښ له عکسه هم ډارېدله.
د کمیسونو او ټیکریو برخه ما یووړه، پیسې یې ښې وې، خو منډې یې
هم ډیرې درلودې.
موږ ته یې درې ورځنۍ ورکشاپ ونیو، یوې تکې سرې انګرېزې درس
راکاوه، ترجمانې یې هم تنګ پتلون درلود، خو دوی دواړه د کوچیاني
جامو ، اقچه بي غالیو او ازبکي خولیو په اړه راته غږېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که انګرېزه د انګلستان د جامو او ډیزاین په باره کې راته غږېدلې وای، خبرو یې ځای درلود، خو دې زما د وطن د لاسي صنایعو په اړه خبرې راته کولې، چټیاټ یې ویل. ورنږدې هم نه وې.

فکر مې وکړ، موږ ته یوه انګرېزه د کوچیاني کمیسونو د لمنو په اړه غږېده. دې به زرګونه ډالره تنخوا درلوده، په انټرکانټینټال کې به اوسېده، ډرېور او باډیګارډ به یې درلودل.

دا وطن همداسي دی، د زهنیتونو د جوړولو له پاره ملیاردونه ډالره مصرف شول، ځینو لګښتونو تر یوه حده ځای ونیو، خو ډیرې پیسې هوایي راغلې، هوایي لاړې، ذهنیتونه یې لا ولړل.

ما په اوله کې ورته ویلي و چې امنیت خراب دی، تر میدان ښاره ها خوا نه شم تلای، ویې منله، ویې ویل چې کابل ښار له کلیوالو ډک دی، څوک چې په پغمان کې هم اوسېدل، د نا امنۍ په خاطر ښار ته راغلل.

سم یې ویل. د رغوي په اندازه ښار کې کابو اوه مېلیونه خلک اوسېدل. بو وار بیا له کلونو وروسته کمپنۍ ته ورغلم. د دواړو سړکونو مینځ له کتار موچیانو ډک وو.

موټروان ته مې وویل چې موټر ودروه، ده موټر څنډې ته کړ، ترې کښته شوم. په سپین ږیرو موچیانوپسې وګرځېدم، یو مې هم ونه موند، خو څنیور موچې مې له ورایه وپېژاند. په هماغه خړو خاورو کې ناست و. ورغلم، څېره یې د پخوا غوندې تکه توره وه، د مخ ګونځې یې ډېرې شوې وې، په اوږدو څنو کې یې سپین ډکې له ورایه ښکاریدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ شوي پاک بوټونه مې وایستل، ده په بېړه په زړو سپیرو څپلیو خپله لمن تېره کړه، مخې ته یې راته کېښودې، پام مې و، زما سپینو پښو ته یې نه کتل.

دا نه چې د زم زم په اوبو لمبېدلی و، هماغسې مردار مخ یې درلود، خو دا وار یوه شتمنه عصري ښځه ورته ولاړه وه، یوازې بوټونو یې دوه نیم زره افغانۍ ارزښت درلود، قیمتي مبایل یې په لاس کې و.

اه غربته، که غریبه یې، د هېڅا سترګې به نه درنه شرمېږي، زړور به پرې درځي، بوجۍ به درته هواروي، که لیرې تړې کېناستې، نارې به درو هي، مرداره به ورته ښکارې، فاحشه به دي بولي.

شل اوغانۍ مې ورکړې، ده لسګون راته ونیو، ور ومې بخښلې. په جینګه خوله یې مننه رانه وکړه.

یوازې یو لسګون هم بې ادبه خلک با ادبه کوي، خوله یې د (فاحشې) پر ځای (مننې)ته جوړوي، خلک تل له شتمنو سره په ادب غږېږي. ادب یې زده نه وي، خدایي یې زده شي.

نانوایي ته ورغلم، سوالګري ښځې کتار ناستې وې، ټولو ته مې یوه یوه دوډۍ واخیسته، جینګې خولې یې ببرته خپلو ځایونو ته ورغلې، دعاوې یې کولې.

پوهېدم چې په درد نه خوري، لاسي ګنډنې به یې چیرې زده وې، خولې یې یوازې خواست ته جوړې وې، که یې کار کولای، دلته به نه وې ناستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټروان ته مې زنګ وواهه، راغی، یوه دقیفه وروسته د کونډې وره ته ودرېدم. دا کور مې نه هېرېده، له شوربازاره په تیاره کې له یوه زاړه پلاستیکي فرش سره ورته راغلو، تیاره وخت مې پکې تېر کړ.

د کونډې نږور را ووته، ویې نه پېژندلم. یو وار به یې لوکس موټر ته غاړه کړه کړه، بیا به یې زما مخ ته وکتل، وروسته به یې زما په کیڼ لاس کې د سرو زرو شپږو بنګړیو ته سترګې ټیټې شوې.

د کونډې پوښتنه مې ترې وکړه، پلار یې مړ و، وردګو ته تللې وه.

بې اجازې حویلۍ ته ورغلم، ښځې هېڅ ونه ویل، غریبې ښځې به له دروازې ځوابېدې "نه شته! خدای دې یې درکړي" خو قیمتي موټر او زما د سرو زرو شپږو بنګړیو اجازه نه غوښته.

ښځه راپسې وه، نیفه خپلې کوټې ته ورغلم، د پخوانۍ نمجنې کوټې سوړ بوی لا ډېر شوی و، یوې خواته څو مات لرګي، زوړ صندوق او یوه زنګ وهلې بخارۍ ایښې ول.

دېوالونو ته مې وکتل، هماغه پخوانۍ په خاوروسپېره رنګ یې پاتې و. په دې رنګ مې ما او وړو اولادونو ډېرې خوارۍ ایستلې وې. تپلو لندو ختو رنګ نه اخیست.

کړپا راغله، یو موږک له لرګیو را ووت، چنګه منډه یې واخسته، په کونج کې واړه غار ته ننوت.

له موږ سره د دې موږک نیکونه عادي ول. دوی هم له غریبو شرم نه درلود، سم په کور را ګډ ول، په رڼا ورځ به رانه ګرځېدل، په سخته پیدا کړې وچه ډوډۍ کې خو یې سم دم نیمایي حق درلود. یو وار یې زما د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويده وړې لور په پزه خوله ور ولګوله، بل وار په نيمه شپه د زوی په چيغو را ويښه شوم، موږک يې په ټټر کې ننوتی و.

يوه شېبه ودرېدم، يو وارې خندا راغله، په همدې زړه کوټه کې مې څلورو سوو پيدا کړيو ډالرو ته ويلې سندرې را په زړه شوې.

ښځې په حيرانی راته کتل.

هېڅ مې ونه ويل، کراره له کوره ووتم. د کوڅې تر سره لاړم، شاته مې وکتل، ښځه په وره کې ولاړه وه. راکتل يې.

د برق د ميترونو بکسې ته ودرېدم، همدلته يوه ږيرور سړي لوڅ مخ ليدلې وم، تمه يې راته پيدا شوې وه، تمه نه، نغده چغده يې ګڼلې وم. يوازې ګډې پرېوتا ته زمينه سازي پاتې وه، خپلو ډنګرو ماشومانو يې په ژوند ايسکريم ته ژبې نه وې را ايستلې، خوند يې نه و ورمالوم، دومره نه پوهېدل چې ايسکريم تريخ دی که خوږ، خو ده وار له واره زما وړو اولادونو ته ايسکريم اخستي ول.

موټروان راغی، مخکې ورسره کېناستم، څو کوڅې لاندې لاړو.

زما د پخواني کور کوڅه ډېره تنګه وه، يو موټر هم په سخته تېرېده، خو خلکو په خپله لار راکوله، اول وار يو سپين ږيری د چټل لښتي خوانه ورغی، يوه پښه يې د لښتي پر يوه څنډه کېښوده، بله پر بله، بيا يو ځوان دېوال ته جوخت ودرېد.

په دې کوڅه کې هېڅ تغير نه و راغلی، د پخوا غوندې له بويه ډکه وه، هماغه چټل لښتي يې لرل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پخواني کور تر مخ تېره شوم، خپلې کوتې نه راښکارېدې، تر دېوال ټيټې وې، خو د څنګ دوه منزله کور سم مالومېده، پردو ته مې وکتل، کش نه شوې، ډبل برېښونه نه ول.

دوکان ته ورغلم، د پخوا غوندي سپين ږيرې او څوانان ناست ول.

همالته له موټره کښته شوم، لوڅ مخ وم، په سترګو مې هم خواړې کړې وه، خو هېڅا هم نه راته کتل. راته کتل يې، خو بې شهوته سترګې وې. يوه بوډا يو څوانکی سپک کړ، پلاستيکي څوکۍ يې کوڅې ته را مخته کړې وه، د اجيانی لاره بايد ازاده واى.

خو زه ترې تېره نه شوم. نېغه دوى ته ودرېدم، دا وار مې په ګڼو څوانو او زړو سترګو کې حيراني وليده، خبره مې ونه غځوله، د کار خبره مې را واخيسته، اول مې په تلکه کې د کورت ټوټه کښېوده، پينځه نيم سوه ډالر مې ياد کړل، بيا د لارې کرايې ته ورغلم، په اخبر کې مې ورته ووېل چې د ورکشاپ له پاره پېغلې نجونې او څواني ښځې غواړم.

دوى غلې ول، پوهېدم، په ذهنونو کې يې پينځه نيم سوه ډالره ور ګرځېدل، په اوغانيو يې حساب ورته کاوه، دېرې پېسې وې، وچ خواب نښه نه وو، دومره پيسې په فکر کولو ارزېدې.

اخير يوه په عمر پاخه سړي چوپتيا ماته کړه، مخالفت يې ونه کړ، خو له ده سره د محرم اندېښنه وه.

ورته ومې ويل چې محرم ته ضرورت نشته، ټولې ښځې دي، سره کاپيره انګرېزه درس ورته وايي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهمه پونښتنه يې د کرايې او د غرمې د ډوډۍ په اړه وه، ويل يې چې تر دفتره به نارينه ورسره ځي، خو د لارې کرايه او ډوډۍ به ورکوي. ډ خواب مې ورکړ، د نارينه وو له پاره نه کرايه وه، نه ډوډۍ. ان د موسسې د دروازې په پنځوس میتري کې يې هم نه پرېښودل.

له لارې څو نور کسان هم را وګرځېدل، ما هېڅ نه ويل، دوی په خپلو کې خبرې سره کولې، نور هر څه سم ول، يوازې د محرم په اړه خبرې کېدې، ځينو ته سخته وه، خو نورو د ښار د مختلفو سيمو مثالونه ورکول، ويل يې چې هېڅ خبره نه ده، څوک يې څه کوي! د خدای زور ښځې کارونو ته ځي، نجونې به په چادريو کې پټې وې، ان استاده يې هم ښځه ده.

د کوپړ خبره يې نه کوله، سره انګرېزه استاده شوه، " ان استاده يې هم ښځه ده." شک يې نه کاوه، په زړه کې وړې شک هم تاوانې کول، شيطان کاپيړ ډيرې پيسې له ګوتو تړې ايستې.

د دوی خبرې اوږدې شوې، فيصله يې وکړه چې دا خبره به د ماسپښين له لمانځه وروسته په جومات کې يادوي او په ګډه به سلا سره کوي چې سياسري ولېږي که نه.

حوصله مې کولای شوای، لمانځه ته کم وخت پاتې و.

زه له يوه کوچينې سره د کوڅې د وکيل کور ته وړغلم.

دله ښځې او پېغلې را ووتې، نه پوهېږم، خو ستړې مشې يې توده وه. پېنځه نيمو سوو ډالرو وزرې درلودې، ټولې خبرې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په حويلي کې تر غټ توت لاندې سره غالۍ راته ويړه شوه، توشکې
پلوندې، په لسو ثانيو کې مې شاته اينبۍ بالښت دوه واري بدل شو "
ما پوسټ دی، دا لږ کلک."
چای بې راوړه، دوه رقمه چاکليټ او بادامي نقل ول. په نږدې اشپزخانه
کې د لوښو کړنګا ډېره شوه.
حويلی ته ګاونډيانې را ماتې شوې. وړه خبره نه وه، ډالر راتلل.
په ښځو او ځوانو نجونو کې پټه وم، له هرې خوا پوښتنې کېدې، د
هرکشاپ د وخت، ځای، او د لاسی صنايعو د نوعيت په اړه يې مالومات
غوښتل.
سږوبار ډېر شو، د وکيل ښځې دروازه وټرله.
ناستې نجونې او ښځې خوشاله وې، زما د نورانې مخ صفتونه کېدل، د
ملا صيب زړې ښځې وار له واړه د شاتو، شيدو او شرابو ويالو ته ور
ورستم، ما شات او شيدې نېه ياد کړل، خوښ مې ول، شرابو خوند نه
راکاوه، خپل شرابخور مېړه يې را ياداوه، خو د ملا ښځې په خندا راته
ووېل چې د هغې دنيا شراب باک نه لري، نېغه پرې ورځه، زړور به يې
څښې.
د دې له قوله به د چرګ کباب شوی وروڼ په خپله زما خولې ته راته،
جنتي خوندور مرچ او مصاله به يې هم درلوده، ما به نور زحمت نه
ايست، مازې غاښونه به مې پرې لګول، تشناب يې هم نه غوښت، هر
څه له خولو سره وتل، خولو هم د مشکو بوی درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملا ښځې د خپل مېړه له قوله ویل چې که څوک بل مسلمان ته خیر ور ورسوي، ځای یې جنت دی. دې سر له اوسه په جنت کې لیدم.
د ماسپښین له اذان سره ډوډۍ راغله، لوبیا او ښوروا وه، خو غوښه خامه وه، پوه شوم چې غوښه خاص زما په خاطر ناوخته دېګ ته لوېدلې ده.
څه باندې دوې بجې څو کلیوال راغلل، ښځې نه ترې شرمېدې، مازې چوترې ته وختې، سپین ږیري ول، دوی د جومات له پرېکړې خبره کړم، ویې ویل چې هېڅ خبره نه ده، د دوی ښځې او نجونې نارینه نه وینې، مشکل نشته، خو زما دوهمې خبرې یو دم احساساتي کړل، دوی فکر کاوه چې کم له کمه به شلو نجونو او ښځو ته کار ورکوم، خو ما ټولې نجونې له همدې یوه ځایه نه شوای انتخابولای، د موسسې اصول همداسې ول، ما باید له مختلفو سیمو ښځې نیولې وای.
د موسسې له اصولو مې خبر کړل، ورته ومې ویل چې له پینځو کسانو ډېرې نه شم نیولی، خو دوی نه منله، ویل یې چې په جومات کې بې اتفاقي مه راجوړوه، ډېرې غواړو.
چنې شروع شوې، اخیر اتو ته ورپورته شوم. قناعت یې نه کاوه، له هرې خوا ناري راتلې، دوی ډېرو نجونو ته کار غوښت.
اته مې لس کړې، خو لا هم اوربوزونه خړېدلي ول.
ولاړه شوم، ټولو په حیرانۍ راته کتل، ومې ویل چې په خپله سره کښېنئ، د لسو داسې پېغلو او ځوانو ښځو نومونه ولیکئ چې په لاسي ګنډنو کې بې وړې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ه هري خوا ناري راغلې، ويل يې چې مور ته غم مه پرېږده، نجونې به
به خپله انتخابوې.
کښاستم، اول يو په ظاهره پاک سپين ږيرې را مخته شو، د کوڅې
وکيل و، ويل يې چې که نور وي، که نه وي، خو د ده لمسی او د ملا
صېب لور حتمي دي.
د وکيل له لمسی سره چا مخالفت ونه کړ، خو د ملا لور ته ټول
ډونګېدل، ويل يې چې د ملا لور به ګرېوانونه څنګه جوړوي، په ټول
ژوند يې ستن او تار نه دي ليدلي، خو وکيل قانع کړل، دليل يې دا و
چې همدې ملا صېب پردی انګرېزې ته د نجونو لپړل ناجايزه ونه ګڼل،
اجازه يې راکړه، ويې ويل يې پروا نه لري، خو که يې يو وار ويلي واى
چې نه، بيا به مو څه کول؟!
دوې نجونې انتخاب شوې، اته پاتې وې. د دې اتو نجونو تاکل اسانه
نه ول، خلک ډېر وو، شمېر کم، هر سپين ږيرې د خپلې لور، لمسی يا
نږور صفتونه کول، ويل يې چې په لاسي ګندنو کې يې جوړې دي.
ناري ډېرې شوې، نه سره جوړېدل، په چوتره کې ناستو څو زړو ښځو
هم غږونه پورته کړل، پخوانی خبرې يې را واخيستې، ويل يې چې
جومات ته څو واړې راغلې مرستې هم وکيل او د جومات ملا غيبې
کړې، غريب ته څو دانې سپېرې لوېياوې هم ور ونه رسېدې.
دا خبره د وکيل پر ښځې بده ولګېده، بوې ښځې ته يې څو پېغورونه
وکړل. سوالګره يې وبلله، خو په دې خبره چېرې قانع کېده، زړه يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډک و، ورته ویې ویل چې زما مېړه به یوه بوشکه غوړي او یوه بوجی لوبیا راوړې وي، ستا لور خو له پردي کلینر سره وتښتېده.

سپکې سپورې ډېرې شوې، رښتیا، دروغ، پټې خبرې را ووتې، د چا لور د دوکاندار له زوی سره جوړه وه، د چا د نږور پر سینو د کوڅې خیاط لاس تېر کړی و، د چا د ښځې عکسونه د همسایه د زوی په مبایل کې لیدل شوي ول.

د وکیل ښځې څلور ښځې له کوره وایستې. دروازه یې ورپورې وتړله، خو دا څلور ښځې له بوټي نه وې پیدا، د چا مېړه په کوڅه کې ولاړ و، د چا زوی، د چا ځوان لمسی.

دروازې ته تیږې ونیول شوې، له کوڅې پوچ او پاش راتلل، وکیل یې مرده گاو باله.

خو وکیل د مرده گاوي په کیسه کې نه و، غوږونه یې کاڼه واچول، ده باید په خپلو مخلصو گاونډیانو کې اته ښځې را معرفي کړې وای.

خبرې تودې وې، نه سره جوړېدل. ساعت ته مې وکتل، د مازدیگر څلور بجې وې. ولاړه شوم، خو دوی بیا کېنولم. دا خبره باید همدا نن او همدا ساعت فیصله شوې وای.

اذان راغی، خو یو هم لمانځه ته ور ونه ووت، جومات یې څه کاوه، بېکاره خو نه ول، دوی جومات ته یوازې د بېکاري په وخت کې تلل، اوس د پیسو خبره وه، یو لمونځ دې بیا قضا وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناري ډېرې شوې، هر یوه خپله لور او لمسی مستحقې ګڼلې، کمالونه یې نه خلاصېدل. بله لاره نه وه ، ودرېدم، ومې ویل، هغه څوک به انتخابېږي چې د لاسي ګنډنو نمونې یې ووینم.

منډې شوې. پیغلې او ځوانې ښځې له کوره ووتې.

وکیل یوه ماشوم ته د کاغذ او قلم د راوړلو وویل، ماشوم لاړ، بېرته راغی، په ټول کور کې قلم او کاغذ نه وو.

ما له خپله بکسه قلم او کاغذ را وایستل، اول مې د وکیل د لمسی نوم او ولد ولیکل، بیا مې د ملا صیب.

یوه خبره مې هېره وه، موسسې یو یو عکس هم غوښت. په اخیر کې یې شهادت نامې ورکولې، عکس ضرور و.

همدا خبره مې په نه زړه وکیل ته وکړه، خپله یې کوم مشکل نه درلود، ټنډه یې تروه نه شوه، خو د ملا صېب نظر ورته مهم و.

ډله ښځې راغلې، مخې ته مې کوټه کمیسونه او ټیکري را ولوېدل.

یوې ښځې یو زوړ پرتوګ په لاس کې نیولی و، پایڅې یې را ښودلې، ویل یې چې نږور یې په لاس جوړې کړې دي، خو وکیل سپکه کړه، د غټې ښځې پرتوګ یې راوړی و.

یوې له عمره پخې ښځې زوړ کمیس راته ونیو، قسم یې وخوړ چې لور یې تېر کال جوړ کړی دی، خو یوه بله ښځه په خوله کې ور ولوېده، ویې ویل چې لور دې اتلس کلنه ده، خو تا دا کمیس شل کاله مخکې په خپل واده کې اغوستی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چیغې ډیرې شوې. په بېړه مې څو کمیسونه خوښ کړل، ومې ویل چې د همدې کمیسونو د جوړونکو نومونه غواړم.

ناڑې کمې شوې، خو غلې نه شوې، اوس نو څو ښځو په خپلو مینځونو کې داوې شروع کړې، هرې یوې انتخاب شوی کمیس خپل ګانه.

خبره قسم ته ورسېده، ما نه و ورته ویلې، دوی په خپله قسمونه خوړل، بیا هم مشکل پر خپل ځای پاتې شو، حقّ او ناحق قسم نه مالومېده، تولې قسم ته تیارې وې، تېزې پرې ورتلې، نه خدای پاتې شو، نه کوران او نه هم د شوربازار حضرات.

یوې ښځې خو سلطان محمود غزنوي هم یاداوه. ناڑې یې تر تولو تېرې وې "په سلطان صیب لو (قسم) درته خورم چې دا پرتوګ زما دی."

اته نور نومونه مې ولیکل، ځینې ډونګېدې، ځینې خوشاله وې، خو ماته یوه هم غوسه نه وه، هر څه یې د کوڅې له وکیله ګڼل.

وکیل ته مې د خپل یوه دوکان ادرس ورکړ، ورته ومې ویل چې یوه هفته وروسته د همدې انتخاب شویو کسانو عکسونه غواړم.

د باندې ووتم، کوڅه له خلکو ډکه وه، ځینې په غوسه ول، له سترګو یې اورونه بادېدل، خو ماته نه ول غوسه، له سترګو یې پوه شوم، دوی وکیل او هغو کسانو ته کتل چې ښځې او پیغلې نجونې یې انتخاب شوې وې.

وکیل او څو خوشاله سپین ږیرو تر موټره بدرګه کړم، د خپل پخوانۍ کور تر مخ ټهره شوم، کلونه مخکې خواره، بې کسه او وړې طاهره مې سترګو ته ودرېده، د سهار په خړه کې به خپلو ډنګرو اولادونه ته د وچې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ په پيدا کولو پسې په اوو کميسونو او زړه چادري کې له کوره وته. مازديګر به راغله، همدلته، د همدې زاړه وره ترمخ به ډله ځوانان ورته ماتله ول، وخت يې نه قضاه کاوه، مبايلونه به يې په زنګونو درولې ول، فاحشه راتله، د مخې لمنې به يې نېغې ورته ولاړې وې، خو اوس هماغه خلک خارجي موسسې ته د خپلو ځوانو نجونو په لېږلو نه سره جوړېدل، دا نه چې دوی پوه شوي ول، هماغه خلک او هماغه تشې ککرۍ وې. په مغزو کې يې هېڅ تغير نه و راغلی، د پخوا غوندې وچ ول، ان لس کلني نجوني يې مکتب ته نه پرېښودلې، سور کوپر ورته ښکارېده، دا وار پيسې زوروې وې.

دا ځل لوڅ مخې ارايش کړې طاهره هغه پخوانی فاحشه نه وه، د زنا ګناوې نه ور يادېدې، د دوزخ په لمبو کې لوڅه لپړه نه درېده، برعکس، ملايکه يې ګڼله، د شرابو په وياله کې به پرته وه، ګوله به په خپله ورته راتله، دې به مازي غاښونه پرې لګول.

اه! غربته، خدای دي ورک که، څه د عزت انسانان دې بې عزتو ته بې عزته کړل.

هغته لا نه وه وتلې چې وکيل عکسونه راوړل، ډيرې يې تنکی نجونې وې.

دوه ويشت کسان مې پوره کړل. انګريزه يوازې د ورکشاپ په اوله ورځ راغله. ښځو ته يې لنډې خبرې وکړې، لاسي ګنډنې او د کورني اقتصاد پياوړتيا يې سره وتړل، نور ورکشاپ يې ماته را پرېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دوې هفتې دوی ته د لاسي صنایعو په اړه وغړېدم، د نویو ډیزاینونو او رنګونو نمونې مې ور وښودې، د وطن د نورو برخو له لاسي ګنډنو سره مې بلدې کړې، بازار موندنه مې ورزده کړه.

موږ د غرمې د ډوډي او لمانځه له پاره یو ساعت وخت درلود، په دې وخت کې به مې له نجونو سره خبرې کولې، دوی خوږې وې، ذهنونه یې ژر خلاصېدل، هر څه یې په شوق زده کول.

په دوی کې ډیرو نجونو تر څلورمه یا پینځمه درس ویلی و، خو وروسته له مکتبه منعه شوې وې.

- د ملک لمسی راته وژړل، ویل بې چې اول نومره وه، پلار یې په یوولس کلنۍ کې د نجونو له نږدې مکتبه په دې خاطر وایسته چې نوره غټه شوې وه، خو په اتلس کلنۍ کې یې د پینځه نیمو سوو ډالرو په خاطر لس کیلو متره لیرې لیږله. له دې مې پوښتنه کړه، په اولو دوو ورځو کې یې ورور ورسره راته، خو وروسته یې ورته ویلي و چې زه کرکټ ته ځم، اوس بلده شوې یې، لاره در مالومه ده، نور مې مه پازابوه.

دا خلک پینځو سوو ډالرو ته ګوري، هېڅ خبره نه وي، خو پینځوسو کلونو ته نه ګوري. دا خلاقه نجلۍ وه، که یې درس ویلی وای، اوس به یې د کانکور امتحان ورکاوه، شپږ، اوه کاله وروسته به ډاکټره وه.

نه، مکتب به ولي وایي! مکتب یې بې لارې کوي، سپین سترګې او بې حیا یې اموخته کوي. له دې خلکو سره تل همدا فکر وي، نیکونو بې هم مکتب کوپر باله، زامنو ته یې هم له مکتبه ورټ پرېښود، لمسیانو ته یې هم مکتب بې حیایي ښکارېږي. دوی دا سل کاله له مکتب سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حساسیت لري، د مکتب د نوم یادول یې په تشو ککریو کې مردارداني راخړوي، بخار پیدا کوي. نه، که نجلی مکتب ووایي نو بې حیا کېږي. نجوني فارغې شوې، پیسې، د کار وسایل، د لارې کرایه او شهادتنامې مو ورکړې.

د خدای په امانی پر وخت ډیرو نجونو ژړل، نه وې ملامتې، ډالر خو هر وخت نه پیدا کېدل چې نارینه یې د باندې پرېږدي.

په دوی پورې بهرته د کورونو دروازې ترل کېدې. اه! ولي به د باندې وخي، ولي به درس وایي، ولې به کار کوي!

که له کوره ووتې، چور دی، خلک لاس ور اچوي، تښتوي یې، بې عزتي راوړي. نه، ښځه یا د کور ده یا د ګور.

بس! په ځوارلس کلنی کې به یې مېړه ته ورکړي، مېړه او خسرګنی یې په لسو کلونو کې دوولس اولادونه تري غواړي، خدای مهربانه دی، یو-دوه واړې خو به غبرګ ماشومان وزېږوي، وچه یې نه پرېږدي.

ګڼ کور به وي، نیمه شپه به را پورته کېږي، دودی به پخوي، سړي او کوچنیانو ته به چای تیاروي، بیا به د مېړه او لېورونو بوټونه ور رنګوي، کوتې به جارو کوي، کوټه جامې به مینځي، د غرمې دېګ به کوي، اوتو به را اخلي، د ماښتن تر لسو بجو به لکه مزدوره ګرده تاوېږي.

سترې به پرېوزي، خو مېړه به کرار ور وښویېږي، ستما به یې خېژي، که ښځې له ډېرې سترې یا (نه) ورته وویل، نو بیا خو ژوند نور هم سور اور شو، لا به یې مېړه نه وي خونبن، یا به له بل سره جوړه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که دا په میاشتني ناروغي کې هم وي، خو مېړه ته به له ډاره څه نه شي ویلی، څکه نه پوهېږي، له شرعي اړخه ناخبره ده، دې ته یوازې دومره ویل شوي دي چې که دې لاسونه په وړو هم ککړ وي، د مېړه غونښتنه به پر ځای کوې، ګنډه به ورته خلاصوې، که نه نو خدای دې نه بخښي.

راتلونکې ورځ او شپه یې هم د تیرې ورځې او تیرې شپې تکرار ده. په څلرویشت ساعته کې به څلور ساعته خوب نه لري. به تیاره کې به را پورته کېږي، توله ورځ به ګرځي، دا وکه، ها وکه، تر ماخستنه به تر درنو بارونو لاندې وي، د شپې به هم یو څوک ورباندې پروت وي.

بیا به هم ټول نه وي ترې خوشاله، یو به د دېګ مالګه ډېره ګڼي، بل به یې بلمنګي بولي، یوه ته به غوړ خوراک خوند ورکوي، خو بل به یې دښمنه ګڼي چې فشار مې پورته دي، قصدا مې وژني.

په دېرش کلنۍ کې یې ډیر کار، روحي فشار او کال په کال د ماشوم پیدا کول اویا کلنه کړي، مخ یې وځړېږي، سترګې یې تورې حلقې ونیسي، ملا یې کړوپه شي، د ډیرو جامو مینځلو او غسلونو له لاسه یې د روماتېزم ناروغي ونیسي. ډاکټر نه وینې، ګوتې یې کږې شې، د شپې له پرېوتا ووځي، دا د کور په کارونو کې د پخوا غوندې راستمنه وي، خو له وسه یې څه نه کېږي، پېغورونه اوري، وهل ټکول خوري.

هېڅوک هم نه وي ترې خوشاله. مېړه یې بله ښځه کوي، په اخیر کې د ګور شي، خو د کور نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

...ګه په پټو سترګو کې ده، اویا کلن ته یې ورکه، شل لکه وشمېره، ...ملامتوي، ان پورته هم نه درته ګوري، ساده خبره ده، هر څوک ...پوهېږي، حتی پوښتنه هم نه شي کولی چې ولي؟ هر څه ...ده دي، د پلار په قسمت کې شل لکه افغانی لیکلې وې، د لور په قسمت کې اویا کلن بوډا. دې ته له ماشومتوبه ویل شوي دي چې ...ږي په اسمانونو کې انتخابېږي، له خپل قسمته یې وګڼه، موږ څه ملامت یو، قسمت دې همداسي غول شی و.

...نو، له خپل قسمت سره به څه کوې؟! خدای همدا درته لیکلي ...ي، له خدای سره به څنګه زور وهې. نه، وېې زغمه، هسې هم دنیا ...ي ورځې ده، مرې.

...و دنیا به دوې ورځې نه وي، کلونه کلونه به یې مرګ ته سترګې ...ږي. مرګه! څه وخت راځې؟! خدای دي ژر راوله.

...ګه بحلی درس ووایي، بیا خو نو غټ تاوان دی، سترګې یې خلاصېږي، ...ه دې پوهېږي چې له شرعي او قانوني اړخه مې هېڅوک اویا کلن ته ...ه شی ورکولای. زما خوښه مهمه ده، په مکتب کې یې راته ویلي و چې ...ه حتی د دریمګړي په موجودیت کې له هلک سره خبرې هم کولای ...ي، شرایط اېښودلای شي، د یوبل خوی او عادت معلومولی شئ، ان ...ګه یې د خولې هم بد بوی ته، مه یې منه، نه ورته ووایه، شرعي حق ...لري، هېڅ خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که يې په زور ورکولې، نېغه ورته ودرېږه، ورته ووايه چې پلاره! خدايکه ستا پلار هم ورکړي، نکاح مو نه سهي کېږي. ګناوو ته مې مه مې ترې، دا واده، نه واده.

دلته که نجلی درس ووايي پوهيږي چې دا يوازې د چرګوړو د ايستلو ماشين نه ده، انسان ده، حقوق لري، اقلا دومره خو خپل سړي ته ويلی شي چې کال په کال ماشوم راوړل مې صحت ته تاوان لري، د يوه او بل کوچيني تر مينځ به دوه، درې کاله وقفه راولو، هم ماته ښه ده هم تاته، هم به زه روغه يم هم ماشوم.

دا يو درجن خيرن، وړي او بې تربيې ماشومان به څه کوو. که درې، څلور کوچنيان ولرو، نو جامو، خوراک، صحت، تربيې، درس ته يې سم رسېدای شو، وس به مو پرې بر وي، ښه به يې و روزو، هم به تاته په درد وخوري، هم ماته او هم به له دوی سم انسانان جوړ شي.

با تربيه به وي، په ښو او بدو به پوهېږي، څوک به يې نه شي غلطولی، د نورو احترام به يې زده وي، نزاکتونه به ور مالوم وي، نېک صالح به وي، زه، ته او ټوله کورنۍ به ښه ورسره يادېږو، په راتلونکې کې به هم په خپلو ځانونو بسيا وي.

دلته که نجلی درس ووايه نو په دې به پوهېږي چې زه کوم حقوق لرم، خوابنې او خسر مې کوم حقوق را باندې لري، د مېړه حقوق مې کوم دي، مېړه ته ويلی شي چې ساړه خوره، يو دوې ورځې سا وکه، د مياشتنۍ ناروغۍ مې لا وخت پاتې دی.

(c) kelabton.com: The Digital Library

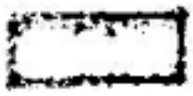

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته که نجلی درس ووایې نو له مېړه به پاک غابنونه غواړي، له نصوارو په ډکه خوله به خوله نه ورکوي.

که ظلم ورباندې کېږي، نو د عریضې ځای ور مالوم دی. له خپل مېرانه خبره ده، پوهېږي چې د مېړه په کور کې کوم حقوق لرم او له شرعی او قانونی اړخه له پلاره څه غوښتلی شم.

دا به هماغه کار کوي، خو لاره به نه وې تړې ورکه، په دې به پوهېږي چې لنډې پایځې او دایم سړې اوبه صحت ته تاوان لري، د جامو د مینځلو په وخت به ځان نه لنډوي، دستکشې به پر لاسونو کوي او مغته ویتامین دي به ورمالوم وي چې په ورځ کې نیم ساعت لمر ته کینې.

دا به کار کوي، عاید به لري، او له مالي اړخه به پر ځان متکي وي. د یوه پاکټ ګولیو له پاره به یې د بل جېب ته وچې سترګې نه وي نیولې. ژوند دی، هېڅا پخه نه ده راوړې، ژوندی ساوې مري، خو که بې کسه شوه، خپل ځان او خپل ماشومان به ساتلی شي. تنخوا به لري، هېڅوک به یې له بېوسي استفاده نه کوي، د نانوایې تر مخې به خواست ته نه کینې، د خلکو بوټونه به نه رنګوي، د کور کرایه به پر خپل وخت ورکوي، اولادونو ته به په خپله ایسکریم اخلي او هېڅوک به یې په حویلی کې یوه بوشکه غوړي، چارک بوره او ارزان بیه چاکلېټ نه وړي.

نه، همداسې پټې سترګې ښه ده، که یې دوه کاله د اولادونو په مینځ کې وقفه راوسته نو بې حیا ده، که د ناروغي په وخت کې له مېړه سره پرې نه وته، بیا هم بې حیا ده، که په دې پوه شوه چې د هلک خوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوی کوي، انتخاب دې خپل دی، څوک دې په زور نه شي ورکولی. بیا هم بې حیا ده، خامخا بل یار لري، که یې کار او حلال عاید درلود او په اوو پوښونو کې پټه له کوره وته، بیا خو نو لاس ترې مینځه، سمه فاحشه شوه.

که پوه شوه، د لمانځه او اوداسه فرضونه یې زده کړل، په دې وپوهېده چې څوک مې په زور نه شي ودولای، درس ویل مې حق دی، د خپلو جامو رنګ په خپله انتخابولی شم، بې حیا شوه.

نه، له اوله یې غم وخوره، له مکتبه یې را وګرځوه، په تیاره کې به یې حیا خوندي وي.

دوی ته جهالت حیا ښکاري او علم بې حیایي.

ورک یې که، دا خلک خدای پوه نه کړل، ښه به پوه شي.

لور مې له پوهنتونه فارغه شوه، واده یې ساده و، خپله غوښتنه یې وه، ډېر مصرف یې نه غوښت، د خپل مېړه کور یې نه خراباوه.

کال وروسته مې زوی هم پوهنتون خلاص کړ، لایقه و، په اوله میاشت یې په یوه دفتر کې کار وموند.

ما پیسو ته ضرورت نه درلود، ډېرې وې، خو دی به راغی، په غېږ کې به یې ونیولم، په ټنډه به یې ښکل کړم، په خپله به یې خپله تنخوا راته ونیوله، پوهېده چې د زوی له ګټې خوند اخلم.

ده به د هرې میاشتې په پای کې مېلمستیا راکوله، خپله خور به یې هم راوستله، هوټل ته به تلو، یوازې تکه کباب به مو خوړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه وخ یې یوه نجلی را وښوده، ویل یې چې راباندې ګرانه ده. له نجلی سره وغږېدم. د مرګ خبرې یې نه کولې، زما زوی یې د ژوند له پاره غوښت. ومې منله.

ما هیڅ غم نه درلود، خپلې تولې ترخې خاطرې مې هېرې کړې، خوشاله وم.

یو سهار مې حویلی پاکوله، ستړې شوم، جارو مې دېوال ته ودروله، پلاستیکي څوکۍ مې را وخیسته، د انګورو د تاکونو تر چیلیې لاندې کېناستم، چمن ته مې وکتل، پاک و، خو د چمن تر څنګ نرۍ سیمیټي لارې جارو کېدا غوښته.

یو دم مې پورته د انګورو په پانو کې یوې شب پرکې ته پام شو، د غنمې په غټه خاله کې تازه بنده شوې وه، سپین وزرونه یې ړېول.

یوه غټه تکه توره غنمې پر خپل اوبدلي جال راغله، څو واړي تر سپینې شب پرکې را وګرځېده، نوي تارونه یې له ورایه بنکارېدل، د لمر رڼا پکې ګډه وه. شب پرکه یې کلکه وترله، مازې یو وزر یې نشوریده. غنمې نور زحمت ونه ایست، ډاډه وه، کار یې جوړ لید، کراره ودرېده. دا دې ته ماتله وه چې شب پرکه له حرکته ولوېږي او ویې خوري، خو شب پرکې لا یو وزر په چتکۍ خوخاوه.

تارونو ته مې وکتل، یو بل څه هم پکې بند و، ورته ودرېدم، په خړو پڅوانیو تارونو کې یې مازې یو وزر پاتې و. ومې پېژندله، شب پرکه وه، خو اوس یې له یوه کمرنګه وزر پرته نور ټول خان خوړل شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوې شب پرکې وزر واهه، اول ورو و، بیا چټک شو، د خالې ټول تارونه خوځېدل، د اوبو غوندې موجونه یې لرل، وروسته یې دوهم وزر هم حرکت پیدا کړ، اول یې یوه پښه خلاصه کړه، بیا بله، والوته.

ژوند د غنې خاله ده، خامخا به پکې بندېږې، که دې وانې ورته ووتې، یوازې یو وزر به دې پاتې وي، خو که دې له حالاتو سره مبارزه وکړه، غمو ته بېسبکه نه شوې، لاسونه او پښې دې ووهلې، نو تور تارونه پرې کوی شې.

دنیا همداسې ده، که دې خان کمزوری ونیو، تل به دې په حویلی کې د غوړو پینځه لیتره بوشکه، چارک بوره او یو پاکټ ارزان بیه چاکلیټ اینبې وي، خو که دې تېره غابنونه لرل، مامور قدوس دوی دې د غولو په ځا کې واچول، خپل خان او خپلې کورنۍ ته سپر وې، ټول به سترګه درنه کوي.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library